

AMERICA

BEWITC

HED

Bkck

IVhqc

ANCJ SpiairisM'in Yükselişı

DANIEL LOGAN
TARAFINDAN

William Morrow & Şirketi, Inc.

New York 1974

TELİF HAKKI © 1973 DANIEL LOGAN'A AİTTİR

fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve alma sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik hiçbir biçimde veya hiçbir yolla çoğaltılamaz veya kullanılamaz . Sorular William Morrow and Company, Inc., 105 Madison Ave., New York, NY 10016 adresine yönlendirilmelidir.

KİTAP TASARIMI HELEN ROBERTS

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NDE BASILMIŞTIR.

1 2 3 4 5 78 77 76 75 74

Kongre Kütüphanesi Yayın Verilerinde Kataloglama
Logan, Daniel (tarih)

Amerika büyölendi.

Bibliyografya: s.

1. Gizli bilimler—Amerika Birleşik
Devletleri. 2. Logan, Daniel, 1936- I.
Başlık.

BF1434.U6L63 1974 133'.0973 73-12734

ISBN'si 0-688-00221-8

Eileen, Roxanne ve Karen Dent

Joni Evans'a

sevgiyle ithaf edilmiştir

.

David Holumzer

ÖNSÖZ

SONLARINDA , AMERİKAN PSİKANALİTİK Derneği New York'ta dört günlük bir toplantı düzenledi. Kansas, Topeka'daki ünlü Menninger Kliniği'nde araştırma direktörü olan Dr. Peter Hartocollis, yaklaşık iki bin psikanalistin bulunduğu gruba hitap etti.

Dr. Hartocollis, günümüzde mistisizm ve okültizm alanlarına olan ilginin arttığını söyledi.

Dr. Hartocollis dinleyicilerine, "Amerika'da mistisizmin yeniden canlanması," dedi, "zihni genişleten uyuşturucularda, dini tarikatların yaygınlaşmasında (örneğin İsa Ucubeleri) ve troloji, Doğu felsefeleri,

kırsallaşma, manastır hayatı ve okült meselelere olan büyüyen hayranlıkta görülebilir. Bu, esas olarak maddi ilerlemenin değersiz, bilimin ahlaksız ve modern toplumun kurumsal örgütlenmesinin baskıcı olduğunu gören gençler arasında mevcuttur .

“Sevgi ve barışı uygulayarak mistikler, dünyanın saldırganlığını durdurmaya ve kendi saldırganlıklarını ortadan kaldırmaya çalışırlar. Ülkede filizlenen mistik hareketler, bireylerin kendi şiddet potansiyellerinden vazgeçmek için saldırganlık dünyasından kaçma girişimini temsil eder.”

Dr. Hartocollis'in söylediklerinin çoğu geçerli ve önemlidir . Bir psişik ve parapsikolog olarak kendi çalışmalarımda, gençlerin yaşadıkları dünyayı hızla yok eden materyalizmden kaçma ihtiyacının farkına vardım. Sevgi, kardeşlik ve insani şefkat, temiz hava ve saf su kadar hızlı bir şekilde yok oluyor.

Ruhsal aydınlanma arayışı yalnızca Amerika Birleşik Devletleri ile sınırlı değildir, dünya çapında bir arayıştır. 1930'ların mistik çılgınlıklarının aksine, ruhsal ve mistik farkındalığa olan günümüz ilgisi derin bir öneme ve kalıcı bir öneme sahiptir.

Dr. Hartocollis'in raporunda beni şaşırtan şey, keşfedilebilecek çeşitli mistik deneyimlerdeki

farklılıkların açıklamasını yapmaması . Maddeci psikedelik arayışı (yani uyuşturucular aracılığıyla), dini arayışı (İsa Ucubeleri gibi tarikat fenomeni dahil) ve bireyin içsel psişik araştırmalarını bir araya getiriyor. Bu farklılıkları tanımlamak ve ayrıca doğaüstü olanı keşfederken aydınlanma kadar zarar görebileceğinizi belirtmek çok önemlidir. Mistikleri çeken sadece sevgi ve barış değildir; mistik ve okült öğretileri kötü amaçlar için kullanmaya çalışanlar da vardır.

Mesleki hayatımın yarısını bir medyum olarak, bilimsel, entelektüel, materyalist zihinlere medyumluk yeteneğimi açıklayarak veya savunarak geçirdim .

Genellikle, "Bu yapılamaz!", "Bu imkansız!", "Bu bir hile!" gibi ifadeler duyuyorum. Psişik yeteneğimi başarıyla kanıtladıktan sonra bile, bilimin henüz mistik veya doğaüstü olanın varlığını kanıtlamadığı ve yaptığım şeyin başka açıklamaları olması gerektiği sürekli olarak söyleniyor.

Bilgili insanlara başka bir açıklama getirmelerini söylediğimde , henüz somut bir yanıt olmadığı, ama olacağı söyleniyor.

Dünya nüfusunun dörtte üçünden fazlası doğaüstü

bir Şeye inanıyor ve bir tür ruhsal yaşam için çabalıyor. Batılı bilim insanlarının bu tür konulara daha ciddi bir Şekilde dikkat etmesinin zamanının geldiğine inanıyorum. Zamanlarını ve enerjilerini alaycılığa veya Ő pheciliĐe değil, fiziksel ve ruhsal refahları pahasına mistik deneyimin olumsuz yönlerini arayanlara rehberlik etmeye ve yardım etmeye ayırmaları daha iyi olabilir.

Amerika Birleşik Devletleri, dünyanın geri kalanının çoğu gibi, son bir krizle karşı karşıya olabilir. Bildiğimiz haliyle medeniyetin sonu, medyumlar tarafından sayısız nesildir tahmin ediliyordu. Ben de bunu kendim tahmin ettim. Büyük ölçüde kullanılmamıŐ olan engin, bitmeyen ruhsal veya psişik enerji, dünyayı kurtarmaya veya yok etmeye yardımcı olabilir. Yeni nesil en yüksek ruhsal potansiyeline y nlendirilmezse, önümüzdeki yirmi beş yıl dünya düzlemi için son olacaktır. Bu her zaman benim psişik izlenimlerimden biri olmuştur.

Dennis Wheatley'nin muhteşem antolojisi *The Devil and All His Works'te*, iyi ve kötü güçlerin tarih boyunca nasıl kullanıldığını muhteşem bir Şekilde inceliyor. Tüm yaşam formlarının büyümeleri ve refahları için IŞığa bağlı olduğunu belirtiyor. Karanlık

çöktüğünde, tüm ilerleme ve büyüme kontrol altında tutulur. Çürüme ve ölüm , Karanlığın saatlerinin Işığın saatlerini geçtiği kış aylarında meydana gelir. İnsanlığın başlangıcından beri, Işık iyilikle ve Karanlık da kötülükle ilişkilendirilmiştir.

Mesleki olarak dahil olduğum doğaüstü dünyada Işık ve Karanlık ile ilgili kendi deneyimlerimi ayrıntılarıyla anlatan bu kitabı yazma kararı, mistik olana yönelik yanlış yönlendirilmiş veya yanlış yönlendirilmiş araştırmaları nedeniyle zarar gören çok sayıda insan gördüğüm için tetiklendi. Bir kişinin hayatı yaptığı seçimlerle ölçülebilir. Sürekli olarak her türden seçimle karşı karşıya kalan kişi -fiziksel, zihinsel ve ruhsal- ruhsal aydınlanmanın yanlış yönünde bir adım atabilir ve böylece belki de var olan tek büyük günah olan ruhunun ilerlemesini engelleyebilir.

Her yeni günün doğuşuyla, Işık Karanlığı ortadan kaldırır. Her zaman böyle olmuştur ve her zaman böyle olacaktır. Hiçbir şey Işıktan daha güçlü değildir. Azıcık ışık bile karanlığı yok eder. Bu kitaptaki amacım, ruhsal veya okült çabalarınızda iyi ile kötü arasındaki farkı keşfetmenize yardımcı olmaktır. Bu farkın temel bilgisi, ruhunuza mal

olabilecek hatalardan kaçınmanıza yardımcı olacaktır.

AMERİKA BÜYÜLENDİ

CHAPTER 1

"BEN ŐEYTANIM, ŞEYTANIN İŞİNİ YAPMAK İÇİN BURADAYIM." Tex Watson'ın Voityck Frykowski'ye söylediği bu sözlerden yarım saat sonra, Frykowski de dahil olmak üzere beş insan ölü yatıyordu - modern tarihin en çirkin suçlarından birinde katledilmişti. Katiller, Watson'ın yanı sıra, neredeyse çocuk olan üç çok genç kızdı - Susan Atkins, Linda Kasabian ve Patricia Krenwinkel.

Dört genç, liderleri, şeytan-İsa'ları Charles

Manson tarafından katliamı yapmak üzere gönderilmişti. Manson, kızlardan birine "bir işaret, -cadılık gibi bir şey" bırakmasını söylemişti. "Cadılık" işareti, kanyon evinin ön kapısına aktris Sharon Tate ve öldürülen doğmamış bebeğinin kanına batırılmış bir banyo havlusuyla karalanmış, kaba harflerle yazılmış, politik olarak saf bir kelime olan domuzdu . "Şeytanlardan" biri, bıçaklayıp keserken ellerine ve kollarına sıçrayan kurbanlarının kanını yalayarak bir tür vampirlik yapıyordu.

Katillerin, avlarını topuklarından evin girişlerine astıktan sonra çekip dörde bölme planı, Watson'ın üzerinde böyle bir eylem için gerekli tüm ekipman olmasına rağmen gerçekleştirilmedi. Katiller, olayı planlarken sık sık yapacaklarını söyledikleri gibi ölülerin gözlerini çıkarıp duvarlara yaymadılar. Susan Atkins daha sonra daha fazla sakatlama yapılmamasından dolayı büyük hayal kırıklığı yaşadığını ifade etti. Hesaplanmış cinayet katliamı -otuz dakikalık bir süre içinde toplam yüz iki bıçak yarası- sona erdiğinde, katiller geldikleri kadar sessizce ayrıldılar.

Psşik olarak katillerin yapmayı planladıkları tüm dehşetleri işlememelerinin sebebinin Charles

Manson tarafından kendilerine empoze edilen "büyü" veya hipnotik durumun etkisiz hale gelmesi ve bu kötü psişik enerjinin yenilenmesi için onun tarafına geri dönmek zorunda kalmaları olduğunu hissediyorum. Manson, üzerlerindeki kötü gücünü güçlendirmek için, bir sonraki gece takipçilerini ikinci kez Kaliforniya tepelerine gönderdi . O akşam Bay ve Bayan LaBianca'yı öldürdüler; ve yakalanmasalardı, Karanlığın güçlerini kullanmayı öğrenen aptal, kayıp ruhlara şimdi kaç ölüm daha atfedileceğini kimse bilmiyor. Şu anki durumda, henüz kendilerine izlenemeyen başka cinayetler işlediklerinden eminim.

Charles Manson, İkinci Geliş'in kendisi olduğuna ikna olmuştu. Evrenin kötü güçleriyle yaptığı çalışmalar, onu Amerika Birleşik Devletleri'ndeki siyah ırkın beyaz nüfusa karşı ayaklanacağına ve sonunda galip gelerek hükümeti ele geçireceğine inandırdı. Karanlığın güçleri, uyuşturucu yüklü meditasyonlar sırasında ona siyahların iktidarın dizginlerini ona devredeceklerini bildirdi. Charles Manson, bir gün Amerika Birleşik Devletleri'ni yöneteceğine gerçekten inanıyordu.

Tate cinayetleri ve onları takip edenler siyahların

üzerine yıkılacaktı, ya da Manson öyle düşünüyordu. Beyazlar doğal olarak misilleme yapacak ve ardından Büyük Devrim başlayacaktı, bu da Manson'ın iktidara yükselişinin kapısını açacaktı. Charles Man'in oğlunun Beatles kayıtlarını dinlerken "asit etkisindeyken" aldığını söylediği karanlık, mistik mesajların hepsi yaklaşan devrim ve onun yeni mesih olma ihtiyacı hakkındaydı.

Beatles'ın sözlerini bu kadar korkunç anlamlar yükleyecek şekilde yorumlaması çok etkileyici, çünkü ben onların müziğini her zaman ruhsal açıdan yüceltici, yalnızca insan bedenine değil, ruha da anlayışla dolu olarak gördüm.

Charles Manson'ın kötülüğün gücünü dizginlediğine ikna oldum. Takipçilerine bu şekilde hükmedebildi ve bu şekilde bu kadar yıkıma yol açtı. Bu sadece benim tarafımdan psişik bir izlenim değil, çünkü Charles Manson'ın biyografisi onun kötülükle olan sözleşmesini doğruluyor.

Charles Manson, on üç yaşından itibaren zamanının çoğunu ıslahevlerinde ve hapishanelerde geçirdi. Ünlü bir araba hırsızı, pezevenk ve şartlı tahliye ihlalcisiydi ve topluma karşı işlediği son suçtan dolayı altı yıl hapis yattı. Manson 1967'de

hapisten çıktığında, doğrudan San Francisco'daki Haight-Ashbury'nin hippie cennetine gitti. Orada, hapisteyken öğrendiği şeylere kendini kaptırdı : kara büyü, büyücülük, Scientology, hipnoz, astral seyahat ve okültizmin birçok başka yönü. Yeni keşfettiği tüm psişik güçlerini kullanarak takipçilerinden oluşan grubunu bir araya getirdi. Altı yıllık okültizm çalışması, ironik bir şekilde bu sapkın, akıl hastası canavarlar topluluğuna "ailesini" komuta ederken kullandığı öğretilerin çoğunda onu uzman yapmıştı .

Kötülük, güçlerini kullananları sonunda yok eder. Kötülüğün savunucusu ve müridi olarak Charles Manson, elinde tutmaya çalıştığı güçle kendini mahkûm etti. Çünkü kötülüğün doğasında, gücünü arayanlar tarafından kullanılmasına izin vermek ve sonra savunucularını yok etmek, böylece herkes üzerindeki üstünlüğünü kanıtlamak vardır.

Psişik güç kullanan diğerleri gibi Charles Manson'ın da bir seçeneği vardı. O, kendi ilerlemesi için , diğer ruhların ve sonunda kendi ruhlarının pahasına, okült öğretilerin inanılmaz derecede güçlü doktrinlerini kullanmayı seçti.

Manson karma ve öğretilerini biliyordu ancak temel kavramlarını yanlış anlamış ve yanlış yorumlamıştı. Aksi takdirde yaptığı şeyi nasıl yapabilirdi? *Karma*, bir insanın varoluşunun ardışık durumlarından birinde yaptığı eylemlerin bütünüyle ilgili Hint kavramıdır. Bu, hatalarından ders alabileceği, yaptığı kötülüğü düzeltebileceği ve edindiği güçleri ve fırsatları kullanarak yaptığı çabaların meyvelerini toplayabileceği anlamına gelir. Karmanın ilk öğretisi şudur: "Ne ekersen onu biçersin... bu veya başka bir hayatta."

Manson, "Karma dönüyor," derdi ve bunu beyazlar ve siyahlar, fakirler ve zenginler, ezilenler ve ezenler

arasındaki mücadele fikriyle ilişkilendirirdi . Şu anda en altta olanlar (ki kendisi de onlardan biriydi) zirveye yükselme şansına sahip olacaktı ve tam tersi de geçerli olacaktı - anında karma, ya da o öyle düşünüyordu. Hesaba katmadığı şey, karma sürecinin birçok yaşam sürebileceği, adaletin her zaman şimdiki yaşamda gerçekleşmeyeceği ve işlediği korkunç eylemlerin onu kişisel olarak gelecek yaşamlarda birçok kez yaşamaya zorlayabileceğiydi .

Uyuşturucular psişik farkındalığı geliştirmekten ziyade yok eder. Manson'ın kötülüğünü sürdürmesini engelleyebilecek "iyi titreşimlerin" herhangi birini öldürmeye yardımcı oldular.

bağlamak]

kader arayışı. Bir kez Karanlığın güçleriyle bir anlaşma yapıldığında, geri çekilmek neredeyse imkansızdır.

Charles Manson, tersine bir metafiziğin başlıca örneğidir. Hipnoz, kara büyü ve okültizmin temel unsurları aracılığıyla, grubunun zihinlerini ele geçirip kontrol edebildi; tıpkı Hitler'in yüz binlerce Alman'ın psişik merkezlerini kavraması gibi. Manson'ın ailesi, Hitler'in zamanındaki Almanlar gibi, iyi ya da kötü bir mesih için hazırды. "Kötü titreşimler" iklimi -maneviyat eksikliği- en çok Hitler'in Almanya'sında, tıpkı Güney

Kaliforniya'nın birçok bölgesinde olduğu gibi belirgindi . Ancak bir şeyi unutmayın: Üçüncü Reich'ın Almanları, Manson'ın ailesi gibi, hala seçme gücüne sahipti. Ancak her iki grup da şeytan liderlerini takip etmeyi ve onlara tapmayı *seçti* . Başlangıçta Manson'ın etrafında toplananların çoğu, aileyi etkileyen gerçek kötülüğu fark ettiklerinde ayrıldılar.

Bir halkın maneviyatı azaldığında, onun karşıtı olan materyalizm ortaya çıkar. Birçok ABD şehrindeki mevcut maneviyat eksikliği, materyalizmin üreme alanıdır. Daha kötüsü, doğaüstü olanın kötü tarafının ortaya çıkmasına izin verir.

Ne yazık ki, Manson'ın kara büyüler dünyasına girişı sadece çılgına dönen bir adamın vakası değil. O kadar çok kişı kaba maddeciliğe ve onun umutsuz , çürüyen etkilerine dalmış durumda ki, panzehirinin - spiritüelliğin- torunda olması şaşırtıcı değil.

Şeytan bir kişı değildir. Şeytan psişik bir güçtür. Aşağı Kaliforniya'da şeytani güç kullanmak isteyen çok yüksek oranda insan vardır. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki diğer her yerden daha fazla Kaliforniya'da meydana gelen kötü olaylar hakkında hikaye duydum.

Örneğin, dünyaca ünlü bir aktrisin durumunu ele

alalım. Bu parlak, Akademi Ödülü sahibi yıldızla karşılaşma hikayesi, sanatsal olarak kendimle bağlantılı olduğum biri tarafından bana açıklandı . Arkadaşım, şu anda ismini, açıklayamadığım, aktrisle doğrudan ilişki kurdu ve gece karanlığında, korkutucu bir hikaye yaşadı. Bir gün, korkarım ki, bu aktris, onun aracılığıyla çalışan kötü güçlerle olan bağlantısı nedeniyle uluslararası manşetlere çıkacak.

Oyuncu ve arkadaşım arasında bir süredir görüşmeler devam ediyordu; birlikte bir proje üzerinde çalışacaklardı. Oyuncunun sekreteri ve kişisel sırdaşı, son dakika sözleşme görüşmeleri için arkadaşımı Kaliforniya'ya götürmek üzere New York'a gönderildi.

Çok hassas ve bilinçli bir kadın olan arkadaşım, sekreterin New York'a geldiği günden itibaren tehlike altında olduğu izlenimine kapılmıştı.

Daha sonra ona, "Ne hissettin?" diye sordum.

"Sadece bir önsezi hissi. Gitmek istemiyordum gibi. Kötü titreşimler. Ayrılacağımız gün bile, gerçekten oradan çıkmak istiyordum. Aslında, ayrılmamak için bahaneler bulmaya çalıştım."

Arkadaşım Kennedy Havaalanı'na yapılan yolculuğun yeterince iyi geçtiğini söyledi. Her iki kadın da bagajlarını teslim etti ve hoparlörden

sekreterin adı anons edilerek telefon görüşmesi yapması istendiğinde biniş duyurusunu bekliyorlardı. Sekreter en yakın telefona gitti.

Uzun zaman geçti ve sekreter geri dönmedi. Arkadaşım diğer yolcular uçağa binerken telefona doğru ilerledi. Sekreteri telefona eğilmiş, çok zor bir sohbete dalmış, sesi gerginlik ve duyguyla dolu halde buldu. Sonunda telefonu kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu arkadaşım.

Sekreter ona Batı Yakası'ndan bir telefon görüşmesi olduğunu söyledi. İşvereni olan aktris düşük yapıyordu .

Arkadaşım bu fırsatı değerlendirerek o an Kaliforniya'ya gitmeyeceğini, ancak oyuncunun tamamen iyileşmesini bekleyeceğini söyledi.

Sekreter uçağa bindi ve çok rahatlamış arkadaşımı geride bıraktı. Fakat ertesi gece yarısı arkadaşımın telefonu çaldı. Arayan sekreterdi.

"Lütfen... bana yardım edin... Yardımaınıza ihtiyacım var," dedi korkmuş ses telefondan.

"Neredesin?"

BEN "Kennedy Havaalanı'na geri döndüm. Başka nereye gideceğimi, kimi arayacağımı bilmiyordum. Orada olduğumda bana karşı çok naziktiniz, uçakla geri döndüm. Bunu

telefonda konuşmak istemiyorum. Lütfen havaalanına gelip beni alabilir misin?"

Arkadaşım durumu kocasına anlattı ve çaresiz kadını bulmak için yola koyuldular. Onu havaalanında bulduklarında perişan haldeydi ve dövülmüş gibi görünüyordu.

"Aman Tanrım, sana ne oldu?" diye sordu arkadaşım.

"Los Angeles'ta uçaktan indim ve eve taksiyle gittim. Kapıya garip bir kadın geldi ve hizmetlerime artık ihtiyaç olmadığını söyledi. [Aktrisin adı]'nı görmekte ısrar ettim ama beni eve almadılar. Onlara New York'tan ona haberlerim olduğunu ve kıyafetlerimin ve eşyalarımın içeride olduğunu söyledim. İçeri girmeye çalıştım. Beni itmeye başladılar ve en garip şeyi söylediler..."

Bu noktada kadın oldukça üzüldü ve ağlamaya başladı.

Arkadaşım, "Ne dediler?" diye sordu.

ait olduğunu söylediler . Onun gelip gitmelerinden sorumlu olduklarını ve kiminle görüşeceğine yalnızca kendilerinin karar vereceğini söylediler. Onlar öyle görmediği sürece hiçbir pazarlık, sözleşme veya iş olmayacaktı. Artık onlara aitti! Yine de onu görmekte ısrar ettim. Sonra birkaçı beni bir arabaya itti ve ıssız

Kaliforniya çölüne doğru uzaklaştılar. Orada beni arabadan zorla indirdiler, bira şişelerini kırdılar ve bir daha eve yüzümü göstermeye cesaret edersem beni kesecekleriyle tehdit ettiler. Bana birkaç kez yumruk attılar ve sonunda beni orada bıraktılar. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım... Ne yapacağımı bilmiyordum..."

Arkadaşım ve kocası neredeyse histerik olan kadını dairelerine geri götürdüler ve gece kalmasına izin verdiler. Ertesi gün ayrıldı. Ondan bir daha haber alamadılar.

Oyuncuya "sahip olduklarını" söyleyen bu kızların bir uyuşturucu tarikatı grubunun üyeleri olması oldukça olasıdır. Bu oyuncu hakkında birçok hikaye - onun uçurumdan aşağı yuvarlanması, okültizmin karanlık yönlerine kendini kaptırması ve çok uzaklardaki arkadaşlarıyla arkadaşlık etmesi - yıllardır dolaşıyor. (Aslında, bir televizyon şovu için ödül alırken, bir görünüm sırasında, belirgin bir şekilde uyuşturucu veya hipnozun etkisi altındaydı .)

Hayatımla ilgili bir biyografi yazmak için benimle birlikte seyahat eden yazar Eileen Dent, yakın - zamanda Los Angeles'ta yaşayan kızının dört genç arkadaşının karıştığı bir olayın hikayesini anlattı bana.

San Francisco'ya yaptıkları bir geziden dönüyorlardı. Yolda giderken karanlık çöktü. Dörtlüden biri oldukça huzursuz oldu ve sonunda arabadan inmek istediğini, San Francisco'ya geri dönmek için bir araç bulacağını söyledi. Çok kötü titreşimler alıyordu. Kenara çektiler ve o da indi.

Geriye kalan üçü, bir kız ve iki erkek, biraz daha yol aldılar ve sonra geceyi geçirmek için durmaya karar verdiler. Açık havada olmayı seviyorlardı ve yolculuğun her gecesi yıldızların altında uyumuşlardı. Uyku tulumları ve odun ateşiyle bir kamp kurarak uykuya daldılar.

Birkaç saat sonra kızdan yaklaşık yirmi fit uzakta olan iki oğlan, kızın çığlıklarıyla uyandı. Ayağa fırlayıp kızın siyah giysili ve kapüşonlu bir grup kişi tarafından çevrelendiğini gördüler. Kızı çevrelerken, davetsiz misafirler karanlık gecede sessizliği bozan alçak, uğursuz tonlarda tezahürat ettiler.

Çocuklardan biri, kızın çığlıkları arttıkça kapşonlu çetenin de geri çekildiğini fark ederek, "Bağırmaya devam et," diye seslendi kıza.

Sonunda garip davetsiz misafirler çevredeki ormana doğru kayboldular ve geri çekilirken içlerinden biri çocuklara dönerek, "Sorun değil, siz uyurken cüzdanlarınızı aldık, isimleriniz ve

adresleriniz bizde ve sizi daha sonra yakalayacağız!" dedi.

Akıllarını kaçıracak kadar korkan üçü eşyalarını bir araya toplayıp arabaya doğru koştular. Mümkün olduğunca hızlı sürdüler, ta ki hedeflerine , içlerinden birinin evine varana kadar. Uyuyamayınca, oturma odasında birbirlerine sokulup, onları neredeyse alt eden korkudan kurtulmak için birbirleriyle konuşmaya çalıştılar.

Sabaha doğru kapı zili çaldı. Orijinal dörtlünün başıboş çocuğunu peşlerine takmış olan polisti.

Polis memuru, "Bu kişiyi tanıyor musunuz?" diye sordu.

Memura, onların arkadaşı olduğunu söylediler.

"Onu yolda, tepelerde dolaşırken bulduk. Seninle birlikte olduğunu, arabayı kendi başına bıraktığını, yorulduğunu ve uyuduğunu söylüyor. Uyandığında etrafında siyah başlıklı bazı insanların dolaştığını ve şarkı söylediğini söylüyor . Onlardan zor kurtulduğunu, eşyalarını geride bıraktığını söylüyor."

Artık korkuya kapılan üçlü, yaşadıklarını polise anlattı, polis de tüm bilgileri titizlikle not aldı.

Bu dört genç gerçekten şanslıydı. Görünüşe göre alt Kaliforniya'da gelişen birçok siyah tarikat grubundan biri tarafından çevrelenmişlerdi . Bu

gruplar insan kurban etmeyi içeren ritüeller düzenler. Kaliforniya'da onlarca çözülmemiş cinayet vardır; ritüel olarak öldürülen ve başları kesilen genç kız vakaları . Kaliforniya'nın tepelerinde ve sahillerinde yüzlerce bağırsakları çıkarılmış hayvan bulundu , bunlar kara sanat ritüellerinde kullanıldıklarına dair kanıttır.

Kara tarikat gruplarının en önde gelenlerinden birinin birkaç ismi vardır, bunlardan biri de "Son Yargı Kilisesi "dir. Bu tür tarikatlara katılan ruhların, benim inancıma göre, Karanlıkta yaşadığına inanıyorum.

Kasım 1972 sayısında bildirildiği gibi , bu uçuk "kilise" bu yüzyılda İngiltere'de başladı. Bu gizli örgütün temel ilkesi, şiddet ve cinayet kullanarak dünyanın sonunu getirmek ve ona yardım etmektir. Kişisel ve politik kaos yaratmak en büyük idealidir. Bu sözde kilisenin üyelerinin genel yaşı on sekiz ile yirmi beş arasındadır.

Aşırı saflıklarıyla (bu tür tarikatlara üye olanların ön koşulu gibi görünen bir özellik), bu kilise üyeleri, Charles Manson'ın grubu gibi, kendilerinin seçilmiş kişiler olduğuna, kaçınılmaz olduğunu düşündükleri

yaklaşan yıkımdan yalnızca kendilerinin sağ çıkacağına inanırlar . Bu arada Manson, öğretilerinin çoğunu bu gruptan almıştır.

Diğer kara sanat gruplarıyla (Ordo Templi Orientis'in Solar Lodge'u gibi) birlikte, yalnızca Los Angeles'ta değil, Amerika'nın her yerindeki şehirlerde de tahribat yaratıyor gibi görünüyorlar. Modern kara sanat tarikatları, kara büyüden vuduya, kan içmeye kadar her türlü kötülüğe bulaşmış durumda. 1968'de - Kaliforniya'nın Santa Cruz Dağları'nda gelişmeye başladılar ve Los Angeles, San Francisco, New York ve Avrupa'nın büyük şehirlerinde de buluşma yerleri kurmuşlardı.

Bu grupların çoğu, ki bunların neredeyse tamamı beyazdır, siyah ırkından nefret ediyor; ve dünya kaosunun hemen gerçekleşmesinin yolunun, beyazları siyahlara karşı tam kapsamlı bir savaşa kışkırtmak olduğunu düşünüyorlar (bu da saflığın bir başka örneği, çünkü ABD'de siyahlar ve beyazlar arasında bir iç savaş yaşanırsa, bu kadar nefret ettikleri siyahların kendilerini esirgeyeceğine nasıl inanabilirler?).

Burada en ilginç olanı, Amerika'da çok az sayıda

siyahi kişinin kara büyü veya okültizmle ilgilenmesidir. Araştırmalarımda, okültizm öğretilerinden uzak durmalarının olası bir nedeninin, birçok siyahın bunun, şu anki sosyal, ekonomik ve politik basamaklarda hızla tırmanmalarında geriye doğru bir adım atmak olacağını düşünmesi olduğunu keşfettim.

Kara büyü öğretilerinin çoğu Afrika ve Karayipler gibi siyah nüfuslu ülkelerden çıkmıştır. Ve neredeyse istisnasız olarak, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki siyahların, kendilerini ritüeller veya batıl inançlarla, bir zamanlar atalarının kültürlerinin derin bir parçası olan şeylerle ilişkilendirebilecek her şeyden uzak durma eğilimi vardır.

Siyah sanat kiliselerine mensup kişiler, siyah başlıklar ve her şeyleriyle, Güney Kaliforniya topluluklarının sokaklarında, Robert Kennedy'nin Los Angeles'ta gerçekleşen cinayetine kadar, tam kamuoyunun gözü önünde görülüyordu. Daha sonra gözden kaybolmuş gibi görünüyorlardı.

entelektüel zihinlerin şüphesiz "tesadüfler" olarak adlandıracağı garip bir dizi olayla çevrilidir. Gerçekler şunlardır:

1. Son Yargı Kilisesi gibi Kaliforniya merkezli birçok kara büyü tarikat, Amerika Birleşik Devletleri'nin kaos ve kitlesel şiddet yoluyla yok edilmesini öğretiyor.

2. Bu tarikatların üyeleri genellikle siyahlardan nefret ederler.

3. Robert Kennedy siyahların ilerlemesi için çalıştı ve siyahlar tarafından genel olarak sevildi, güvenildi ve saygı gördü.

4. Kara sanat tarikatları ağırlıklı olarak Los Angeles bölgesinde yoğunlaşmıştır.

5. Robert Kennedy Los Angeles'ta suikasta uğradı.

6. Robert Kennedy'nin katili Sirhan Sirhan, mistisizm okumuş ve Teosofi Cemiyeti'ni kuran ve inançlarının birçoğu sadece mistik değil aynı zamanda politik olarak da ilham alan Mme. Blavatsky'nin bir müridiydi (her ne kadar yanlış yönlendirilmiş olsa da). (Hindistan'da yaşarken, sonunda kendisi de suikasta uğrayan Mahatma Gandhi'nin pasifist yollarını açıkça kınadı !)

7. Charles Manson, 1960'larda hapisteyken, diğer mistik şahsiyetlerin öğretilerinin yanı sıra, Madam Blavatsky'nin okült öğretilerini de incelemişti.

8. Robert Kennedy öldürülmeden önceki gece Sharon Tate ve kocası Roman Polanski ile son yemeğini yedi.

9. Birkaç ay sonra Sharon Tate ve arkadaşları Charles Manson'ın ailesi tarafından öldürüldü.

Robert Kennedy suikastının en ilginç yönlerinden biri, Kennedy'nin koruması, iri yapılı, eski bir futbol

oyuncusu olan Rosy Grier'in, Sirhan Sirhan'ın elinden silahı almaya çalıştığında oldukça büyük bir mücadele yaşandığına dair ilk rapordu. Aslında, bu sırada havaya daha fazla kurşun sıkıldı. Grier, sonunda katilin elini mutfak duvarına çarpmak ve ölüm silahı serbest bırakılmadan önce neredeyse ayağıyla ezmek zorunda kaldı. Sirhan son derece küçük, zayıf ve güçsüz bir kişidir. Los Angeles Times'daki bir psikiyatrist raporunda, *Sirhan* Sirhan'ın tabancayı demirden kavramasının tek bir açıklaması olduğu [24] belirtiliyordu: ya kendi kendine ya da dışarıdan bir güç tarafından yönlendirilen hipnozun etkisi altındaydı.

Sirhan Sirhan, kendisine yapılan acının hiçbirini hissetmemiş gibi görünüyor, yoksa silahı çok daha önce bırakırdı; sanırım hipnotize edilmişti.

Ben fanatik değilim ve gerçekmiş gibi göstermek için sansasyonel bir fantezi uydurmadım . 1965'te Robert Kennedy'nin Beyaz Saray'a doğru giderse suikasta uğrayacağını biliyordum. 27 Aralık 1967 akşamı, NBC radyo programı "The Long John Nebel Show"da, bir sonraki seçimde kimin yarışacağı soruldu. Nixon ve Humphrey dedim.

"Peki ya Robert Kennedy?" diye sordu ev sahibim.

"Beyaz Saray'da bir daha asla Kennedy olmayacak" diye cevap verdim.

"En azından koşacak."

"Öyle düşünmüyorum."

O zamanlar, 1967'de, Kennedy en umut vadeden Demokrat adayydı. En azından siyasi açıdan bakıldığında, gerçekten aday olacağı anlaşılıyordu. Programdaki diğer konuklardan bazıları, Robert Kennedy'nin Demokratlar tarafından aday gösterilmesi gerektiğini benimle tartıştılar. Bazıları bile bana büyük miktarda para yatırmak istedi.

"Beyaz Saray'da bir daha asla Kennedy olmayacak," diye tekrarlardım, konuyu burada kapatmak istiyordum.

Artık radyo dalgaları üzerinden suikast tahminleri yapmıyorum , iyi bilinen bir medyumun yaptığı bir tahmini yerine getirme arzusu olan birine öneri potansiyellerini tam olarak gerçekleştiriyorum . Ancak, yayın dışında Robert Kennedy'nin Beyaz Saray'a gitmesi durumunda kardeşi gibi öldürüleceğini hissettiğimi söyledim.

Öğrencilerimle özel olarak ve küçük gruplar halinde, Kennedy'lere iyi titreşimler, dualar ve düşünceler gönderilmesini istemiştim; çünkü kötü güçler onları yok etmeye kararlıydı ve bu görevi başarmak için Karanlık'la ittifak kuran herkesi kullanacaklardı.

Ülke çapında kötü güçlerin yayıldığını hissediyorum. Herhangi bir yeni kavramın, ister moda, ister geçici

heves veya öğreti olsun, Batı Yakası'ndan geldiğine dair bir söz vardır. 1968'de yayınlanan otobiyografim *The Reluctant Prophet'ta*, 1966'da Los Angeles'tayken yaşadığım deneyimlerimden bahsetmiştim. O şehrin titreşimleri beni rahatsız ediyordu. Psişik çalışmalar yapamıyordum. Meditasyon yapamıyordum. Soluduğum çok dumanlı havada bir donukluk, korkunç bir kıyamet hissi vardı. Kısa bir süre sonra San Francisco'ya gittiğimde yarı yarıya daha kötü değildi.

O zamandan bu yana sadece birkaç yıl geçti ve Los Angeles'ta hissettiğim olumsuzluk artık ülke çapında yaygınlaştı. Şu anda New York City, Los Angeles'tan bile daha kötü titreşimlere sahip. Kara sanatlar ve dolandırıcı tarikat grupları toplumumuzun büyük kesimlerini veba gibi ele geçirdi. Herhangi bir yeraltı gazetesini alın -ve özellikle New York City'de yeraltı olmayan bazı gazeteleri- ve çeşitli kara sanatlarda dersler, seminerler ve kişisel eğitimler için reklamlar bulacaksınız. Mağazalar Cadı Nasıl Olunur'dan Voodoo Kullanarak Sevmediklerinizi Nasıl Yok Edersiniz'e kadar her şey hakkında kitaplarla dolu. Televizyon çağrışı kabul etti; kara büyü veya bir tür tarikatçılık içeren olay örgülerine sahip, özellikle televizyon için yapılmış en az beş film, bunu yazdığım haftada yayınlandı. Ve buna, okültizmin daha karanlık, daha

korkunç yönleriyle ilgilenen iki haftalık diziye ek olarak.

Korkuyorum. Karanlığın güçleri ülkemizin insanları üzerinde çok fazla etki kazanıyor. Astroloji ve reenkarnasyona olan zararsız ilgi, kötülüğe karşı kitlesel bir meraka dönüştü. Birçok genç masumca - bazıları da masumca değil- şeytan tapınmasının kurbanı oluyor. Ve şu anda görünen o ki, ülkemizin birkaç olası lideri şu anda kamuoyunda bilinenden daha fazla kara büyüye bulaşmış olabilir.

Ruhsal olarak, gizli bilimlerin karanlık güçleri ile Kennedy'ler ve Martin Luther King'in suikastları arasında doğrudan bir bağlantı olduğunu hissediyorum. Katillerinin her biri gizli bilimler ve mistisizmin daha temel öğretilerine dalmıştı .

Şeytan Kaliforniya'dan ve ülkenin dört bir yanından ayrıldı ve şimdi en sinsi iş için, Amerika Birleşik Devletleri'nin yıkımı için eleman topluyor.

Ben bir felaket peygamberi değilim, ayrıca bir baltayı bilemem. Kesinlikle aşırı dindar, haçlı bir fanatik değilim, çünkü şu anda dini bir bağlılığım yok. Ancak psişik duyum, birçok kasaba ve şehrimizde hakim olan atmosfer küresindeki kötülük tarafından bastırılmış durumda.

Los Angeles ve Kaliforniya'nın diğer bölgelerinin

depremle yakın zamanda yok olması, benim de dahil olduğum birçok medyumun yıllardır öngördüğü gibi , gerçek olacak çünkü insanların çoğunluğu Işığa yönelmiyor. Daha önce de belirttiğim gibi, kötülük sonunda kendini ve onunla güçlerini birleştirenleri yok eder. Bazı durumlarda insanın kötü düşünceleriyle bir depremin bile meydana gelebileceğine inanıyorum .

Deprem olduğunda, Amerika Birleşik Devletleri'nde düşüncede büyük bir değişim yaşanacak. Seyahatlerimde Doğuluların ve Orta Doğu'da yaşayanların Batılı meslektaşlarından daha fazla ruhsal Işığa ulaştığını gördüm. Bunun bir nedeni, ister deprem , ister tayfun, ister atom silahları olsun, tek bir felakette yüz binlerce can kaybetme olasılığıyla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilmeleridir.

Umalım ki, büyük bir deprem gibi bir olay, bu büyük ülkenin ruhsal olarak uykuda olan veya kötülük arayan ruhlarını uyandırmak için bir araç olmak zorunda kalmasın .

BÖLÜM 2

Neam! Canım cehenneme küvetinde

Noishaytpmet ootni ton suh deel

Suh tshaiga sapsert tath yeth

Vigrawf AB'den sesapsert rua view'a

Derb ilaid rua yed sith suh vig

Hiçbir şey üçüne de sığmaz

Çıplak eebliw eyth

Çok modern eyth

Ana eyth eeb dwohlah

Hayır, hayır, çocuk

Rertharf rua!

AZ ÖNCE OKUDUĞUNUZ, RABBİN DUASI'DIR, geriye doğru on kez yazılmıştır. Fonetik olarak yazılmıştır ve okunması, kötülüğün karanlık unsurlarından biri olan büyücülük sanatının kullanılmasında atılan ilk adımdır. Geriye doğru söylendiğinde, Rabbin Duası kişinin tüm eski "dini, ulusal ve politik safsataları" atmasına ve Şeytan'ın güçlerine yakınlaşmasına yardımcı olması beklenir; ya da büyücülükle uğraştığı için yakın zamanda ünlenen uygulayıcılarından biri böyle öğretiyor.

Rabbin Duası İyiliği sembolize eder. Hissiyatı pozitifdir ve ruha karşı şefkatle doludur. En önemlisi , özellikle "bizi kötülükten kurtar" sözleri söylendiğinde Karanlık güçlere karşı bir koruma sunar.

Rabbin Duasını tersten okumak çocukça ve anlamsız görünüyor. Ancak bunu yapmanın motivasyonları kötü niyet ve çirkinlikle dolu.

Şeytancılıkla ilgili bu ilk dersi çıkardığım kitap, kelimenin tam anlamıyla kötü niyetle atıyor. (Yazarın, kendini "kara cadı" olarak tanıtan biri olarak, bir tür en çok satan kitaptı.) Sadece bölüm başlıklarını listeleyeyim ki, kendiniz karar verebilesiniz.

İntikam ve Saldırı

Coven ve Nasıl Oluşturulur

Karşı Büyü

Büyüler

Bu kitaptaki en rahatsız edici fikirler "Lanetler" başlığı altında yer alır. Bu bölüm aslında okuyucuya yok etmesi veya kontrol etmesi gerektiğini düşündüğü kişilere nasıl "yapacağını" öğretir. Bir kişinin -büyücülük kullanarak başkalarının zihnini ve iradesini nasıl egebileceğini ayrıntılı bir şekilde açıklar.

Karma, genellikle okült öğretilerde bulunan bir kavramdır ve burada hiç dikkate alınmaz. Kişinin hayatında ilerlemesi ve temas kurduğu kişilerin iradesine boyun eğmesini sağlaması beklenir. Eğer bir kişi sizi sevmemeyi seçerse... ona basitçe bir aşk büyüü yapın. Sigmund Freud, telepati yoluyla atmosfere gönderilen kötülüğün saldırısına karşı silahlanmamış olanların bilinçaltı iradesini eğmenin kolay olduğunu söylemiştir.

Hayatımın büyük bir bölümünde büyüçlükten tiksindim. Büyülendim ama nedense kendimi hiçbir zaman onun tezahürlerine dahil etmedim. Okültizmin neredeyse her yönünü araştırmış olsam da, cadı

dünyası bilerek tamamen kaçındığım bir dünyaydı . Bu tiksinti ve korkuyu neden hissettiğimi anlamamı sağlayan bir dizi olay ancak yakın zamanda gerçekleşti .

Bu olayları takdir edip anlayabilmek için, reenkarnasyona kesinlikle inandığımı bilmeniz gerekir . Doğu'dayken, Japonya'da daha önce bir hayat yaşadığımı kanıtlayan birkaç şey başıma geldi. Bu olaylar daha önceki bir kitapta, *Your Eastern Star'da ayrıntılı olarak anlatılmıştır.*

, o ülkenin güney iç denizinde bulunan uzak, kutsal Miya-jima adasını ziyaret ettiğimde ortaya çıktı . Altı saat veya daha uzun bir süre boyunca , rehberim ve tercümanımın adanın etrafında dolaşabildiğim, yolları, yolları, evleri, tapınakları ve o gizemli güzel adada bol miktarda bulunan doğal ortamları tamamen hatırladığım dejd vu yaşadım .

Miya-jima'nın kıvrımlı toprak yollarındaki her dönüşü takip edebiliyordum, her virajı almadan çok önce her virajın ardında ne olduğunu tamamen biliyordum. Sanki kafamda bir harita çizilmişti, daha büyük ihtimalle daha önce, başka bir yaşamımda oradaydım ve o zamanı hatırlıyordum. Bu olay ve Japonca'yı anında kavrayabilmem ve sadece anlamakla kalmayıp zor -

Japon gelenek ve göreneklerine uyum sağlayabilmem gibi diğer birçok olay, bana gerçekten reenkarnasyon geçirdiğimi kanıtladı.

1971'de New York'un kuzeyindeki ünlü bir kolejin kampüsünde bir Spiritual Frontiers grubuna ders vermem istendi. Orada bulunduğum süre boyunca, şehre ders verenler getirmekle görevli gruptan birinin evinde kaldım. Ona Jane diyeceğim, otuzlu yaşlarında çekici bir ev hanımı. Roma Katolik inancına sahip ve bir çocuğu var.

Beni ilk olarak yerel bir gazetede yayınlanan bir makale aracılığıyla duymuştu. Bana profesyonel bir hizmetim olan medyum danışmanlığı talebinde bulunarak yazmıştı . Ofisime geldiğinde birbirimizle iyi bir uyum içinde olduğumuzu hissetmiştik. Daha önce tanışmış olmanın verdiği o rahatsız edici hissi yaşamıştık.

Üniversite dersi başarılıydı ve danışmanlık yapmak için birkaç gün Jane'in evinde kaldım. Evinde ne kadar uzun kalırsam, Jane ve benim birbirimizi bir şekilde daha önce tanıdığımız hissi o kadar güçlendi - belki başka bir hayatta, ya da öyle tahmin ediyorduk. Bazen birbirimize farklı isimlerle sesleniyorduk. Ona birkaç kez Jenny diye hitap ettim ve o da bana John diye hitap

etti. Jane'in mizah anlayışı benimkiyle birebir uyuşuyordu ve ben geldiğim ilk gün, bir erkek ve kız kardeşin birbirleriyle şakalaşması gibi, birbirimizle şakalaşıyorduk.

Eileen Dent, beni ateş altında izlemek ve benim hakkımda kitabı için daha fazla materyal toplamak amacıyla bu şehre bana eşlik etmişti. Jane, üçümüzün de Ouija tahtasını kullanmamız konusunda çok istekliydi. Birkaç kez reddettim ve Ouija tahtasıyla gerçekten psişik bir şey olabileceğine inanmasam da sonuçların güvenilir olmadığını belirttim; çünkü bir bireyin bilinçaltı, planşeti herhangi bir dış kuvvet kadar hareket ettirebilir. Tahtadan elde edilen bilgi bu nedenle tehlikeli olabilir .

"Hadi," dedi Jane. "Harika bir deneyim olacağı hissine kapılıyorum."

"Devam et," dedi Eileen, kesinlikle inanmayan biri olarak.

Verdiğiniz yorucu okumalardan sonra iyi bir değişiklik olacak ."

Bir akşam, isteksizce onların dürtmelerine boyun eğdim. Jane'in kocası iş için uzaktaydı ve oğlu Ed - Ward yatağa yatırılmıştı. Tarih 15 Eylül 1971'di. Saat on ile on bir buçuk arasındaydı.

Ouija tahtası mutfak masasına kurulmuştu. Jane karşıma, Eileen sağıma oturdu. Ellerimizi planşete koyduğumuzda Jane ve ben anında bir hareket bulduğumuzda şaşırdık. Birbirimizi onu manipüle etmekle suçladık. Eileen her zamanki gibi şüpheli ve pratik düşünceli bir şekilde güldü. Planşet son hızla hareket ediyor, tahtada küçük daireler çiziyordu. Parmaklarım küçük nesneye zar zor değiyordu ve bazen planşet bizden tamamen uzaklaşıp masanın üzerinden yere kayıyordu.

"Ona bir şey sor," diye ısrar etti Eileen, elinde kalem ve defterle, ister hayal ürünü, ister bilinçaltı isterse başka türlü olsun, verilen her türlü bilgiyi not almaya hazır bir şekilde.

"Aranızda ruh var mı?" diye sordum yarı şaka yollu. Planşet evet harflerini yazıyordu .

"Kendinizi tanıtır," diye talep etti Eileen.

BOB WIDDENFIELD, planchette tarafından hecelendi.

Hızla 1696 rakamlarına ulaştı—bir tarih olduğunu düşündüğümüz bir rakam.

Aşağıda Eileen'in o akşam aldığı kısa notların doğrudan bir dökümü bulunmaktadır. Planşetin hareketine ayak uydurması zordu, çünkü kelimenin tam anlamıyla kendi kendine uçuyordu; Jane ve ben hızına hayran kalmıştık.

SORU: Adının Bob Widden Field olduğunu mu söylüyorsun? Doğru mu?

YÖNETİM KURULU: Evet.

SORU: Eileen seni tanıyor muydu?

KURUL: Hayır.

SORU: Daniel seni tanıyor muydu?

YÖNETİM KURULU: Evet.

SORU: Nerede yaşıyordunuz?

KURUL: Salem.

SORU: Massachusetts'te misiniz?

YÖNETİM KURULU: Evet.

SORU (Jane): Daniel benim kardeşim miydi?

YÖNETİM KURULU: Evet.

SORU: Soyadımız neydi?

KURUL: Sherrwood

SORU: Doğru yazılışı bu mu?

TAHTA: Eski dil.

SORU: Daniel'in adı John muydu?

KURUL: Hayır. İkinci adım John.

SORU: Adı neydi?

YÖNETİM KURULU: William.

SORU (Eileen): Ona John mu diyorduk?

YÖNETİM KURULU: Biz değil.

SORU (Jane): Ona John mu dedim?

YÖNETİM KURULU: Evet.

SORU: Jane'in o hayattaki adı neydi?

TAHTA; Alice.

SORU (Jane): Başka bir adım var mıydı?

YÖNETİM KURULU: Evet. Jennifer... Alice Jennifer.

SORU (Daniel): John ve Jennifer'ı [Jenny] neden hatırlıyoruz? Neden birbirimize ikinci adlarımızla sesleniyorduk?

TAHTA: Siyah kadınlar birbirinize bu şekilde seslenmenizi sağlıyordu.

SORU: Neden?

KURUL: Gizli bir tarikat.

SORU (Eileen, hikayenin anlatılma biçimine değilse bile, hikayenin entrikasına kapılmıştır): Hangi gizli tarikat?

TAHTA: Hayır. Sus, Eileen. Çok hızlı. Çok hızlı.

Bir duraklama oldu ve sonra planchette şunu yazdı:

BEN BİR ESKERSİZİM, BENİM İÇİN DUA EDİN—LÜTFEN. Bir an durduk ve bir çeşit dua ettik.

TAHTA: John—John—Sonunda—eski dil—
Sonunda Jennifer'ı öldürdü.

SORU: Onu öldürdüğünde kaç yaşındaydı?

KURUL: On sekiz.

SORU: Neden öldürdü?

TAHTA: Büyüyü bozmak istiyordu—kısmen—kara
büyü bozuldu. Siyah kadınlar büyü
yaptı. Cadılar.

SORU (Jane): Beni neden öldürdü?

KURUL: İkinizi de ritüellerde kullandılar.

SORU: Daniel [John] Jane'i [Jennifer] neden öldürdü
?

TAHTA: John'u ensest bir şekilde seviyordu. John
büyüyü bozmak istiyordu.

SORU (Jane): Beni nasıl öldürdü?

KURUL: Evet. Yangın. Kazıkta değil. Ev. Evde
yandı.

Bu noktada Jane ve ben birbirimize şaşkınlıkla
baktık . İkimiz de ateşten ve dumandan korkuyorduk

ve bunu ancak tahtada uzun zaman önce Salem'de benim (John) onu (Jennifer) nasıl öldürdüğüm yazdıktan sonra dile getirdik.

SORU (Jane'in içinden gelen bir sebepten dolayı sorduğunu düşünüyorum): Başka öldürülen var mıydı?

KURUL: Edward. Oğlunuz Edward.

SORU (Jane): Peki Edward kimdi?

KURUL: Babanız.

Burada bir an için konudan sapmalıyım. Jane ilk kez bana özel danışmanlığı için geldiğinde, o zamanlar henüz üç yaşında olan oğlundan bahsetmiştik. İlişkileri hakkında hiçbir ipucu elde edemedim, Edward'ın Jane'e çok zor zamanlar yaşatacağını psişik olarak algıladım. Ona çocuğun titreşimlerinin yaşının çok ötesinde görüldüğünü ve birçok yönden bir yetişkin gibi davrandığını söyledim.

"Edward konuşabildiği anda sana bir oğuldan çok bir baba gibi dikte edecek." dediğimi hatırlıyorum. Jane algım karşısında hayrete düşmüştü, çünkü görünüşe göre çocuk bu tür taktikleri çoktan benimsemişti. Ouija tahtası, bilinçaltı zihinlerimizden biri onu harekete geçirecek kadar güçlü olmadığı sürece, birçok parçayı bir araya getiriyor gibiydi.

Bu arada, planşete geri dönelim...

SORU: John, Jennifer'ı öldürmek mi istiyordu?

KURUL: Evet. Kötü büyüü bozmanın tek yolunun
bu olduğunu hissetti.

SORU: Babasını mı öldürmek istiyordu?

KURUL: HAYIR. Edward'ın adı o zamanlar
Herman'dı.

Nedense, üst katta uyuyan o küçük çocuğa Herman
isminin verilmesi bana komik geldi ve güldüm.

YÖNETİM: Bu konuda oyun oynamayın.

SORU: John öldüğünde kaç yaşındaydı?

KURUL: Elli altı.

SORU (Daniel): Nasıl öldüm?

TAHTA: İntihar. Yangın— suçluluk
duygusu yaşadı, sonra
kendini yaktı.

SORU (Daniel): Her şeyden önce ateşten
korkmamın sebebi bu mu?

YÖNETİM KURULU: Evet.

SORU (Jane): Acı dolu bir ölüm müydü?

YÖNETİM KURULU: Evet.

SORU: Jennifer tarıkatta mı kullanıldı?

YÖNETİM KURULU: Evet. Beğendi.

SORU (Eileen): John ve Jennifer bu cadı tarikatında

tam olarak nasıl kullanıldılar?

TAHTA: Cinsel olarak . . . seks ritüelleri . . . kara büyü.

Jane ve Eileen'in önünde büyük bir utanç duyduğumdan hemen konuyu değiştirdim ve sözde Bob Widdenfield'a Eileen'den hoşlanıp hoşlanmadığını sordum.

EVET, diye belirtti planşet.

SORU: Eileen senden hoşlanıyor mu?

KURUL: Bok. İnanmıyor.

Sonra tahtaya şu kelimeler yazıldı: BU KÖTÜ DEĞİL. KÖTÜLÜK NEDİR?

Sorgulamaya devam edebilmemizden önce, tahta Eileen'e, Ouija'nın geçerliliğini kanıtlamak istercesine bir mesaj verdi. New York'ta evde olan kızı Karen'ın zor zamanlar geçirdiğini söylüyordu: KAREN DENT BU GECE KÖTÜ BİR DENEYİM YAŞAYACAK VE BU, BENİM [Bob Widdenfield'ın] VARLIĞIMIN ÇOK DA KÖTÜ OLMADIĞINI, KAREN'IN FİZİKSEL OLARAK İYİ olduğunu kanıtlayacak. (Ertesi gün Eileen onu eve aradı ve Karen'ın kalp krizi geçiren evcil köpekleri Susie ile kötü bir gece geçirdiğini öğrendi.)

Bu noktada Jane mutfağı terk etti ve Edward'ın iyi olup olmadığını görmek için yukarı çıktı. Eileen,

kendisi yokken Jane'in tahtadaki yerini almak istediğini söyledi.

Eileen Jane'in koltuğuna doğru ilerledi ve plan - chette'ye dokundu. Parmaklarımı üzerine koyamadan, plan chette aniden Ouija tahtasının üzerinden uçtu, havaya sıçradı ve Eileen'in göğsüne çarptı.

Hayatımda hiç bu kadar ürkmüş birini görmemiştim. Eileen çılgık attı, planşetin kendi kendine uçtuğunu tamamen anlamıştı. Kahkahası neredeyse histerikti ve gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya başladı. Gerçekten çok üzgündü. Şüpheci, Ouija tahtasına inanmayan, "bir oyun oynamak" için oturmuştu ve oyun aslında ona dönmüştü. Oldukça kibirli bir şekilde memnundum.

Ouija tahtası olayı, en azından yüzeyde, büyüleyici ve yine de, yine de, tamamen inandırıcı görünmüyordu. Ancak birkaç gece sonra gerçekleşecek olan sonuç, Alfred Hitchcock veya Rod Serling televizyon senaryosundan çıkmış bir şeydi.

New York City'deki evime gitmemden önceki akşamdı. Misafirperverliklerine karşılık vermek için Jane ve seyahatinden dönen kocasını yemeğe götürmeye karar verdim. Eileen de bize eşlik etti. Restorana giderken Edward'ı bir arkadaşının evine

bıraktık.

Akşam yemeği sırasında Jane ve ben birbirimize "kardeş" şakalarımızı sürdürdük. Menüdeki yiyeceklerden biri alevli şiş kebaptı. Bunu yanma ve Salem hakkında birkaç şakanın başlangıç noktası olarak kullanmıştım.

Akşam yemeğinden sonra Edward'ı aldık. Bunu yaptığımızda saat çok geç olmuştu ve Edward uzun bir günün aktivitelerinden dolayı fiziksel olarak bitkin düşmüştü. Başını annesinin kucağına koydu ve uykuya daldı.

Eileen ve ben arka koltuktaydık. Jane öndeydi, kocası arabayı kullanıyordu ve aralarında Edward vardı.

Eve giderken bir kibrit çıkardım, yakıyormuş gibi yaptım ve Jane'e fırlattım. Tam cevap verecekti ki, başı yere dönük olan ve fiziksel olarak ne olduğunu göremeyen Edward koltuğa oturdu. Sersemlemiş gözlerle, yarı uykulu, neredeyse yarı trans halinde, küçük bedenini bana doğru çevirdi ve "Annemi yine mi yakacaksın?" dedi.

Eileen ve ben birbirimize döndük. İfadesindeki şaşırtıcı onay, Ouija'nın bize getirdiğı sözcükleri doğrulayarak bizi konuşamaz hale getirdi. Ona yapmayacağıma dair güvence verdik.

"Peki senin 'duyguların' neler?" diye sordu üç yaşındaki çocuk babacan bir tavırla.

"Annemi seviyorum," dedim. "Ona zarar vermek istemem... Onu seviyorum."

"O zaman beni yakacak mısın?" diye sordu Edward çok korkmuş bir sesle.

"Asla! Seni seviyorum!" diye cevapladım, çok sarsılmıştım.

Rahatlayan Edward, başını tekrar yatağa koydu ve tekrar uykuya daldı.

Edward, Jane ve benim hikayemizdeki bu son gelişme hakkında konuştuk - bir zamanlar bir baba ve iki çocuktuk. Edward'ın odası mutfağın üstünde değil, üst kattaydı. Ouija tahtasını kullandığımızda, iki kapı vardı - ikisi de kapalıydı - ve aramızda ve çocuk arasında uzun bir koridor vardı. Edward'ın bizi duymasının hiçbir yolu yoktu. Onun önünde Salem'deki sözde geçmiş yaşamla ilgili hiçbir şey konuşmadığımızdan emin olmuştuk, bunun onu üzebileceğini biliyorduk. Ve Jane onu kontrol etmek için yukarı çıktığında o derin uykudaydı.

Arabada attığı haykırışın tek açıklaması, uyandığı anda bilinçaltına ulaşabilmiş olmasıydı; orada, yeterince derinlere inildiğinde geçmiş yaşamına ait olaylar hatırlanabiliyordu.

Bu çocuğun sesinde belirgin olan korku, muhtemelen duymuş olabileceği herhangi bir şeyin haklı çıkarabileceğinden çok daha öteydi. Bunu tekrar söyledi, sadece bir kez araba yolculuğu sırasında görüldüğü trans benzeri durumda. Birkaç kelimesi ve endişesi, Jane ve benim geçmiş bir yaşamda birbirimizi gerçekten tanıdığımız ve bir kara büyü tarikatına katıldığımız hikayesini doğruluyor gibiydi .

New York'un kuzeyine yaptığım ziyaretin ve Jane'in evinde yaşananların etkisinden kurtulmam epey zaman aldı . Olaylar her birimiz için o kadar açıklayıcı ve şok ediciydi ki, etkileri hala hissediliyor. Ziyaretimden bu yana çok zaman geçti ve Edward'ın Jane'e karşı daha da babacan duygular beslediği ve bir oğuldan ziyade bir baba gibi kendini ona oldukça özgürce ifade ettiği söylendi.

"Kötü" olduğum o hayata uyum sağlayabildiğim zamanlar oldu. Ancak, hala çok fazla acı verici ve bu nedenle çok derin bir şekilde "geriye dönmekten" kaçınıyorum. Sonunda bir hipnozcuyla çalışmak ve beni o zamana geri götürmesini istiyorum, bu keşif, şu anki yaşamdaki karmik kaderimi anlamamda en faydalı olabilecek şey olabilir.

Önceki yaşamlarımda büyücülük yapmış

olabileceğimi düşünmeme neden olan bir diğer yeni olay da kedilerle ilgili.

Hayatım boyunca her türden evcil hayvanım olmasına rağmen, birkaç yıl öncesine kadar hiç kedim olmadı. Çocukluğumdan beri belirgin bir şekilde hoşlanmadığım tek hayvandır - neredeyse bir tür korku.

1968'de New York'un kuzeyinde küçük bir ev satın aldım. Bir gün antika avı yaparken, antika dükkanına dönüştürülmüş eski, ahır benzeri bir binanın önüne arabamı çektim. Verandada durup eski ahşap banklara bakarken, gri, son model bir araba yarım daire şeklindeki araba yoluna girdi. Araba yavaşladı, bir kadın camı açtı ve binanın önündeki kaldırıma kahverengi bir kese kağıdı fırlattı . Sonra araba hızla uzaklaştı.

Çantaya baktım ve hareket olduğunu fark ettim. Aşağı uzanıp açtım ve küçük, sevimli bir kedi yavrusu çıktı. Olayı [40] görmüş olan antikacı dükkandan çıktı, aşağı uzandı ve korkmuş hayvanı aldı.

Üzerine baktıktan sonra, "Kahretsin, bu bir dişi. Berbat yaz insanları hayvanlarıyla buraya geliyor ve bazıları yavruluyor, sonra da şehir evlerine geri dönmeden önce onlardan kurtuluyorlar. Hemen ASPCA'yı arayacağım." dedi.

"Bunu ne yapacaklar?" diye sordum.

"Eh, dişi olduğu için muhtemelen uyutacaklardır.

"Burada zaten çok fazla kedi var."

"Hayır," dedim, herhangi bir hayvanın uyutulması haberini duymaktan nefret ederek. "Ben alırım, ona bir yuva bulurum."

Yavru kediye eve götürdüm, onu tutmayı hiç düşünmüyordum. Ancak ilk birkaç günden sonra bağlandım. Hemen diğeri evcil hayvanlarımla arkadaş oldu—Bambi (bir Chihuahua), Toro (evcilleştirilmiş bir kızılgerdan) ve isimsiz bir tavşan. Ve bana bayılıyordu. Yavru kedi çok güzeldi. Altında daha açık gri kürkü olan koyu gri bir üst kürkü vardı. Özellikle ışıkta kadife gibi görünüyordu, bu da iki tonu daha da belirginleştiriyordu. Onu veterinerine götürdüğümde neredeyse safkan bir Burma olduğunu keşfettim.

En çarpıcı koyu sarı gözlere sahipti. Mischief onun ikinci adıydı. Bu ve nüfuz eden gözleri yüzünden, ona *Rosemary'nin Bebeği kitabındaki anneden esinlenerek Rosemary adını verdim*. Dışsal, bilinçli bir düzeyde, onu görünüşü dışında herhangi bir büyücölükle ilişkilendirmedim; bu da bir şekilde kitaptaki şeytan-bebeğin tanımını aklıma getirdi.

Doğu'ya gittiğimde Rosemary'yi annemin yanına yerleştirdim. Aylar sonra, döndüğümde annemin yavru

kedinin adını değiştirdiğini gördüm. Annem çok dindar bir Katolikti ve yavru kediye Rosemary adını koymanın ima ettiği şeylerden hoşlanmamıştı, ya da öyle açıkladı. Ama annem çok medyumdu ve muhtemelen daha fazlasını hissetmişti, çünkü *Rosemary'nin Bebeği'ni bile okumamıştı*. Mia Farrow'un filmde oynadığını bildiği için, annem yavru kediye Mia adını vermeye karar vermişti. Sanırım yeni ismin, yavru kediye Rosemary adını koymamın eski sebebiyle bir şekilde bağlantılı olması durumunda, ani değişiklikten bu kadar rahatsız olmayacağımı düşünmüştü.

İtiraz etmedim. Aslında, Mia'yı Rosemary'den daha kolay söylerdim ve ona kızdığında Rose deme alışkanlığı edinmiştim, iek dışında her şeye duyduğum nefretten kaynaklanan bir isim.

Doğu'dan döndükten sonra,lkem için büyük bir köpek aldım. Yaklaşık yüz pound ağırlığında bir Alaska malamutuydu. Ona Japoncada kar anlamına gelen Yuki adını verdim.

Yuki, onu aldığında henüz bir yavruydu ve Mia ve diğer hayvanlarla çok iyi anlaşırdı. Mia, Yuki'yi takip etmeye ve onu kovalatmaya büyük ilgi duyuyordu. Arka ayaklarızerinde durup Yuki'nin uzun burnunu yumruklamayı severdi.

Yaklaşık bir yıl sonra, bir iş için ağırıldım ve Mia'yı

ailemle bıraktım. Bu sefer, mahalledeki bir grup çocuk kendi başlarına bazı kötölükler yapmaya başladı. Mahalledeki kedilere zehirli yiyecekler yediriyorlardı. Ne yazık ki Mia bir kurbandı. Annem Mia'nın yaşadığı yavaş ve acı dolu ölümü anlattığında dehşete kapıldım. Perişan halde, bir daha asla kedi sahibi olmayacağıma yemin ettim. Kendi ailem bile, Mia'nın ölümünden iki ay sonra olanlara inanamıyor.

New York City'de medyumluk danışmanlığı verdiğim bir ofisim var ve bulunduğum binadan başka bir yere taşımaya karar verdim. Hem ofis olarak kullanabileceğim hem de kır evime gitmediğimde kalabileceğim bir daire olarak kullanabileceğim bir yer bulmam aylar sürdü.

Psişik olarak farkında olan bir arkadaşım, Rarbara Weprin, bir gün New York'un Batı Yakası'ndaki Riverside Drive'ın yakınında yaşadığı yere gelip binasını beğenip beğenmediğimi görmemi önerdi. Güzel eski bir binaydı ve kira kontrollüydü.

Güzel bir gündü, aydınlık ve sissizdi ve Barbara'ya Riverside Drive'daki parkta yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini sordum. Riverside Park'a yeni girmiştik ki Barbara, "Bir dakika durun, bu ses ne? Yaralı bir hayvanın sesi gibi geliyor." dedi.

Bir hayvanın ağlaması oldukça net duyulabiliyordu

ve onu park ile Hudson Nehri arasında uzanan West Side Highway'in girişine kadar takip ettik. Bir hayvan otoyola doğru koşmak üzereydi. Bariyerin üzerinden atladım, iki şeritli park yolunda hızla koştum ve hayvanı ellerime aldım.

Daha iyi bakabilmemden önce, yanıma yetişen Barbara, inanmaz bir şekilde kediye işaret etti. "Daniel!" diye haykırdı. "Bu Mia!"

Ellerimde bir zamanlar sahip olduğum kedinin aynısı vardı, tek fark bir yavru kedi olmasıydı. Dişi bir yavru kedi. Aynı iki ton gri, daha önce veya sonra görmediğim bir kombinasyon, nüfuz eden koyu sarı gözler, başka hiçbir işaretin olmaması—bu minyatür Mia'ydı.

"Hadi onu bir kedi barınağına götürelim ya da birinden onu evcil hayvan olarak beslemesini isteyelim."

"Bence gerçekten saklamalısın, Daniel," dedi Barbara. "Senin içindi, çok fazla yan yana gelmen gerekiyor ." Uzun uzun düşündükten ve ondan kurtulmaya çalıştıktan sonra onu eve götürüp sahiplendim.

Bunun için Mia'dan başka bir isim yoktu ve şimdi adı Mia II. Orijinal Mia dışında tüm kedilerden nefret eden Yuki, onunla birlikte büyümüştü ve Mia II'nin

farklı bir hayvan olduğunu fark etmemiştir. Ona sanki gerçekten ilk kediymiş gibi davranmıştı ve şimdi aynı şekilde birlikte oynuyorlardı. Ve yavru kedi, kendisinden yaklaşık elli kat daha büyük olan Yuki'den korkmuyordu.

Mia II'yi kır evime götürdüğümde mutfığa girdi, biraz etrafı kokladı, sonra oturma odasından geçti, merdivene giden köşeyi döndü ve yukarı çıktı. Seçebileceği tüm odalar arasından benim uyuduğumu seçti, içeri girdi, iki yatağa da baktı, benimkini seçti, üzerine atladı, kıvrıldı ve uyudu. Mia I gün içinde hep aynı şekilde kıvrılmayı severdi.

Yuvarlak meşe mutfak masamda, alışılmadık derecede büyük, seramik ve el yapımı bir kase bulunduruyorum. Mia I, garip bir nedenden dolayı mutfığa girmeyi, masanın üzerine atlamayı ve kaseye sığmaya çalışmayı, vücuduyla kasenin tabanının etrafında tam bir daire çizmeyi severdi. Mia II evime geldiği ilk gün tam olarak aynı şeyi yaptı. Garipti, sanki Mia I hiç gitmemiş gibiydi. Aslında, Mia II, Mia I'e o kadar benziyor ki bazen Mia II'nin gerçekten farklı bir kedi olduğunu unutuyorum—en azından fiziksel olarak.

Kendi hayat örüntümü ararken, ellili yılların sonu ve

altmışlı yılların başında, Carnegie Hall'daki 1010 numaralı odaya giderdim. Bu oda, Carnegie Hall'un üstündeki ofisler, yaşam alanları, şarkı stüdyoları ve dans prova odalarından oluşan komplekste yer alıyordu. 1010 numaralı oda aslında bir tür Spiritüalist kilisesiydi ve her Çarşamba saat ikide oraya gider ve yerleşik medyumun bana rehberlik etmesini ve geleceğim hakkında bilgi vermesini sağlardım.

Bu hanım eski, özenle oyulmuş bir maun sandalyeye otururdu . Yarı siyah yarı İspanyol'du. Gözlerinde anlaşılmaz bir bakış vardı ve gerçekten de medyumdu, bana tahmin ettiği gibi çıkan birkaç şey söylemişti - bazıları ancak şimdi, neredeyse on beş yıl sonra doğrulanıyor veya hayatımla ilgili olarak yorumlanabiliyor.

Mia olayı beni psişik olaylar hakkında tuttuğum düzinelerce not defterini karıştırmaya yöneltti. Carnegie Hall'daki 1010 numaralı odadaki not defterlerini arıyordum çünkü o zamanlar beni üzen kedilerle ilgili bir şeyi belirsiz bir şekilde hatırlıyordum. Onları buldum.

Medyum, okumalardan birinde bana "Kedilerden neden korkuyorsun?" diye sormuştu.

"Kedileri pek sevmiyorum," dedim, ya da defterde böyle yazıyor. "Onlardan korkmuyorum."

"Evet, öylesin. Bu yüzden hiç kedin yok," dedi. Medyum çalışırken her zaman transa girerdi - başı eğik, sesi ağır, elleri zaman zaman sarsılırdı. "Bir gün bir kedin olacak, başka bir hayatta sahip olduğun kedinin aynısı. Sana gelecek ve geldiğinde anlayacaksın."

Medyumlar her zaman, öngörülen olay gerçekleştiğinde kişinin anlayacağını söylerler. Ben bunun bir kaçış olduğunu düşünürdüm.

Medyum devam etti, "Bu hayvanı başka bir yaşamda yaşadın. Kötü bir şey yaptın... iyi bir deneyim değildi."

"Hayvanları severim. Asla bir hayvana zarar vermem," diye profesyonel test yaptırdım.

"Hayvana zarar vermedin. Yaptığın kötülük kediyle ve kedi aracılığıyla. O, başka bir hayatta senin dostundu. . . ."

"Bu ne? Tanıdık ne?" diye sordum, artık hiç sevmediğim bir hayvanla uğraşmak zorunda kalma ihtimali beni oldukça rahatsız etmişti.

"Sana anlatmaya vakit ayıramam. Sen bakacaksın, araştıracaksın ve sonra anlayacaksın."

Yine "anlama" kısmı, diye düşündüm.

O zamanlar medyuma gidiyordum, işim tiyatro ve yazarlıktı. Profesyonel bir medyum olmayı hiç hayal etmemiştim. Bana şov dünyasındaki kariyerimden

bahsetmek yerine, bu kadın vaktimi kedilerle ilgili hikayelerle harcıyordu.

“Bu hayatta kedi size geldiğinde, bu sefer yeteneklerinizi doğru şekilde kullandığınızın, diğer hayatta yaptığınız gibi kullanmadığınızın bir sembolü olacaktır.”

Mumbo jumbo, diye düşündüm. O gün 1010 numaralı odadan oldukça öfkeli bir şekilde çıktım. Bir süre sonra, "tanıdık" derken neyi kastettiğini kontrol etmeye karar verdim.

Çok dehşete kapıldım ki, araştırdığım okült sözlüklere göre, yardımcıların cadıların işlerini yürüten ve onlara danışmanlık yapan kişiler olduğunu gördüm. Şeytan, bir cadıya şeytanla bir anlaşma yaptıktan sonra bir hayvanın arkadaşlığını bahşeder . Bu genellikle evde beslenebilen küçük bir evcil hayvandır, örneğin kedi, köpek, kurbağa veya bazen bir kuş. Cadıların başkalarına yapmak istedikleri her türlü kargaşa için yardımcılarını kullandıklarına dair hikayeler vardır, buna cinayet de dahildir. Reginald Scot, 1584'te yayınlanan bir cadılık kitabında, cadıların genellikle beslediği hayvanlara "yardımcı" veya "yardımcı ruhlar" adını vermiştir.

Kelimenin ne anlama geldiğini keşfettiğimde ve medyumun söylediklerinin ima ettiği şeyleri

düşündüğümde öfkelen dim. Böyle bir yalanı ima etmesinin küstahlığı! Bu hayatta hiçbir zaman kişisel çıkarım için iyi veya kötü herhangi bir güç biçimini kullanmaya çalışmamıştım.

Ancak zaman geçtikçe, özellikle kendi meditasyonlarım aracılığıyla, psişik çalışmalara daha fazla dahil oldum ve bu çok belirgin psişik yeteneğin bana bu hayatta neden verildiğinin farkına vardım. Ouija tahtası olayı, en azından bana, geçmiş yaşamlarımda psişik gücümü kendi bencil amaçlarım için kötüye kullandığımı ve birçok ruhu incittiğimi kanıtladı. Bu hayatta, önceki yaşamlarımda geliştirdiğim güç bana doğumda verildi. Bu, karmik bir borcun ödenmesi idi; geçmişte kötülük için kullandığım bir şey şimdiki yaşamımda sınanacaktı. Bu gücü yine iyilik veya kötülük için kullanma seçeneğim vardı. Neyse ki, büyük ayartmalar ve neredeyse felaketler yaşanmış olsa da, onu yalnızca başkalarının iyiliği ve ilerlemesi için, psişik veya ruhsal olarak kullanmaya çalıştığımı dürüstçe söyleyebilirim.

Mia'yı iki kez aldım. Kimse bana Mia II'nin Mia I olmadığını söyleyemez. Mia I'ın öldüğü ve Mia II'nin onun yerini aldığı zaman arasında beni görmeyen birçok tanıdığım, bunun aynı kedi *olduğunu söylüyor* . Ailem hikayenin doğru olduğunu biliyor çünkü Mia I'i

gömdüler. Ve Barbara Weprin de biliyor çünkü Mia II'yi "bulduğumda" yanımdaydı. Biraz tuhaf ve eğer bunun ruhsal sonuçlarını anlamasaydım, dedikleri gibi, bundan çok korkardım.

Mia II'yi ailemin evine götürdüğümde, bu sıra dışı reenkarnasyon olayının geçerliliği hakkındaki tüm şüphelerim ortadan kalktı. Mia II son derece sakin, oyuncu, güvenilir ve tamamen arkadaş canlısı bir hayvandır. Ailemin evine ilk geldiğinde, olduğu hayvandan tamamen farklı davranıyordu. Onu arabamı park ettiğim garajdan mutfığa taşıdım. Evin kapısını açtığımda, Mia II kollarımdan fırladı, tüyleri diken diken oldu . İşkence görüyormuş gibi bir hırlama duyuldu. Yukarı koştu ve yatak odalarından birinin boş olduğunu görünce yatağın altına koştu. Onu saklandığı yerden çıkarmam on beş dakikamı aldı.

Mia II diğer evleri ziyaret etti ve annemle babamın evindeyken asla yaptığı gibi davranmıyor. Yanına yaklaşan herkese saldırıyor, ön patileriyle bir bacağını yakalıyor ve ısırmaya çalışıyor. Bu koruyucu taktikleri kullanmaya başladığında açıkça korkuyor. Sanki o evde incinmiş olduğunu tamamen hatırlıyormuş gibi. Onu ele geçiren delilik , ayrıldığımız anda kayboluyor. Aslında tüm aile Mia II'ye karşı nazik , onu kazanmak için aşırı nazik davranma eğilimindeler. Ama o buna

izin vermiyor. Tıslıyor, homurdanıyor ve oradaki tüm hareket eden nesnelere saldırıyor.

Mia II o evde öldüğünü hatırlıyor ve bununla hiçbir ilgisi olmasını istemiyor. Bu konularda çok şüpheli olan ebeveynlerim bile artık Mia II'nin Mia I iken başına gelen bir şeyi hatırladığına inanıyor.

Kara büyüye olan nefret ve iğrenmem muhtemelen geçmiş yaşamlarımda bir cadı *olmamdan ve çok fazla zarar vermemden ve bunu bilinçaltımda hatırlamamdan* kaynaklanıyor . Kız kardeşimi (şimdi Jane) ve babamı (şimdi Edward) öldürdükten sonra Salem'de ne yaptığımı henüz keşfetmedim. Ouija tahtası elli altı yaşına kadar yaşadığımı ve sonra intihar ettiğimi söylüyor. Arada çok fazla yıl vardı ve bunlar üzerinde meditasyon yapmayacağım çünkü o yaşamda çok fazla kötülük olduğunu hissedebiliyorum. Çok kolay bir şekilde Mia'yı bir yardımcı olarak kullandığım zaman olabilir.

CHAPTER 3

, doğaüstü bilginin kötülük amacıyla - KULLANILMASIDIR . BU , onları kullanmak isteyenlerin elçileri ve tebaası haline gelen şeytani ve cehennemsi güçlerin ortaya çıkarılmasıdır.

Tarih boyunca, bu güçler kötü amaçlar için kullanıldığında, tahribat ve yıkıma yol açtığı bilinmektedir. Kara büyü, uygulayıcılarının güçlerini serbest bırakmaya karar verdiği kişilere hastalık ve hatta ölüm getirmiştir.

Kara büyücüler, Işık'ı din, yoga veya kendi kendine

öğretilen ve dayatılan diğer disiplinler aracılığıyla arayan muadillerine çok benzerler; genellikle törenler düzenlerler, dua ederler, kendilerini ritüellere adarlar, oruç tutarlar ve dünyevi sınırları olmayan bir güce inanırlar. Benzerlik burada sona erer. Kara büyücüler ve savunucuları hayvan ve bazen insan kurban ederler, yatıştırmayı öğretirler

İnsanların ritüellerine tam katılımları yoluyla arzularını tatmin ederler ve toprak yasalarına, doğa yasalarına, evren yasalarına kaos ve yıkım getirmek için hiçbir şeyden kaçınmazlar. Bunu yaparken, kendileri ve kötü amaçları için ilerleme ararlar. Kötülükle ittifak kuran kişiler, gücün kendilerine herhangi bir arzuyu vereceğine inanırlar.

Görünmeyen güçlere ilgi ve tapınma tarih öncesi zamanlara kadar uzanabilir. Mağara duvarlarındaki yazılar ve çizimler, erken insanların boynuzlu bir tanrıya inandığını ve ona saygı duyduğunu gösteriyor; hayvan derileri ve boynuzları giymiş bir insan formu. Şeytan'ı boynuzlu, toynaklı ve kuyruklu bir varlık olarak görme kavramımız çoğunlukla bu erken mağara resimlerinden türemiştir, ya da arkeolog Margaret Murray öyle düşünüyor.

Paleolitik insan iyi ve kötü Tanrı arasında ayırım yapmıyordu. Her şeyin tek bir Tanrı'dan geldiğine, pozitif ve negatif güçlerin bir olduğuna inanıyordu. İnsan ilerledikçe, iyi gücün gerçekten de kötü güçten ayrı olduğunu keşfetti. Şeytan tapan tarikatlar, pozitif dinlerle birlikte, erken toplumlarda ortaya çıktı ve Avrupa'nın her yerine yayıldı ve Orta Çağ'da zirveye ulaştı. Bu Orta Çağ zamanlarında, iyi ve kötü kavramları tamamen ayrılmıştı ve her birinin kendi

tarafatları vardı. Paganizm, eski tanrılar kötölük uygulayıcılarının zihninde şeytan haline geldikçe ortadan kayboldu. Eski gizemler orjilere dönüştü ve ibadetlerine büyücölük adı verildi.

Avrupa, ortaçağda şeytan tapınmasının merkeziydi. İspanya en fazla taraftara sahip ülkeydi, Fransa ise - ikinci sıradaydı. Şeytan tapınması, o dönemde şeytanın gücüne gerçekten inanmayan, onu yalnızca kendi siyasi veya dini amaçlarını ilerletmek için bir araç olarak kullananlar tarafından destekleniyordu. Sadece temel isteklerini aldatma, hile yapma ve başkalarıyla alay etme yoluyla tatmin etmek isteyenler vardı [50]. O dönemin birçok dini lideri, çoğu masum kurban olan başkalarını şeytan tapınmasıyla suçlayarak ve kınayarak ileri gitti. Bilmeden, bu "cadı avcıları" kötü güçlere tutunma şansı veriyorlardı, bu tutunma bugüne kadar ortadan kaldırılamadı. Kötülüğün, ona inanmayan veya gücünü hafife alan kişileri nasıl kullandığı ilginçtir.

Büyüler yapıldı, hipnoz yaygınlaştı, Orta Çağ atmosferi kötölük koktu. Kara sanatlara olan ilgi ve kullanımı yaygınlaştıkça, bir karşı tepki oluştu. Bazı bilgili adamlar kendi kötü ilerlemeleri için büyülü güçler kullanmak istemediler. Kara sanat ritüellerinin ve uygulamalarının, kendilerine yöneltilebilecek

herhangi bir kötülükten kendilerini ve başkalarını korumak için kullanılabileceğini düşündüler. Bu, karanlığın güçlerine karşı gerçek bir panzehir olan beyaz büyüün doğuşuydu. Kötülüğe karşı büyüler, şeytan çıkarma, değerli taşlardan yapılmış muskalar ve tılsımlar, özel iksirler, kötü gücü kendisine karşı çevirmek isteyenler tarafından kullanılmaya başlandı.

Otlar ve sonra kimyasallar tedavi edici olarak ilk olarak, Orta Çağ'a nüfuz eden kötülüğün gücünü çürütmek ve azaltmak için beyaz büyüün erken biçimlerini uygulayan kişiler tarafından tanıtıldı. Modern bilim, o dönemin şeytanlığına karşı koymaya çalışan bu adamlara çok şey borçludur.

Amerika'nın en ünlü cadısı ve benim kişisel bir arkadaşım olan Sybil Leek, günümüzde beyaz büyü kullanan birinin en iyi örneğidir. Sybil, güçleriyle çok iyi işler yapar ve kendisine ihtiyacı olanlara yardım etmeye çalışır.

Tekrarlayan bir safra kesesi rahatsızlığına yakalandığımda , Sybil doktorlar yapamadığında bana yardım edebildi. Beş nadir bitkiden oluşan bir iksir ve kısa bir günlük ritüel önerdi. İşe yaradı. Ağrı ve rahatsızlık azalmaya başladı ve daha bilimsel adamlar tarafından bana verilen tüm ilaçları aldıktan sonra yapamadığım bir şey olan işime devam edebildim.

Beyaz büyü uygulayıcıları güçlerinin doğanın iyicil güçlerinden geldiğine inanırlar. Bu gücü şifa vermek ve başkalarına iyilik yapmak için kullanırlar. Ayrıca, muadilleri olan kara büyücülere karşı savunma büyüleri yaparlar . Kara sanatlara dalan kişiler, doğanın Karanlık güçlerinden güç çağırmaya ve manipüle etmeye koyulurlar. Bir beyaz büyücü asla kötü amaç veya kazanç için güç kullanmaz.

Sybil Leek, büyücülüğünü bir din olarak görüyor ve bu dine "Wicca" diyor. Wicca'lar erken ortaçağ şifacılarıydı.

Sybil, "Saf büyücülükte," diyor, "Wicca dini olan, yaşam gücü en önemli şeydir. Wicca, yaşamı koruyan, kollayan ve güçlendiren bir dindir. Satanizm ölümdür."

Şeytan kelimesi , *tam anlamıyla "iftiracı" anlamına gelen Yunanca diabolos* kelimesinden türemiştir . Kötülüğün en yüce ruhunu, Tanrı'nın ve insanın düşmanını temsil eder hale gelmiştir.

Şeytan , ilk Yahudiler tarafından, insanın Tanrı'ya olan sadakatini sınama işlevi olan meleksel bir varlığı adlandırmak için kullanılan bir İbranice kelimedir. Hem Eyüp hem de İsa çölde Şeytan tarafından sınandı. Başlangıçta Şeytan kötü değildi, ancak işlevleriyle özdeşleşerek kötü oldu. *Şeytan kelimesi, Yeni Ahit dönemine kadar, Tanrı'nın düşmanı olan şeytanla*

eşanlı hale gelmedi .

Cadıların Şabat ayinlerinde ilk kez anılan Lucifer'in, Tanrı'nın lütfundan düşen bir meleği olduğu söylenir. İlk Hristiyan rahipler ve yazıcılar, Lucifer'in melekler arasında bir prens, tüm meleklerin en bilgisi ve güzellikte mükemmel olduğunu öğrettiler. Lucifer'in aslında Yehova'nın küçük oğlu olduğunu düşünüyorlardı. Efsaneye göre [52]

Lucifer'in Yehova'ya karşı bir isyan başlattığını. Sadık meleklerin komutanı olan Michael, isyancıları yendi ve onları cennetten kovdu.

Yehova'nın, Lucifer'e hükmetmesi için dünyayı verdiği varsayılıyor. Matta 4:9'da Şeytan İsa'ya, "Eğer yere kapanıp bana taparsan, bütün bunları sana vereceğim." der. Birçok kişi, bu teklifin, dünya Lucifer'in vermediği bir şey olsaydı mümkün olmayacağına inanır. Şeytancılığın savunucuları, dünyanın Şeytan'ın alanı olduğuna ve eğer onlar tarafından uygun şekilde yaklaşılsa, dünyevi istek ve arzularının herhangi birini karşılayacağına inanırlar.

Hristiyan Kilisesi Şeytan'a karşı mücadeleyi üstlendi; ona bir kimlik, bir tarih ve hatta fiziksel bir form verdi. Orta Çağ Kilisesi bize Şeytan'ın nasıl görüldüğüne dair bir kavram verdi. Şeytan'ın peşinde koşmak, dini hiyerarşide siyasi ilerlemenin bir aracı haline geldi. Şeytan tapınma suçlamaları sağa sola savruldu. Sayısız yüz binlerce masum insan, dünyayı kötü güçlerden temizlemeyi amaçlayan tasfiyelerde işkence gördü ve öldü. Atalarımız bu doğru enerjinin dörtte birini dürüst olmayan suçlamalarda bulunmak yerine kötülüğü dürüstçe araştırmak için kullansalardı, şeytan

tapanlarının akınını durdurabilirlerdi.

Masum insanlar kınanıp öldürülürken, kötülüğün gerçek uygulayıcıları yeraltında gelişti . Coven'lar ve gizli topluluklar oluşturdular, toplantılar düzenlediler ve akıllarına gelebilecek her şekilde kötülük yarattılar.

Bugün Amerika'nın her yerinde binlerce toplantı yerinde her gece düzenlenen siyah ayinler , Orta Çağ'da Hristiyanlığa ve Kilise'ye karşı bir haykırış olarak başladı. Başlangıçta, bu toplantılar köylüler için güçlü, zengin Kilise'ye karşı sembolik bir isyan aracıydı. Uygulamalar, kötü gücü kullanarak kendileri güç isteyenler tarafından benimsendi.

Şabat, İbrani haftasının yedinci günüdür ve Dördüncü Emir tarafından dinlenme ve sevinç için ayrılmış bir gündür. Kara sanat ritüellerinde, "kara Şabat" sözcükleri şölen ve bir araya gelme gününü belirtmek için kullanılır . (Kara sanatlarla ilişkilendirilen ve İbranice'den alınan birçok sözcük vardır. Erken dönem Hristiyan yazıcılarının ve rahiplerinin kötü işleri tanımlamak için bilerek Yahudi veya Müslüman sözcükleri kullandıkları tarihi bir gerçektir. Hristiyan olmayan dinler, şeytan tapınmasıyla ilişkilendirilerek kötülenmiştir. Kara sanatlarda ve okült dünyada meydana gelen kötü

şeyleri tanımlamanın diğer dinlerin sözcüklerini kötüye kullanmaktan daha iyi bir yolu var mıydı? "Sinagog" sözcüğü bazen "cadıların Şabatı" yerine kullanılırdı. İnsan ne kadar da sinsidir.)

Bazı kara sanat tarihçileri, erken dönem Hristiyan liderlerinin coven ve kara ayin fikirlerini kendilerinin uydurduğunu söyleyecek kadar ileri gidiyorlar. İçlerine atmak istedikleri birini suçladıklarında, coven'ın bir diğer üyesinin onlara gerekli bilgiyi sağladığını söylemek çok daha kolaydı . Ayrıca, bir araya gelen grupları gözetlemek, bir bireyi gözetlemekten daha kolaydı. Bu erken dönem Hristiyan engizisyonlarına kadar, şeytan tapınmasında veya kara sanatlarda yer alan çoğu kişinin bunu tek başına yaptığı ve gruplar halinde organize olmadığı anlaşılıyor .

On dördüncü yüzyıldan itibaren toplantılar, ayinler ve coven'lar sayıca arttı. Sabbatların veya kara ayinlerin temel özellikleri şunlardı:

1. Meclis. İlgili kişilerin bir araya gelmesi. On üç kişinin bir meclis oluşturması fikri nispeten yenidir, çünkü tarih erken dönem kara ayinlerinin yüz veya daha fazla kişi kadar büyük gruplar tarafından kutlandığını belirtir.

2. Şeytana Saygı. Toplandıktan sonra, din adamları Şeytan adına vaftiz veya evlilik gibi ritüeller gerçekleştirdiler ve en önemlisi, savunucuların Şeytana bağlılıklarını sözlü olarak ifade ettiler.

3. Genellikle çiğ yiyeceklerden oluşan bir ziyafetin afrodisyak olduğu iddia ediliyordu. Oburluğa da hoşgörü gösteriliyordu.

4. Şenlikler. Çılgınca, korkunç danslar ve ayrımcı cinsel eylemler.

Yukarıdakilerin varyasyonları vardır, ancak genel olarak siyah ayinler günümüzde bile kurallara uyma eğilimindedir.

Kitlelerin ve toplantıların fikirleri erken dönem Hristiyan liderleri tarafından ön plana çıkarıldığında, her zamankinden daha popüler hale geldiler ve daha fazla bağlı—Daha karanlık— taraftar kazandılar. Kötü güçler, kendilerini yüceltmek için Hristiyan dini liderlerini kullanmışlardı.

Aydınlanma Çağı'nda, 18. yüzyılda akılcılık ve şüpheciliğe doğru hareket sırasında, kara sanatlar ya kınanmaya ya da alay konusu olmaya başladı. Kara sanatlara inananlar umutsuzca aptal olarak düşünülüyordu. Yine de kötü güç, modası geçmiş olmasına rağmen gelişmeye devam etti.

Amerika'da sadece bir kez, kötülüğün peşinde koşmak, Avrupa'nın çoğunu etkileyen dehşete kapıldı. Bu, elbette, 1692'deki Salem cadı avlarındaydı. Salem ile ilgili kişisel bir deneyim yaşamış olmam (Ouija tahtasında gün ışığına çıkarılmış) ve konu hakkında çok fazla araştırma yapmış olmam nedeniyle, başkalarını cadılıkla suçlayan Salem'li genç kızların gerçekten de kendilerinin kötü bir güç kullandığına ikna oldum. Ancak, suçladıkları kişiler muhtemelen masumdu. Suçlayanların gerçekten kötü bir güç tarafından ele geçirildiğine inanıyorum ve akıl hocaları kötü köle Tituba'ydı. Afrika ve Karayipler'in ritüellerine ve kötü büyülerine dalmış olan bu kadın, erken Amerikan

koloniler. Popüler edebiyatta masum aptallığı temsil eder hale gelmesi çok kötü, çünkü kendi boynunu kurtaracak ve çoğu ölüme mahkûm edilen dokuz kişiyi yalan yere suçlayacak kadar kurnazdı.

Salem'in iyi adamları akıllarını başlarına toplayana kadar on üç kişi asıldı ve yüz elliden fazla kişi hapse atıldı. Büyük olasılıkla, Salem'de masumları mahkûm eden aşağılık gençlerin yanı sıra Şeytan'la arkadaşlık etmekten suçlu olanlar da vardı. Ayrıca, gerçek kötülük yapanların ve Şeytan'ın takipçilerinin diğerlerinin kaderinden tamamen kurtulmuş olması da büyük olasılıktır. Kötülük arayan Tituba bile serbest bırakıldı.

Kara büyülerin müritleri ülkemizin tarihinde çeşitli zamanlarda sayıca ön plana çıkmıştır. Genellikle salgınlar bir savaştan veya başka bir yaklaşan - tehlikeden önce meydana gelir. Şeylere evrensel bir cevapta teselli arayanlar vardır; ve birçoğunun Tanrı'ya veya iyi güçlere yönelmek için gereken arzu, alçakgönüllülük veya gücü yoktur.

popülerliğinin ve yaygınlaşmasının son zamanlardaki artışı birkaç faktörle açıklanabilir . Günümüz gençliği genellikle düzen karşıtıdır ve büyüklerinin öğretilerine ve inançlarına karşı gelmenin mistik, Şeytani dinlere yönelmekten daha iyi bir yolu var mıdır ? Ayrıca, günümüzde birçok insan okült ve kara sanatlardaki

canlanmayı, dünyayı yaşamak için daha iyi bir yer haline getirmede bilimin ve daha muhafazakar, Tanrı'yı izleyen dinlerin başarısızlığına bir yanıt olarak görüyor. Gerçekten de, bazen bilimsel gelişmelerin dünyadaki akıl sağlığını ve sevgiyi yok etmeye yardımcı olduğu düşünülebilir. Öyleyse neden zıt yollara ve öğretilere yönelmeyelim?

Günümüzün birçok din ve hükümet lideri, Şeytan ve kara büyü araştırmalarına olan güncel ilgiyi hafife alıyor ve bu ilginin en iyi ihtimalle aşırı olduğunu belirtiyor. [56]

resmi—birçok insanın, artık her şeyden gizemin çıkarılmış olması nedeniyle, yapacak ve öğrenecek daha ilginç şeyler olmadığı için sadece kendilerini eğlendiriyor olması. Ve bu, kötü güçlerin, sorumluların inanmasını istediği şeydir.

Gençler, kendi imajlarını inşa etmeye ve eldeki kötü işi yaymaya çalışan kişilerin sundukları tarafından cezbedilir. Uyuşturucular, cinsel düşkünlük, kişinin istediği gibi davranma özgürlüğü başlıca cazibelerdir.

Kara sanat grubunun tipik bir lideri, 1966'da Şeytan Kilisesi'nin kuruluşunu duyurduğunda öne çıkan, genellikle "Kara Papa" olarak anılan Anton LaVey'dir. LaVey'in "kilisesi", okültizmin, voodoo'nun, Aleister Crowley'nin Şeytan çevresinin öğretilerinin (Viktorya ve Edwardian İngiltere'sinde gelişen) ve Almanya'nın Kara Düzeni'nin (ülkenin çöküş içindeki 1930'larında zirveye ulaşan) çalışmalarının bir karışımını kullanır. Birinci Şeytan Kilisesi, genellikle coven'larda ve diğer kara sanat gruplarında uygulananın aksine, yeraltı yerine açık alanda kara büyü eylemleri gerçekleştirir.

LaVey'in gençliğindeki hayatı gerçekten farklı ve garipti. O bir dahi çocuktü, zamanının çoğunu müzik, metafizik ve okültizm çalışarak geçiriyordu. Hristiyan dinlerinin ikiyüzlülüğünden her zaman nefret etti ve -

Tanrı'nın dünyadaki rolünü sorgulamaya başladı.

Bir sihirbazın asistanı oldu ve henüz ergenlik çağındayken hipnoz yapmayı öğrendi. Yetişkin olduğunda Anton LaVey evinde ritüelistik kara büyü toplantıları düzenliyordu. İlk öğretilerinde kara kitleler hakkında birçok kitap kullandı, bu eserler Tapınak Şövalyeleri (on ikinci yüzyılın başlarındaki Haçlılara kadar uzanır) ve Altın Şafak (on dokuzuncu yüzyıl İngiltere'sinde) gibi gruplardan türemiştir. Başlıca amacı " birbirine benzeyen bireylerden oluşan bir grup toplamak ve birleşik enerjilerini doğadaki Şeytan denen karanlık gücü çağırmak için kullanmaktır."

Şeytan adına hileli ayinler yaptı: düğünler, cenazeler, kişilerin cinsel arzularını tatmin etmelerine yardımcı olmak için şehvet ritüelleri ve Şeytan Kilisesi üyelerinin düşmanlarına karşı zafer kazanmalarına ve yaşamlarındaki kötü amaçlarına ulaşmalarına yardımcı olmak için yıkım ritüelleri.

Şeytan Kilisesi'nin Dokuz Şeytani Beyan adı verilen bir ilkeler kodu vardır. Bunlar şu şekildedir:

1. Şeytan, perhiz yerine hoşgörüyü temsil eder.
2. Şeytan ruhsal rüyalar yerine, yaşamsal varoluşu temsil eder.
3. İkiyüzlü kendini aldatma yerine, bozulmamış bilgeliği temsil eder .

4. Şeytan, nankörlere harcanan sevgi yerine, onu hak edenlere gösterilen iyiliği temsil eder.

5. Şeytan öbür yanağını çevirmek yerine intikamı temsil eder.

6. Şeytan, psişik vampirlere duyulan kaygı yerine, sorumlulara karşı sorumluluğu temsil eder.

7. bazen dört ayak üzerinde yürüyenlerden daha iyi, çoğu zaman da daha kötü olan, "ilahi ruhsal ve entelektüel gelişimi" nedeniyle tüm hayvanların en vahşisi haline gelmiş bir hayvan olarak tasvir eder .

8. Şeytan, fiziksel, zihinsel veya duygusal tatmine yol açan tüm sözde günahları temsil eder!

9. Şeytan, Kilise'nin sahip olduğu en iyi dost olmuştur ve Kilise'yi tüm bu yıllar boyunca ayakta tutmuştur.

Şeytan Kilisesi taraftarları , tekrarlandığında arzularını gerçekleştirecek olan on dokuz mistik anahtarı takip eder. Şeytani ritüellerde belirli bir dil kullanılır - Sanskritçeden daha eski olduğu düşünülen Enokyan. [58] İlk olarak 1659'da on altıncı yüzyılın iki tanınmış kahini ve astroloğu John Dee ve Edward Kelley'nin biyografisinde basılı olarak ortaya çıktı.

Anton LaVey, Enochian anahtarlarını tercüme etti ve şöyle diyor: "Kelimelerin anlamı, kelimelerin niteliğiyle birleşince, atmosferde büyük tepkiye neden olabilecek

bir ses örüntüsü yaratır. Bu dilin barbarca tonal nitelikleri, tarif edilemeyen gerçekten büyülu bir etki yaratır." Bu anahtarları dikkatlice okuduktan sonra, bu çalışmada onları tamamen alıntılammaya karar verdim. Öyle güçlü bir yapıya sahipler ki, bir alıntı bile, anahtarları okumanın tek nedeni olan kötü güçleri çağrıştırmada çok kolay bir şekilde yardımcı olabilir.

On dokuzuncu anahtarın son paragrafı önceki on sekizi özetler. "Cehennemin kapılarının ardına kadar açılmasını emreder" ve alttaki alt göklerin tebaanın kendi amaçlarına hizmet etmesini ister. Sözleri okuyanlara "kalkın, hareket edin ve O'nun [Şeytan'ın] ağzının, adaletinde bize yemin ettiğı antlaşmanın önünde görünün" emrini verir . "Yaratılışının gizemlerinin Şeytan'ı takip edenlere açılmasını ve KİRLETİLMEMİŞ BİLGELİK'ten pay alabilmelerini " - talep eder .

Kara büyülerin bir uzantısı olan Voodoo, Amerika Birleşik Devletleri'nde yükselişte. *Voodoo terimi* özellikle Haiti'nin halk dinini ifade eder ve "ruh" anlamına gelen Dahomean (Batı Afrika) *vodun'dan türemiştir*. Voodoo dini senkretiktir; Afrika, Roma Katolik ve yerel unsurlardan oluşur. Şu anda Haiti'de uygulandığı şekliyle, şeytan tapınmasının zirvesidir.

Voodoo'da seks en önemli rolü oynar. Bu iğrenç ibadet biçimine düşkün olanlar tarafından tuhaf ayinler gerçekleştirilir. Tarikattaki kadınlar aşığılanır, yalnızca ve özellikle erkeklerine cinsel köle olarak kullanılırlar . Düğün gecesinde bile erkekler için mazoşist bir şekilde performans sergilemeye zorlanırlar .

1971'de Porto Riko'yu ziyaret ettiğimde, "rahip" için kullanılan voodoo adı olan bir *houngan'ı görmek için bir yan gezi yaptım* . Adaya gelişim hakkında bilgi edinmiş bir voodoo uygulayıcısı tarafından özel bir psişik danışmanlık için aranmıştım. Genç siyahi adam, okuma karşılığında bana bir voodoo rahibinin yerini ziyaret etmek isteyip istemediğimi sormuştu. Genç adam, Old San Juan olarak bilinen lüks iş bölgesinde çok başarılı bir dükkan sahibi olduğu için, davetini kabul etmeye karar verdim. (Voodoo, Porto Riko'da yaygın değildir ancak Haiti'den yayılmıştır.)

hounfort'un (hounganların yaşadığı bir tür yerleşke) ziyaret edeceğim yer, Porto Riko'nun iç kesimlerini kaplayan sayısız ve güzel dağlardan birinin tepesindeydi. Yemyeşil vahşi doğadan dar bir patika açılmıştı ve *houn kalesine gidiyordu*. Yolun yaklaşık yarısında, büyük ihtimalle bir hata yaptığımı düşündüm. Ama geri dönmek için çok geçti.

Hounfort'a ulaştık ve bana yiyecek ve içecek bir

şeyler verdiler. *Houngan* bana tanıtıldı ve çok korkutucu görünmüyordu. Aslen Haitiliydi ve Porto Riko hükümetinin izni olmadan voodoo'sunu uyguluyordu. Hounfort'un yerini asla ifşa etmemem istendi . Bunu yapmayacağıma yemin ettim.

Houngan'ın ikamet ettiği kulübede geçici bir sunak vardı. Sunakta İsa Mesih, Meryem Ana ve çeşitli azizlerin resimleri vardı. Resimlerin arasına ihmalden solmuş asma benzeri ölü bitkiler yerleştirilmişti. Birkaç boş bira ve kola şişesi, *bir* kasap bıçağı ve romla dolu veya yarı boş bardaklar da sunakta dağılmıştı.

Akşam yaklaşıyordu ve kalıp bir törene tanıklık etmek isteyip istemediğim soruldu. Sanırım *houngan* benim kendisiyle benzer bir işte çalıştığımı düşünüyordu - en azından bu yüzden kalmama izin verdiğine inanıyorum. Kalmayı kabul ettim, ancak yalnızca hayvan kurban edilmeyecekse. Bunun bir kurban töreni olmadığı söylendi.

Birkaç son derece yetenekli davulcu çeşitli boyutlardaki davullarla fantastik ritimler çalmaya başladı. *Houngans* evinin hemen önündeki komplekste oturuyorlardı. Yaklaşık yirmi kişi daha oradaydı. Onları daha önce fark etmemiştim, davullar erotik titreşimlerine başladığında oradaymış gibi görünüyorlardı.

Konuklar dans etmeye başladılar, çiftleşmeyi taklit ettiler. *Houngan'ın* kendisi aralarında dans etmeye başladı, hareketleriyle grotesk cinsel eylemler sergiledi. Dansçıların birkaçı bir tür transa girmiş gibi görünene kadar daireler çizerek döndüler. Daha sonra arkadaşları ve akrabalarıyla ilgili olarak tahmin edilebilir nitelikte olduklarını öğrendiğim garip ifadeler bağurdılar.

tanrılarının adlarıyla bilinen ruh varlıklarına *loa* derler. *Katılımcılar, kendilerini* çılgınca bir duruma sokarak *loa'nın* bedenlerine gireceğine ve onları ele geçireceğine inanırlar, en azından ritüel süresince. Bazen yere düşerler ve nöbetler halinde kıvranırlar, böylece öteden gelen güçlerin onları ele geçirmesine izin verirler.

Dans eden kalabalığa bir kadın geldi ve houngan'a iki beyaz tavuk ve bir bıçak uzattı . Gerçekten bir kurban sunulacağını biliyordum. Hemen beni hounfort'a getiren adamı buldum ve beni oradan çıkarmasını istedim. Ayrıldık.

Daha sonra bana kurbanların vudu ritüellerinin en önemli yönü olduğu söylendi, çünkü birçok tarikatta kötü vudu tanrılarını yatıştırmak için kana ihtiyaç duyulurdu. Genellikle bir domuz veya keçi sunulur ve en zalim şekilde kesilirdi. Hayvan erkekse, canlıyken

testisleri kesilirdi. Daha sonra houngan *bıçağıyla* buna son vermeden önce dövölür ve işkence görürdü. Genellikle köpekler kullanılırdı, kuyrukları ve kulakları ölümden önce kesilirdi. Törene getirilen tavukların bacakları ve kanatları, ölüm yaşadıkları korkunç acıyı ortadan kaldırmadan önce yavaşça ezilirdi.

Voodoo tanrıları kana susamış oldukları kadar cinseldirler. Güçlü bir voodoo tanrıçası olan Erzulie, çok tuhaf bir şekilde tapınılır. Her perşembe ve cumartesi akşamı kadın voodoo takipçileri sayısız mum yakar, temiz çarşaflardan yataklar yapar ve sonra dışarı çıkıp tarlalarda uyurlar, kocaları Erzulie'ye erotik hareketler yaparak dikkatini çekmeye çalışırlar. Mastürbasyon, kocanın gecesini tamamlar, çünkü - Erzulie ile çiftleştiğini hayal eder.

Bazı voodoo tarikatları doğrudan Şeytan'la ilişki içindedir. Belirli tarikatların üyeleri, karşılığında Şeytan'ın kendilerine bir yıl boyunca refah vermesi durumunda sevdikleri birinin ruhunu Şeytan'a satarlar. Bu, anne, eş veya çocuk gibi sevdikleri birinin ruhu olmalıdır. Tüm aile Şeytan'a birer birer satıldıktan sonra, çaresiz voodoo taraftarı sonunda kendi ruhunu Şeytan'a sunacaktır.

Voodoo uygulamaları, ne kadar iğrenç olsalar da, ülkemizin birçok bölgesinde yaygınlaşmıştır. Voodoo,

Afrika ve Güney Amerika'da olduğu gibi, genellikle gecekondlu mahallelerinde ve gecekondlu mahallelerine yakın yerlerde bulunur ve birçok durumda korkunç sıkıntıyı ve yoksulluğu kıran tek aktivitedir.

Bu kitap için araştırma yapmaya başlamadan önce, birçok insanın bilinmeyi araştırarak bir şekilde yardım aldığını düşünüyordum. Şimdi ise bunun tam tersi olduğuna, daha fazla ruhun okült dünyaya dahil olarak zarar gördüğüne ikna oldum. En bilinen örneklerden biri Aleister Crowley'dir.

Crowley 1875'te İngiltere'de doğdu. Cambridge'e gitti ve gizli ilimler konusundaki araştırmaları ciddi bir şekilde başladı, her ne kadar her zaman psişik konulara ilgi duyduğunu belirtmiş olsa da. Crowley, Cambridge'deyken oradaki ustalardan birine öfkelenildi. Kara sanat ritüelleri ve bunların içerdiği güç hakkında çok şey okuduktan sonra Crowley, kendisini azarlayan ustaya bir lanet koymaya çalıştı.

Bir gece, dolunayda, Crowley saf takipçilerinden oluşan bir grubu Cambridge'i çevreleyen çayırılara götürdü. Kötü büyüler okuyan Crowley, ceket cebinden balmumu bir heykel çıkardı. Gruba, heykelin kendisini aşağılayan efendiye ait olduğunu söyledi. Crowley daha sonra uzun ve sivri bir iğne çıkardı. Grup korkmuştu. Crowley iğneyi heykele saplamak üzereyken, genç

takipçilerden biri korktu ve kendisinin ve arkadaşlarının yapması istenen halkadan fırladı. Crowley'nin koluna atılarak iğneyi yere düşürmeye çalıştı. İğne kaydı ve balmumu heykelin bacağına deldi. O noktada grup dağıldı ve kaçtı, bazıları korkmuştu, diğerleri ise dudaklarında şakalarla.

Ertesi gün, Crowley'nin lanetlemeye çalıştığı hoca, üniversite merdivenlerinde takılıp ayağını kırdı.

Crowley, kara büyü alanındaki araştırmalarıyla başka küçük başarılar da elde etti. 1800'lerin sonlarında Crowley, o zamanlar yüzlerce üyesi olan, ancak çok gizli olan bir kara büyü grubu olan Altın Şafak Tarikatı'nın bir üyesi oldu. Üyeleri arasında Mac - Gregor Mathers da vardı. O ve Crowley, muhtemelen kıskançlıktan, baş düşman oldular. Mathers, manevralar yaparak Crowley'nin tarikattan atılmasını sağladı. Crowley daha sonra kara büyü ritüellerine adanmış kendi grubu olan Gümüş Yıldız Tarikatı'nı kurdu. Mathers 1918'de gizemli bir şekilde öldü ve yakın arkadaşları Crowley'nin ona ölüm büyüü yaptığına yemin ettiler.

Crowley bir süre Sicilya'da kaldı ve Cefalu yakınlarındaki Thelema Manastırı'nda müritlerle birlikte yaşadı. Manastırda Satanizm uygulanıyordu ve burada yaşayan erkekler ve kadınlar tarafından

Şeytan'a hayvan kurbanları sunuluyordu. İtalyan hükümeti Thelema Manastırı'ndaki tuhaf kara büyü uygulamalarını duydu ve müritlerin doğurduğu insan bebeklerinin de ritüellerde öldürüldüğünü öğrendiğinde Crowley İtalya'dan kovuldu.

Daha sonra Fransa'ya gitti. Hikayeye göre Paris'te kötülüğün ne kadar güçlü olduğunu öğrendi. Crowley'nin Mac-Aleister adında bir oğlu vardı ve o da babası kadar kötülüğün gücüyle ilgileniyordu. Birlikte Şeytan'ı diriltip kendi amaçları için kullanmaya karar verdiler.

Belirli bir cumartesi akşamı, Crowley, oğlu ve on bir taraftarı, Crowley'nin taraftarlarından birine ait olan küçük bir otele gittiler. Otelin sahibinden merdivenlerin tepesindeki büyük bir odayı mobilyalarından ve süs eşyalarından boşaltması istendi. Crowley diğerlerine, "Oğlum ve ben yukarıdaki bu odaya çıkıyoruz," dedi. "Geri kalanınız burada kalacaksınız. Duyduğunuz herhangi bir ses veya rahatsızlık varsa, yukarı çıkmayın. Şafak vakti odaya girmeyeceksiniz." On bir kişiye, Crowley ve oğlu odada yalnız bırakılacağı süre boyunca icra etmeleri için büyüler ve ilahiler verildi.

Crowley ve oğlu odaya çıktılar ve kapıyı kapattılar. Ve gece ilerledikçe, kalan on bir kişi çok fazla gürültü,

bağırış ve ayak sesleri duydu. Ancak Crowley'nin emrine kulak verdiler ve yukarı çıkmadılar .

Sabahleyin odanın kapısına gidip çaldılar. Cevap yok. Kapıyı çaldılar. İçeriden ses gelmedi. Sonunda çaresizlikten kapıyı kırdılar.

Buldukları şey, gizli bilimler tarihinde pek açıklanmayan bir gerçek haline geldi. Odanın bir köşesinde saklanan Aleister Crowley çıplaktı, siyah sanat cübbesi vücudundan yırtılmıştı. Oğlu odanın ortasında ölü yatıyordu, yüzü en acı dolu, en korku dolu şekilde buruşmuştu. Tıbbi rapora göre MacAleister korkudan, kalp krizi kurbanı olarak öldü.

Aleister Crowley sonraki dört ayı bir akıl hastanesinde geçirdi, geveze bir aptala dönüştü. Ortaya çıktığında oldukça zararsızdı ve hayatının geri kalanında öyle kaldı. Odada ne olduğu hiçbir zaman tam olarak açıklanmadı. Büyük ihtimalle karşılaştıkları güç, hayal ettiklerinden bile biraz daha güçlüydü ve bilinmeyen bir nedenden dolayı onlara dönmüştü.

Justin Kopley yirmili yaşlarında genç bir adam. İki derecesi olan bir üniversite mezunu, biri İngiliz Dili, diğeri Sanat. Ancak üniversitedeki ilk yılını (Doğu Yakası'nda en katı giriş gerekliliklerine sahip tanınmış bir okul) psikoloji bölümünde geçirdi. Okulda iki yıl

geçirdikten sonra Justin, Vaughn ile tanıştı. Bu genç adam on sekiz yaşındaydı, kampüste birinci sınıf öğrencisiydi. Vaughn'un farklı, hatta biraz tuhaf olduğu en başından belliydi. Sürekli olarak başkalarının işlerine karışırdı. İlişkileri, özellikle de gönül ilişkilerini bozmayı severdi.

Justin, Vaughn'la Marie adında ortak bir arkadaş, Justin'in gizli konulara olan ilgisi nedeniyle ilgi duyduğu bir öğrenci tarafından tanıştırıldı . Marie, ona beyaz büyü'nün hakkında çok şey okuduğu ve hatta uğraştığı bir sanat olduğunu itiraf etmişti.

bilinçaltına ve daha derin gizemlere dair şeylere olan yoğun ilgisinden bahsetti . "Büyükbabam kabala ile uğraştı," dedi Vaughn, "ve bana iki cilt daha nereden edinebileceğimi söyledi. Son kitapları bir gün kendi başıma bulmam gerekecek. Bunu yaptığımda, - istediğimi yapmak için gereken tüm güce sahip olacağım ."

Kabala, çeşitli kitaplardan oluşan ve doğası gereği oldukça mistik olan eski bir İbrani teosofi sistemidir. Başlangıçta iyi amaçlı, Tanrı'nın iradesinin iyicil tezahürlerini çağrıştırmak için tasarlanmış olsa da, kabala ortaçağlardan beri kötüye kullanılmıştır. Kabalistik bilgi, bazı güç arayanlar tarafından kötülüğü çağırarak için kullanılmıştır.

Vaughn üniversite günleri ilerledikçe mistik olana daha fazla yöneldi. Hipnoz ve diğer zihinsel deneylere daldı. Justin bana okulunun kampüsünde bir değil iki tane coven olduğunu söyledi. "Bir gece, kampüsteki mahzenlerden birinin etrafında dolaşırken mumlar taşıyan ve ilahiler söyleyen bir grup kapüşonlu öğrenciyle karşılaştım. Hissettiğim şey oldukça uğursuzdu. Vaughn'un o covenların o zamanlar kurulmasında çok büyük bir rolü olduğundan eminim."

Vaughn çekici bir genç adam değildi. Çok kısıydı ve gerçekten de oldukça çirkindi. Yine de üniversite günleri ilerledikçe kızları cezbettiği aşıkardı. Justin ve diğer öğrenciler tarafından sorgulandığında, kızlar Vaughn ile neden dışarı çıktıklarını gerçekten bilmediklerini, Vaughn'un onları kendisine çektiğini söylerlerdi. Bazı genç kadınlar gece yarısından sonra kendilerini Vaughn'un odasında bulduklarında ve oraya nasıl geldiklerini hatırlamadıklarında korktular. Birkaç kız öğrenci gecenin bir vakti uyandıklarını, giyindiklerini, Vaughn'un odasına gittiklerini ve geceyi onunla geçirdiklerini söyledi. Vaughn'un sanki onları bekliyormuş gibi davrandığını söylediler.

Bu genç ve onun görünürdeki gücü karşısında büyülenen Justin ve birkaç öğrenci ona sorular sordular, bunun üzerine Vaughn kabala ve diğer mistik

formlara olan ilgisini bir kez daha doğruladı. "Bir gece odama gel ve sana doğaüstü ile ilgili deneylerimin şu ana kadar ne ürettiğini göstereyim," dedi.

Justin ve bir diğer arkadaşı onun davetini kabul etti. Yurda vardıklarında, oyma ahşap duvarları ve tavanları olan güzel bir Tudor tarzı binada, Vaughn onları karşıladı ve onları yine Tudor tarzında, yüksek tavanları ve oymalı, karmaşık ahşap işçiliği olan odasına götürdü.

Vaughn kabala kitabını çıkardı. Birkaç dakika oturdu ve konuklarına o akşam başarmak istediği şeyi yapmak için mistik sayıları hesapladığını söyledi. Sonra ayağa kalktı ve kakmalı ahşap zeminden bir halıyı kaldırarak - boyadığı bir kalem etiketini ortaya çıkardı.

Pentagramın ortasında duran Vaughn, ileri geri sayılar söylemeye başladı. Bir büyü mırıldandı. Şortuyla soyunan ve üzerinde atlet olmayan Vaughn, ellerini birbirine çarptı ve üç tane esrarlı sigara çıkardı.

"Benim gücüm bu. İstediğimi her zaman alırım," dedi Vaughn gururla iki arkadaşına.

İlk başta Justin, marihuana olayını Vaughn'un ustalaştığı bir tür sihirli numaraya bağladı. Ancak o ve diğer öğrenci onu o kadar yakından izlemişlerdi ki numaranın fiziksel bir şekilde yapılması imkansız görünüyordu.

Bir süre sonra Justin ve Vaughn kötülük hakkında bir tartışma yaptılar. Vaughn doğrudan şu ifadeyi kullandı: "Kötülüğe tamamen adanmış bazı kişiler vardır."

Justin, Vaughn'a her insanda bir miktar iyilik olduğunu , hiç kimsenin bütünüyle iyilik duygusundan yoksun olamayacağını söyledi.

Vaughn, Justin'e gururla, "İyilikten vazgeçip kötülüğe yöneldim," dedi.

"Ama biraz iyilik de kalmalı, tamamen kötü olamazsın ." Justin, bir insanın kendisini tamamen ve bilerek kötülüğe bulamasına inanamadı .

Vaughn, "Ah, ama ben tamamen kötüyüm. Şeytanla bir anlaşma yaptım. Bunu yapabilmek için, tüm iyiliğimden vazgeçip kötülük yapmak zorunda kaldım." dedi.

Bu konuşma sırasında diğer öğrenciler de oradaydı ve içlerinden biri Vaughn'un Şeytan'ı görüp görmediğini sordu.

"Evet, öyle yaptım" dedi Vaughn.

"Şeytanı istediğin zaman çağırabilir misin?" diye sordu şüpheli ama büyülenmiş bir başka öğrenci.

"Evet," diye yanıtladı Vaughn. "Bunu birkaç kez yaptım." Grubun çoğu güldü. "Bana inanmıyor musun? Gel, sana göstereyim," diye işaret etti Vaughn, gösteri için odasına gelmelerini isteyerek.

Justin de dahil olmak üzere beş öğrenci Vaughn'un odasına çıktı. Vaughn bir kez daha pentagramın içinde durdu. Bu sefer birkaç farklı büyü ve çeşitli sayılar okudu. Beş öğrenci pentagramın etrafında bir daire şeklinde oturdu.

Pentagramın merkezinden aniden siyah bir duman bulutu çıktı. Justin ve diğerleri bunun bir tür hile olduğuna, etkili ama iyi bir sihirbazın başarabileceği bir şey olduğuna ikna oldular. Ancak bir anda şüpheleri kayboldu. Dumanın içinden devasa bir şey çıktı. Yavaş yavaş büyümeye başladı ve yüksekliği yerden tavana kadar ulaştı.

"Siyah kanatları vardı," dedi Justin bana, "ve çatallı toynakları. Başından uzun boynuzlar çıkıyordu, bu da vahşi bir hayvana aitti."

"Ne yaptın?" diye sordum.

"Ne yaptık? Beşimiz oradan olabildiğince hızlı bir şekilde kaçtık."

Vaughn'un ne olduğunu gerçekten merak ediyordum gerçekten de hayal edebilmişim ve Justin'e çeşitli kara sanat kitaplarında Şeytan'ın birçok resmini gösterdim. Baphomet'in bir resmine geldiğimizde, Justin bunun kendisi ve diğer dört öğrencinin o gece Vaughn'un odasında gördükleri şey olduğunu söyledi.

Baphomet, yüzyıllardır Arap mistikleri tarafından

tapılan kötü bir tanrıdır. Mutlak'ı büyüğü bir biçimde temsil ettiği söylenir. Baş ve toynakları bir keçininkidir. Elleri insandır ve göğsü ve karnı balık benzeri pullarla kaplıdır. Baphomet hermafrodittir, hem vulvası hem de penisi vardır. Alnında bir pentagram vardır.

Tapınak Şövalyeleri'nin tarikatları Fransa Kralı IV. Filip ve Papa tarafından on dördüncü yüzyılın başlarında bastırıldığında tapındıkları Baphomet'ti . Tapınak Şövalyeleri Tarikatı, Haçlı Seferleri sırasında, Kutsal Topraklara gitmek ve oraya giderek artan sayılarda gelen Hristiyan hacıları korumak için 1118'de kuruldu. Tarikat, birçok ulustan gelen en iyi şövalyelerden oluşuyordu. Ancak kısa sürede yozlaştılar ve her türlü kötülüğe bulaştılar. Birçoğu, yoksulluk yemini etmiş olmalarına rağmen ganimetlerden zengin oldu. İlk olarak Malta'da konuşlandılar ve nesiller boyunca Akdeniz'e egemen oldular ve kanlarını akıttılar. Bazı kaynaklar, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın kısa bir süre içinde Mesih'i terk ettiğini ve kendilerini Baphomet'e tapınmaya adanmış olduğunu aktarıyor.

Tapınak Şövalyeleri Tarikatı Avrupa'ya yayıldı ve Fransa'da merkez kurdu. Fransa Kralı Güzel Philip, para sıkıntısı çektiğini fark etti ve Tapınak

Şövalyeleri'nin hazinesini almaya karar verdi. Hazinenin Paris'teki büyük müstahkem manastır olan Tapınak'ta toplandığını duydu. Kral, Papa V. Clement ile temasa geçti ve onu tarikatın kötü üyelerinin işlediği korkunç küfürler hakkında bilgilendirdi. Papa, krala tarikata karşı çıkma izni verdi.

Kral Philip, Düzenin Büyük Üstadı Jacques de Molay'ı ve diğer önemli Tapınak Şövalyelerini Louvre'a davet etti ve burada kraliyet gibi ağırılanacaklardı. Tapınak Şövalyeleri kabul etti. Louvre'a vardıklarında tutuklandılar. Kendilerine sapkınlık suçlamaları yöneltildi ve sonunda hepsi kazıkta yakıldı. Kral Philip, Tapınak Şövalyeleri Düzeni'nin hazinesine kendi kullanımı için el koydu.

Kötü güçlere çok yakın olduğu söylenen Jacques de Molay, işkence görmüş bedeninin etrafında alevler sıçrarken Fransa kraliyet ailesine bir lanet koydu. Daha sonra, Fransız monarşisi Louis XVI ve ailesinin idamıyla sona erdiğinde, monarşilerin kaldığı son yerin Tapınak Şövalyeleri'nin eski evi olan Tapınak olması çok ilginçtir. Giyotine götürülene kadar orada tutsak tutuldular. Lanet etkisini göstermişti.

Baphomet, özellikle Orta Doğu'da çeşitli kara büyü ritüellerinde hala yer almaktadır. Justin ve arkadaşları, bu kadim, kötü tanrının gözlerinin önünde canlandığını

görmüşlerdi.

Justin'e Vaughn'a okul günlerinden beri ne olduğunu sorduğumda, Vaughn'un üniversiteden ayrılıp - Londra'ya gittiğini ve orada kabala'nın ikinci kitabını edindiğini söyledi. Onun hakkında duyduğu son şey, Vaughn'un kabala'yı oluşturan diğer kitapları aramak için İsrail ve diğer Ortadoğu ülkelerine seyahat ettiğiydi.

Bu hikayede derin kaygıya neden olan birçok şey var. Ünlü bir kolejin kampüsünde toplantılar olması yeterince üzücü. Ancak Vaughn gibi öğrencilerin Şeytan'ın gücünden yararlanmaya çalışması daha da endişe verici . Ve Justin ve diğer öğrenciler gibi insanlar neden kara büyü öğretilerini araştırma ihtiyacı hissediyor? Bu, günümüzde genel olarak manevi katılımın eksikliği değil mi? Bu, materyalizm ve ticarileşmeye dalmamıza karşı tepki değil mi?

Steve ile bir Noel arifesi partisinde tanıştım. Yakın bir arkadaşımın nişanlısıydı. Steve psikoloji bölümünde okuyordu ve tanıştırıldığımızda üniversiteden yeni mezun olmuştu. Okulda kitaplarımı okumuş ve okültizm konularına karşı yoğun bir ilgi beslemiş olduğundan benimle tanışmak istediğini dile getirmişti.

Uzun süre konuştuk ve kısa süre sonra onun bir şey

hakkında derinden endişelendiğinin farkına vardım. Bana soru sormak istediğini ama kendini tuttuğunu hissedebiliyordum.

"Seni ne rahatsız ediyor?" diye sordum sonunda.

"Doğrusunu söylemek gerekirse Daniel," diye cevapladı Steve, gözlerini benden kaçırarak. "Bu hayatta büyük önem taşıyan bir karma yaşadığımı hissediyorum ve bu durum beni gerçekten rahatsız ediyor."

"Ne yaptın?" diye sordum.

"Okuldayken, okültizmle ilgilenen bir arkadaş grubumuz vardı, dört erkek ve bir kız. Çok fazla kitap okurduk, bilirsin, her yerde, her kitapçada veya eczane tezgahında bulabileceğiniz türden. Çoğunlukla, bilimkurgu ve benzeri şeylerle karıştırılmış sihirle ilgili şeyler—kara büyü—öğreniyorduk." Steve durakladı ve Noel punçundan bir yudum aldı. Bardağa uzanırken eli titriyordu.

"Neyse, kampüste özel bir adam vardı," diye devam etti Steve. "Kimse ondan hoşlanmazdı, gerçekten iğrençti ve kara büyü sahnesine meraklı olan beşimiz bir gece onun hakkında konuştuk. İçimizden biri bu adam üzerinde büyülerimizden, okült işlerimizden bazılarını denememiz gerektiğini söyledi. İlk başta bunu bir şaka olarak söyledik, ama sonra ciddi ciddi

konusmaya başladık . Eğer ona büyü bir şey deneseydik, bir taşla iki kuş vurmuş olurduk; büyü güçleri kanıtlamış veya çürütmüş olurduk ve bu baş belasından kurtulmuş olurduk."

Bu noktada, doruk noktasını beklerken kendi bardağımdaki ponça uzandım. Steve bana hikayeyi anlatırken, her yerdeki öğrencilerin kara büyü bulaşmadıklarını merak etmeye başladım. Bu, medyumluğun karanlık yönlerine karışmış üniversite öğrencilerinden bir ay içinde aldığım dördüncü itiraftı.

"Birkaç kitap bir araya getirdik, bazıları kara büyü ve benzeri büyülerin nasıl yapılacağına dair ayrıntılar içeriyordu. Bir pentagram çizdik ve tüm sahneyi yaptık. Ayrıntılı bir oyun gibi görünüyordu ve gerçekten içine girdik. Bu adam üzerinde bir veya iki hafta, her gece çalıştık. Bunun nihai sonucu olarak boynundaki ağrıdan kurtulduk; tam bir sinir krizi geçirdi ve götürüldü. Daha sonra iyileşti, ancak okula bir daha geri dönmedi."

Steve durakladı ve sonra devam etti, kelimelerini hızla bir araya getirerek, itirafını tüm dehşetiyle hecelemesi çok uzun sürerse onları çıkaramayacağından neredeyse korkarak. " Sihirli işlerimizde başarılı olduğumuzu kanıtlamıştık ve daha sık buluşmaya, bazıları iyi, bazıları kötü, başka büyüler

ve ritüeller denemeye karar verdik. Ama üçüncü veya dördüncü buluşmamızdan sonra, garip bir şekilde devam etmemiz engellendi. Her bir buluşmadan sonra , bir araya geldiğimizden birkaç gün sonra, birimiz bir bacağını veya bir kolunu kırıyordu. Toplamda üç kemik kırılmıştı ve bunu bir tür işaret olarak aldık. Buluşmalarımızı tamamen sonlandırdık. Gerçekten çok endişeliyim , çünkü karma yapmış gibi hissediyorum. Ne yazık ki, beşimizin dahil olduğu kara büyü ritüellerinin bir parçası olmadan önce karma veya şeylerin gerçek, ruhsal tarafı hakkında fazla bir şey bilmiyordum."

Bu genç adama cevabım basit ve doğrudandı. Ona, kara büyü yaptıkları genç adam yüzünden karma yaptığını hissettiğimi söyledim; eğer gerçekten de onun sinir krizinden sorumlularsa. Bana tarif ettiği şey, genç adamın sinir bozukluğunun iltihaplanıp bir çöküntüye dönüşebileceği atmosferi yarattıklarına inanmama yol açtı. Umarım, genç adam, eylemlerini büyük bir hata olarak kabul ederek bu karmayı çözer.

Karanlık, kötü güçler her geçen gün güçleniyor ve daha da evrimleşmiş enerjiler zemin kaybediyor. Bunu yazarken, bir arkadaşımın Şeytan'ın güçlerini araştırmaya karar verdiğine dair bir haber aldım.

Neden diye sorulduğunda, Şeytan'ın fethedilebilmesi için önce onun gücünün bilinmesi gerektiğini söyledi. Eğer kişi Işığa doğru hareket edecekse, onun zıttını, kötülüğü deneyimlemelidir dedi. Ve bu, ondan ölebileceğinizi kanıtlamak için zehir almaya benzer.

Psişik fenomenler ve okült dünyasına uyum sağlamak, temel yasalarını anlamayanlar için tehlikelidir. Okült, bir oyun veya eğlence olarak ele alınacak bir çalışma değildir. Okült'ü arkadaşlarını veya izleyicilerini eğlendirmek ve heyecanlandırmak için kullanan kişiler, heyecanlanmak için gelişigüzel onları arayan diğerleri kadar suçludur.

Spiritüalizmle uğraştığımda, gerçekten de medyum olan ve odada sevilen birinin bulunduğu dair kanıtlar ortaya koyan medyumlar tarafından birçok kez rahatsız edildim. Çoğu zaman orada duruyorlardı, sadece - hayatın devam ettiğine dair kanıtlar ifade edebiliyorlardı. Teyzem Anna'nın bir seansa getirilebilmesi yeterli değildi . Her zaman diğer taraftan gelen ilerici, zeki ve yapıcı güçlerin sadece onların ortaya çıkmasının heyecanı için bana gelmeyeceğini hissettim . Diğer taraftan daha fazlasını talep ettim - yapıcı, bilgilendirici veya anlamlı bir - rehberlik.

Kötü ruhlar, yeryüzüne bağlı veya kötü niyetli

varlıklar, hayatımıza girmelerine izin verebilecek olanlara karşı her zaman tetiktedirler, bir akşam eğlencesi için oyuncak olarak. Bu ruhlar, onları çağırmak isteyenleri yok etmek için dışarıdadır.

Sigmund Freud, ölüm döşeginde, hayatını yeniden yaşama şansım olsaydı parapsikolog olmayı isterdim , çünkü sorunlarımızın çoğunun gerçeğinin zihnimizin ruhsal kısmında yattığına inanıyordu.

Okült dünyasına ilişkin daha katı ve bilimsel tutumlar benimsenene kadar, onun derinliklerine inilmemesini öneriyorum. Birçok kişi kara büyüye girdi ve büyük bir şekilde zarar gördü - veya geri dönmedi.

CHAPTER 4

İÇİMDE HİSSETTİĞİM DEĞİŞİM KESİNLİKLE EN belirgin olanıydı. Ne yaptığımın tamamen farkındaydım. Her şey daha canlı, daha hayat dolu görünüyordu.

Müzik bir coşkuydu; her bir notanın içine girebiliyor, yaklaşan melodileri neşeli bir beklentiyle algılayabiliyor , coşkulu gamların üzerinden ve ötesine kayabiliyor, sonra da güçlü kreşendoları deneyimleyebiliyordum.

Hiç bu kadar rengin farkında olmamıştım! Gri bir kış göğünün soluk tonları bile tamamen yeni bir görme

duygusuyla parlıyormuş gibi görünüyordu.

Ve yemek... Aman Tanrım, ne deneyimdi bu!

Neredeyse dayanılmaz bir tat, şeylerin fantastik *tadı* .
Sade beyaz ekmeğin her bir lokması, hayal edebileceğiniz en sulu biftek lokmasını çiğnemek gibi.

Şöminenin yanındaki oturma odasındaki ayı postu halım —dokunulduğunda neredeyse dayanılmaz bir his veriyor.

yanan k  zlerin sıcaklığı, bitmek bilmeyen bir rahatlık, neredeyse bir t  r cinsel tatmin duygusu getiriyordu.

Yanan t  ts  n  n kıvrılan dumanı, alıcı burun deliklerine doğru s  z  l  yordu ve derin nefesler alarak, mağarada mahsur kalmış bir madencinin nefes almaya çalışması gibi, kokunun her zerresini i ime çektim.

Fiziksel duyularım, kapasitelerinin en   st sınırına kadar uyarılıp çalıştırılınca, daha sonra bende tam bir bitkinlik , neredeyse çılgınlık hali yarattı; d  nyayla olduğu gibi baş edememe hali.

  zerimdeki etkiyi anlatıyorum . Bir t  r testti ve o gece olan her şeyi yazdım. Bir  ok medyum, genellikle bilimsel denetim altında, çeşitli uyururucu formlarına d  şk  nl  kten sonra altıncı hisleri   zerindeki etkileri kaydetmiştir. Bunu kendi evimde, arkadaşlarımın yanında bağımsız olarak yapmaya karar vermiştim.

 ıla la ilgili ilk tepkim, denemeden, uyum sağlamadan , meditasyon yapmadan veya aktif olarak   zerinde çalışmadan, otomatik olarak bir şeyler biliyormuşum gibi g  r  nmesiydi. Arkadaşlarımın zihinlerine girebildiğimi hissettim ve onları kendi zihnime davet ettim. G  l  yordum ve karşımdaki kişi de g  l  yordu, her birimiz birimizin s  ylemek   zere

olduğu şeydeki şakayı fark ediyordu - en azından birbirimizin düşüncelerini bildiğimiz *izlenimine kapılmıştık*.

Zaman hiçbir şey ifade etmiyordu—sıfır—dakikalar, saatler yoktu. Yarım saat bir ömür olabilirdi, bir saat sanki sadece bir saniyeymiş gibi geçti.

Uzay... süzülme... bir tür havada asılı kalma; bir tür astral projeksiyon.

Peki ya psişik merkezim? Sonuçta, deney bununla ilgiliydi.

Dürüst olmak gerekirse, birkaç ay boyunca, art arda birkaç kez esrar kullandıktan sonra, bunun psişik farkındalığımı hiç geliştirmediğini söyleyebilirim. [76] Aslında, fiziksel iştahlarım arttıkça psişik yeteneğim köreldi.

Başkalarının düşüncelerini bilmenin verdiği his sadece bir izlenimdir. Siz tepki verirsiniz ve onlar da tepki verir, genellikle katılımcıların her birinin düşündüğünden tamamen farklı bir şeye. Diğer kişiye düşündüğüm şeyin doğru olup olmadığını sorduğumda, hayır derdi ve tam tersi.

Esrar ve alkol (ki ben bunları neredeyse hiç kullanmam) geçici rahatlama, kaygılardan geçici kaçış, geçici yüksek fiziksel duyumlardan başka bir şey sunmaz . Bunu, bilinçaltı olarak bilinen zihnin o

kısmına saldırarak yaparlar - beynin o bölümünü oluşturan enerjik güçleri geçici olarak ortadan kaldırır ve onu yüksek bir bilinçle değiştirirler. Uzun süreli kullanımda, uyuşturucular bilinçaltını yok eder ve onu yalnızca bilinçli fiziksel arzuları tatmin etme ihtiyaçlarıyla değiştirir.

LSD gibi daha etkili uyuşturucular, bir süre sonra bilinçaltını tamamen bloke eder ve sonunda - kullanıcılarını canavara dönüştürür. Kötü güçler, uyuşturucu kullanımının savunucuları ve öğrencileriyle iyi geçinir.

Uyuşturucudan, alkol de dahil, "inmek", deneyimlenebilecek en kötü fiziksel hislerden biridir. "Akşamdan kalma" olmak, öncesinde gelen tüm o görünürdeki neşeye değmez. İlk kez esrar kullandığımda beni ele geçiren neredeyse coşkulu hissi tarif ettim. Ayrıca, uyuşturucunun etkisinin ilk geçtiği anı da asla unutmayacağım.

"Etrafımda dolaştığım" müzik hâlâ çalışıyordu, ancak "yolculuğum" sırasında onun bir parçası haline gelmişken, artık çok yüksek, biraz uyumsuz ve tekrarlayan son Blood, Sweat and Tears kaydının sesi sadece can sıkıcı görünüyordu. Gri kış gökyüzünde hissettiğimi sandığım renkler, sigara içmeden önce olduklarından daha cansızdı. Keyifli bir iştahla

yediğim beyaz ekmeğin sadece ağartılmış, iştah açıcı olmayan unun donuk tadı vardı.

Bu, gerçekliğin zirveye ulaşmasıdır. Gençlerimizin çoğunun neden ot içtiğini veya daha güçlü uyuşturuculara bağımlı hale geldiğini anlayabiliyorum. İlk uyuşturucu deneyimimden sonra gerçek dünyayla başa çıkmanın neredeyse imkansız olduğunu gördüm. Arkadaşlarım bana bu deneyimin esrar durumunda alışılmadık bir deneyim olduğunu söylese de, maddi şeyleri oldukları gibi kabul etmekte zorlandım. Daha fazla kontrolüm olmasaydı, çok kolay bir şekilde uyuşturucuya veya alkole bağımlı olabilir, daha güçlü bir "yükseklik" arayabilir, şeyleri oldukları gibi değil de olabilecekleri veya olabilecekleri gibi görebilirdim.

Alkol ve uyuşturucular, evrenin Karanlık unsurlarının birinin ruhunu ele geçirmesini kolaylaştırır. Onlar kötülüğün bir aracıdır ve kötülük onları dünyadaki hiçbir kuvvetin kullanmadığı gibi kullanır.

Ailemden birçok kişinin alkolün kötüye kullanımı yüzünden mahvoluşuna tanık oldum; ve son birkaç yıldır, aydınlanma arayışında boş yere uyuşturucu kullanan, ancak fiziksel duyuları ne kadar etkilenirse etkilensin, aydınlanmaya ulaşamayan kişilerde

kötülüğün etkilerini görebildim.

1971 ve 1972'de, evimden çok da uzak olmayan bir kasaba olan New York, Woodstock'ta gençlerle çok vakit geçirdim. Bu insanların çoğu uyuşturucu kültürüne meraklıydı ve hala meraklılar; marihuana sarhoşluğundan LSD yolculuğuna, afyonlu haşıştan amfetaminlere kadar uzanan deneyimler.

Ve bunun üzüntüsünü bilmek ister misiniz? Gerçek şu ki, aldıkları uyuşturucuların kendilerine özgürleştirici bir özgürlük, dünyevi kaygılardan kurtulma, öforiye girme yeteneği, ruhsal bir mutluluk hali sağladığını söyleyen bu insanlar, aslında karşılaştığım en özgür olmayan, olumsuz düşünen, mutsuz, fiziksel ve ruhsal olarak eksik insan grubudur.

Trajik mi? Daha da fazlası—çünkü burada bazı ruhlar, iyi gizlenmiş kötülük unsurları aracılığıyla Karanlık güçlere kaptırılıyor.

Robert, Woodstock'ta tanıştığım yirmili yaşlarının başındaki genç bir adam. Benim ve Eileen Dent'in evime yaptığı ziyaretlerden birinde arkadaşım oldu. Robert uyuşturucu kullanıyor. Bize yüzlerce kez LSD aldığını söyledi. Marihuana günlük bir alışkanlık. Robert herhangi bir uyuşturucu olmadan işlev göremiyor - en azından uyuşturucu olmadan güne

başlayamayacağına *inanıyor* . *Kötülük, daha önce de belirtildiği gibi, tutunmanın bir yolunu buluyor.*

Robert'ın çok hassas, anlayışlı, zeki bir insan olduğunu hemen eklemeliyim . Hem oyuncu hem de müzisyen olarak çok yetenekli. Ancak binlerce başka bilmeden ruhu ele geçiren bir usta tarafından tuzağa düşürüldü.

Robert'a uyuşturucular hakkında olumsuz hiçbir şey söyleyemezsiniz. O dinlemez. Kendisinden sık sık şu argümanı duydum: "Dinle, Daniel, uyuşturucular gün boyunca bana yardımcı oluyor. Bana bu çürümüş dünyayla yüzleşme, kendim olma, başkalarını mutlu etme cesaretini veriyorlar. Beni aydınlatıyorlar. Kendimi uyuşturucuları kullanarak tanıdım. Uyuşturucular sayesinde kendimi ve seni daha iyi anlayabiliyorum."

Robert buna gerçekten inanıyor. Bu arada, onlarsız bir hamle yapamıyor. Yeteneği, karmaşık ideolojiler ve yanlış anlamalar yığınının içinde gömülü. Bir karar veremiyor—bir an bazı insanlardan nefret ediyor, bir sonraki an onları sevdiğini söylüyor.

Eileen ve ben onu uyuşturuculardan uzaklaştırıp kendini daha iyi anlamasını sağlamak , daha meditatif, spiritüel yollarla aradığı yüce bilinç durumuna nasıl ulaşabileceğini fark etmesini

sağlamak için sonsuz saatler harcadık . Ama ne yazık ki duvar çok sağlam bir şekilde inşa edilmiş.

Robert'ın alışkanlığı artık evine girenleri her zamanki gibi taşlaşmış olmaya zorlamaya kadar uzanıyor. "Benden gerçekten hoşlanıyorsan, beni mutlu etmek istiyorsan, benimle paylaşmak istiyorsan, benimle sigara içersin" gibi cümleler, herkese cömertçe ve iyi niyetle dağıttığı uyuşturucuları içme teklifini reddedenlere karşı silahları haline geliyor.

Robert, bir joint sararken harcadığı enerjinin ve sevginin yarısını sanatsal bir çabaya harcasaydı, jenerasyonunun en iyi yeteneklerinden biri olabilirdi. İnsanın tek umudu, zamanla ışığı görmesi. Şu anki haliyle, onu her gördüğümde daha da fazla şımartıyor. Daha fazla kafayı bulamayacağınız bir nokta var ama Robert deniyor. Sigara içmeye ve hap almaya devam ediyor.

Uyuşturucuların herkesin içinde gizlenen ama genellikle kontrol edilen Karanlık, kötü doğayı ortaya çıkardığını gördüm. Bizler birçok yaşamın toplam ifadesiyiz ve diğer yaşamlarda her birimiz bir şekilde kötüydük, bu yüzden şimdiki yaşamda dünyevi bir varoluşa geri dönmemizin nedeni budur .

Uyuşturucuyla ilgili en üzücü olaylardan biri, bir

tanıdığımın başına geldi. Günümüzün en iyi genç aktörlerinden biri ve yetmişlerin başındaki şaşırtıcı derecede en çok para kazandıran filmlerden birindeki performansı nedeniyle neredeyse bir gecede sinema yıldızı oldu.

Ve ne insan!—karmaşık olmayan, doğal, dürüst, konuşması kolay. Hiçbir zaman kimseyi küçümsemedi. En kutsanmış ve aranan yeteneğe sahipti —dinleme yeteneği, varlığının her zerresiyle. Sadece dinlemek değil, aynı zamanda içindeki sonsuz bir iyilik kaynağından gelen sağlam tavsiyelerini sunmak.

Kendisiyle tanıştığım ilk gün, bizi tanıştıran ortak arkadaşına döndüm ve "Aman Tanrım! Bu adam bir psikiyatrist olmalıydı, [80]

bir aktör. Duyarlılığı ve başkalarıyla başa çıkma yeteneği çok güzel!"

Başarısından gerçekten çok memnundum. Ama sonra oldu . Uyuşturucular. Bana LSD ve belki daha güçlü şeyler kullandığını söylediler.

Filmleri eleştirmenlerce kabul gördü ve genellikle iyi karşılandı. Ancak arkadaşlıkları bozulmaya başladı ve görünüşü değişti - perişan, dağınık saçlar, bakımsız, çılgın bakışlar - "içeride" olanların "çok uçuk" dediği her şey (ve bir gruba, sadece "içeride"

olmak için hippie kültürünün üniformasını ve varoluş biçimlerini taklit edenlerden daha uygun bir tanım hiç olmamıştı).

Ve sonra hesap günü geldi.

Sahne: New York şehrinde serin bir bahar günü; büyük bir sinema filminin ilk öğleden sonra çekimi.

Yönetmen: Alanındaki en iyi ve en saygın yeni adamlardan biri. *Başrol oyuncusu:* Büyüleyici, yapmacıksız, mükemmel bir aktris.

Ve kahraman: Anlayışı, duyarlılığı ve sıcaklığı nedeniyle hayranlık duyduğum yeni tanıdığım.

Ama bu gün, kahramanımız artık uyuşturucunun tam ortasında. Zor, huysuz ve öngörülemez biri oldu. Oldukça kolay öfkeleniyor.

Kamera. Aksiyon. Yönetmen günün işine başlar. Oyuncu repliklerini söylemeye başlar.

"Yanlış!" diye bağırır kahramanımız. "Her şey yanlış, oyunculuk yapamıyorsun." Filmin dizginlerini ele almaya çalışır, aktrise nasıl duygulanacağını ve yönetmene nasıl yöneteceğini söyler. Kelimeler ileri geri uçar. Kahramanımız yönetmeni azarlar ve artık dehşete düşmüş aktrise neredeyse saldırır.

Sonunda setten ayrılır; bu hareketi onlarca insanın işsiz kalmasına ve filmin iptal edilmesine neden olur.

O akşam: Kahramanımızın menajerleri ve ajanları,

olası filmin yapımcıları ve avukatlarıyla onun dairesinde buluşurlar. Hepsi, çıldırmış oyuncuyu sakinleştirmeye ve ona mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışırlar.

Batı Yakası'ndan yeni gelen bir diğer iş ortağı, otelinden telefonla aranır ve toplantıya hemen gelmesi istenir. O da öyle yapar. Bu ünlü adam, kahramanımızın yakın bir arkadaşısıdır. Durumu perspektife oturtabilecek biri varsa, o da odur—ya da herkes öyle düşünür.

Bu adam bir yıl önce kendi canına kıyan bir kızını kaybetti. Kızı onun hayatının aşkıydı ve adam bu kayıpla neredeyse yıkıldı. Bu, ona hiç kimse tarafından bahsedilmeyen tek konu.

Adamlar durumu tartışırken, aktörü filme geri dönmeye ikna etmeye çalışırken, gece ilerliyor. Hiçbir ilerleme kaydedilemiyor gibi görünüyor.

Batı Yakası'ndan yeni gelen adam, bazen böyle durumlarda insanların yaptığı gibi, gayet doğal bir şekilde, "Bu durum en kısa sürede çözülmezse kendimi öldüreceğim." diyor.

Oyuncu ona döner ve söyleyebileceği en alçakça cümleyi söyler. "Tıpkı kızını yapmaya zorladığın gibi mi?"

Şiddet. Kargaşa kopuyor, yaşlı baba -

kahramanımızın boğazına saldırıyor. Ayrılıyorlar ve akşam sona eriyor.

Perde.

Hikaye orada bulunan kişiler tarafından bana anlatıldığında inanamadım. Bana aktörün birini öldürdüğünü söyleselerdi daha az şaşırdım. Bu genellikle hassas, düşünceli adamın böyle bir düşünceyi düşünmesi bile ona hiç benzemezdi. Bunu bir arkadaşına karşı mühimmat olarak kullanması hayal gücünü zorladı.

Uyuşturucuda bulduğu yeni özgürlük, içinde çirkin, uğursuz bir gücü serbest bıraktı. Artık beynini istila edebilecek olumsuz düşünceler üzerindeki kontrolün korumasına sahip değildi.

Başka bir sefer, bizi tanıştıran adamın ofisine geldi ve sekreter patronunun evde olmadığını söylediğinde ona tabanca çekti. Bu zavallı ruh, bu iyi sanatçı ve temelde iyi bir insan! Ne korkunç bir israf. Bana şu anda iyileşme yolunda olduğu söylendi, bunun için minnettarım çünkü dünya onun yeteneğinden ve gerçek karakterinden mahrum bırakılmamalı.

Ron, Louis ve John, 1972'de farklı zamanlarda arkadaş olduğum üç genç adam. Birbirlerini tanımıyorlar. Ortak noktaları çok. Her biri yüzlerce kez "asit düşürmüş". Louis ve John, artık yaygın olan

bu LSD uygulamasını en az dört yüz ayrı durumda yapmışlar. Onlarla tanıştığımda, uyuşturucuyu iki yıldan uzun süredir almamışlardı, bunlardan biri için dört yıl.

Üç genç adam da uyuşturucuyu ilk öğrendikleri üniversiteye gitti. John'un dediği gibi, "Asit kullanmadıysanız size kare kafalı olarak alay konusu oldular, bir pislik olduğunuz söylendi ve genel olarak sizinle dalga geçildi. Ben de onları takip etmek için yaptım."

Bu üç LSD kullanıcısı arasında bulduğum benzerlikler şaşırtıcı, özellikle de farklı yerlerden (Alaska, Alabama ve Massachusetts) ve farklı aile geçmişlerinden geldikleri için. Bu LSD kullanıcılarında ortak bir "sendrom" tespit ettim ve bu, onlardan çok daha fazla kullanıcıda karakteristik görünüyor.

Öncelikle, bu genç adamların her biri hayattan vazgeçmiş durumda. "Umursamıyorum" tavrına sahipler. Oldukça benciller , dünyayı eleştiriyorlar ama onu değiştirmek için hiçbir adım atmaya yanaşmıyorlar. Girişimlerinin çoğunda yenilgiyi kabul ediyorlar.

ileriye doğru çabalamak. Ron, Louis ve John üniversite günlerinde son derece yaratıcıydı. İçlerindeki yaratıcı güç artık uykuda. Kendilerini fiziksel, zihinsel ve ruhsal olarak küçümsediklerini ve aşağıladıklarını duydum. Nadiren acı çekmeden, bir seçim yapma olasılığıyla karşı karşıya kaldıklarında gerçek dehşete düşmeden karar verirler. Seçim yapıldıktan sonra, bir daha yapmadıkları için her zaman pişman olurlar.

Üçü de sinirle yaşıyor. Tamamen huzursuzlar, sürekli kaçıyorlar. Kendileri ve sorunları hakkında düşünmekten kaçınmak için her şeyi yapacaklar. Her biri müziği seviyor. Ron asit rock'ı seviyor. Louis eski zaman, otuzlu ve kırklı yılların müziğini dinliyor. John klasiklere meraklı. Rut her ikisinin de zevkleri dar; en sevdiği müzik türünden başkasını dinlemekten nefret ediyor. Müziğin kendisi sabah, öğlen ve akşam çalınmalı. Ron oturma odasındaki stereodan teyp bulunan arabasına gittiğinde, ara yolculuk için bir radyo taşıyor. Onu tanıdığım aylar boyunca, bu üç enstrümandan birinin açık olmadığı tek bir an bile olmadı.

Hiçbir zaman hareketsiz oturamazlar. Sürekli bedensel hareket vardır. Savunmacı ve ruh hali değişkendirler — en ufak bir söz, hatta kişisel olarak onlarla ilgili olmayan bir söz bile onları tetikleyebilir.

En azından söylemek gerekirse, yeme alışkanlıkları tuhaftır. Sürekli atıştırma yerler ve tam bir öğünle karşılaştıklarında huzursuz olurlar. Asla normal saatlerde yemek yemezler, belki sabahın beşinde veya gece yarısı. Her birinin en sevdiği bir yemek vardır, hayatlarının geri kalanını diğerlerini dışarıda bırakarak yiyebilecekleri bir yemek.

Hepsinin belirgin tuhaflikları vardır. John, gecenin herhangi bir saatinde arabasına binip sakinleşene veya daha muhtemel olarak bitkin düşene kadar sürebilir. Louis'in cinsel bir kaçışı vardır, [84]

titreşimine giren herkesi hiçbir ayrımcılık yapmadan fetheder. Ron ara sıra, içeride veya dışarıda, herhangi bir yerde cenin pozisyonunda çömelir ve saatlerce öyle kalır.

Onlara meditasyonu ve ruhsal farkındalığı tanıtmaya çalıştım . Her durumda yapamayacaklarını, sabırlarının olmadığını ve bunun zaman kaybı olacağını söylediler.

Her biri bana LSD aldığıında ruhsal bir şey deneyimlediğini söyledi. Bir tür gücün farkında olduğunu ama bunun ne olduğunu açıklayamadığını ya da bundan korktuğunu söyledi.

Üçü de sevgiyi ifade etmekte zorluk çekiyor. Sevginin ne olduğu konusunda kafaları karışık gibi görünüyor. Bana asidin onları diğer insanlara karşı daha bilinçli hale getirdiğini ve sevgi yollarının önlerine açıldığını söylediler, ancak bu üç adamdan hiçbiri sevemiyor. Hiçbiri bir ilişkiyi bir aydan fazla sürdüremiyor. Sevdiklerinden her şeyi bekliyorlar ve bencil talepler gelişebilecek her türlü bağı yok ediyor. Trajik bir şekilde, bu bencilliğin en ufak bir farkında değiller.

Her biri kendi yolunda yetenekli ve zeki olan bu üç genç adam, uyuşturucularla gelen yaşayan ölüme

psişik merkezlerini açarak yok edildi. Bu genç adamlar uyuşturulmuşken kötü güçlerin zihinlerine girdiği ve onları ele geçirdiği bana açıktı. Koruma ve farkındalık olmadan, daha düşük, kötü varlıkların zihinlerini ve ruhlarını ele geçirmesine izin verdiler.

Asit almak, önceden mevcut en kötü güçlerin kişinin titreşimine girmesini istemenin hemen ardından transa girmek gibidir. İyi titreşimler uyuşturucular tarafından yok edilir ve kötü olanlar uyuşturucu kullananın zihninde iltihaplanıp çoğalabilir, ta ki Charles Manson'da olduğu gibi nihai kontrol gerçekleşene kadar.

4 4 4

Uyuşturucular hakkında ahlaki bir yargıda bulunmuyorum; bunun yerine derin köklü bir psişik his, bunların kullanıcı için en tehlikeli olabilecek yolları açtığını söylüyor. Ruhsal koruma kaybolabilir ve kötü güçlerin girmesi için kapı aralık bırakılabilir. Uyuşturucu kullanan ve en azından yüzeysel olarak etkilenmeyen birçok kişi olduğunu biliyorum. Oldukça şanslılar çünkü zihinlerini kontrol edebiliyorlar.

Bir bilim insanı, ahlakçı veya dışarıdan biri olarak konuşmuyorum . Kendi deneyimlerimden ve bana yakın olan insanların deneyimlerinden, uyuşturucuların fiziksel deneyimleri gerçekten

geliştirebildiğini, geçici olarak kaygıdan kurtulmayı sağladığını ve bir tür güven verdiğini gördüm. Ancak bu hislerin hiçbirisi kalıcı değildir. Uyuşturulmuş bir durumda, kişinin bilinç seviyesi eğilir ve onunla oynanır. Ancak iç benliğe, bilinçaltına gerçekten ulaşmanın tek yolu meditasyon , psişik ve ruhsal yeteneklerin geliştirilmesidir.

Uyuşturucu ve alkolün etkileri sonunda geçer. Meditasyon ve ruhsal aydınlanmanın etkileri kalıcıdır.

Dr. James D. Lisle, aynı zamanda Kaliforniya, Norwalk'taki Helpine Gençlik Danışmanlık Merkezi'nin müdürü olan bir psikologdur. Dr. Lisle, yayınlanmış birkaç açıklamasında, okült uygulamaların bazı kişilerde uyuşturucu bağımlılığına benzer şekilde bir etki yaratabileceği görüşünü dile getirmiştir. Görüşleri, Merkez'de büyücülük, Satanizm ve diğer sinsi okült uygulamalarla ilgilenen gençlerle kurduğu ilişkilere dayanmaktadır.

Dr. Lisle yakın zamanda basına, "Buna karışan bir kişinin bebek kurban etme veya hatta nibalizm yapma çizgisini aşmayacağından asla emin olamazsınız ," dedi. "Bunun gerçekleştiğine dair çok fazla kanıtımız var. Cadılık gibi bir şeye karışan insanlar, dünya ve yaşam hakkında gelişen bir tünel görüşüne sahipler. Bu, onları etraflarında olup bitenlerden koparan

sürekli olarak daralan bir şeydir.

Dr. Lisle şöyle devam etti: "Önemli sayıda genç, -uyuşturucu sahnesinin yerine okült sahneyi koyuyor veya diğer durumlarda ikisini birleştiriyor."

Dr. Lisle ayrıca, bir kişiyi Satanizme ve okült dünyanın karanlık unsurlarına çeken faktörler ile bir kişiyi ara sıra esrar kullanımından sert uyuşturucu bağımlılığına yönelten faktörler arasında çok güçlü psikolojik paralellikler keşfettiğini belirtti.

"Her iki durumda da, uyuşturucu bağımlısı veya şeytan tapınmasının bir biçimine bulaşmış kişi, büyük ihtimalle güçsüzlük çekiyordur ve bir tür güç arıyordur veya kendi hayatı üzerinde veya birçok durumda başkalarının hayatları üzerinde kontrol sağlamaya çalışıyordur. Ayrıca, hayattaki bazı gerçeklik sorunlarından kaçmaya çalışıyor olabilir."

Bu güçsüzlük hali, toplumumuzdaki pek çok kişinin sinsi kara büyü uygulamalarına ve okültizmin daha kötü yönlerine bulaşmasının nedeni olabilir. Kötülüğün güçlerini başkaları üzerinde güç elde etmek için kullanan veya okültizmi bir uyuşturucu *olarak kullanan kişilerin sonsuz bir muhasebesi vardır* ; başka bir deneyim seviyesindeki bir dünyaya kaçmak için.

CHAPTER 5

NOEL ARİFESİ... 1971.

Günü yalnız geçirmeye karar vermiştim. Batı Yakası'ndaki yeni daireye taşınmayı tamamlamış ve yorucu bir konferans turunun bitmesine sadece birkaç gün kala, hem zihinsel hem de fiziksel olarak bitkindim. Ailem veya arkadaşlarımı ağırlamak veya onlar tarafından ağırlanmak gibi bir isteğim yoktu.

O Noel arifesinde tek yoldaşlarım evcil hayvanlarım Mia II ve Yuki'ydi. Gece yarısına yaklaşıyordu ve

birçok kişinin (özellikle de aileleri olmayanların) tatillerde yaşadığı melankolik yalnızlık beklenmedik bir şekilde beni tüm gücüyle vurdu. Radyoyu ve ardından televizyonu açtım, beni ele geçiren tuhaf ruh halinden düşüncelerimi uzaklaştırmayı umuyordum. Ancak televizyondaki Noel arifesi ayinleri beni daha da bunalttı. En fazla intiharın tatil dönemlerinde gerçekleşmesinin bir tesadüf olmadığını düşünüyorum; özellikle de günlerini insan arkadaşlığı olmadan geçirmek zorunda olanlar arasında.

"Hadi, Yuki!" diye bağırdım, oturduğum kanepeden sıçrayarak. "Bu öz-acımanın tadını çıkarmaya başlamadan önce bir yürüyüşe çıkalım."

Tasmasını ve kayışını taktım, kışlık giysilerimi giydim ve sonra ikimiz de soğuk ve berrak bir kış gecesinde dışarı çıktık.

Parka giden kaldırımdaydık, tam da Mia II'yi keşfettiğim yer. Saat on ikiye on beş kalaydı. Bloklar boyunca tek bir canlı yoktu, New York'ta gördüğüm en boş sokaktı.

Üç çeyrek ay vardı ve gece sissizdi, New Jersey'deki Hudson Nehri'nin karşı yakasında bulunan muhteşem Palisades'in nadir görülen bir manzarasını sunuyordu.

Yuki aniden durdu. Kurt benzeri burnunu havaya

doğrultarak koklamaya başladı. Sonra tamamen döndü, ensesindeki tüyler dimdik dikleşti. O kadar dehşet dolu bir uluma sesi çıkardı ki, bunu hatırlamak bile beni iliklerime kadar ürpertiyor.

En azından bir grup soyguncunun, silah ve bıçaklar çekilmiş halde ikimize doğru geldiğini görmeyi bekleyerek sendeledim. Bunun yerine, yaklaşık elli fit geride, tek bir adam ağır ağır yürüyordu.

Yuki'yi yoldan çektim ve adamın geçmesine izin verdim. Yuki, gri pantolon, siyah, kısa bir ceket ve örme yün bir şapka giymiş, oldukça uzun boylu olan yabancidan gözlerini hiç ayırmadı. Sağ kolunun altında, en azından o zamanlar bana tuhaf gelmeyen siyah bir kitap taşıyordu.

Adam yoluna devam etti, Batı Yakası Otoyolu'nu taşıyan viyadüklerden birinin altından geçti; üzerinde olduğu yol Hudson Nehri'nin kıyısına çıkıyordu.

Benim gittiğim yön buydu. Yat havzası kısa bir mesafedeydi ve Noel ışıkları ve süslemeleriyle tekneleri görmek istiyordum.

Viyadüğün altından geçerken Yuki tekrar durdu, kokladı ve uludu. Bu sefer, viyadüğü tutan taş dayanağa doğru baktı ve homurdandı.

Sonra onu gördüm. Yabancı. Duvara yaslanmıştı. Gözleri kapalıydı ve park alanına yeni kurulan

aydınlatma sistemi sayesinde bunu açıkça görebiliyordum. Taşıdığı kitap şimdi açıktı ve mırıldanıyordu. Kül beyazı yüzü sakın ve rahattı ve derin bir tefekkürde ya da bir tür meditasyonda gibi görünüyordu.

Yoluma devam ettim, havuzda demirlemiş yatlara hızlıca bir göz attım ve sonra geri dönmeye başladım. Adam hala oradaydı, aynı pozisyonda.

Neredeyse Yuki'yi her şeyden habersiz olan adamın önünden geçirmek zorunda kalacaktım. Köpek daha önce hiç görmediğim kadar üzgündü.

Tekrar via kanalının altından geçmek üzereyken , yukarıdaki otoyoldan müthiş bir çarpma sesi duydum. Sırayla ikinci, üçüncü ve dördüncü bir çarpma sesi geldi. Tam zamanında geri döndüm ve adamın kitabını kapattığını, gülümsediğini ve yürümeye başladığını gördüm.

Otoyola çıkan yokuşu hızla tırmandım ve dört aracın karıştığı zincirleme bir kaza olduğunu gördüm.

Kaza kurbanlarına yardıma ihtiyaçları olup olmadığını sorduğumda, aklıma geldi. Siyah kitabı açık tutan, tezahürat eden adam. Yuki'nin ona verdiği histerik tepki. Gülümsemesi ve kaza anında kitabı kapatması. Bir bağlantı var mıydı? Üzerinde bulunduğum tepe tüm park alanını görebiliyordu.

Adam hiçbir yerde görünmüyordu. Tepeden aşağı indim ve adımlarımı geri takip ettim, ancak adam gitmişti.

Olay beni günlerce rahatsız etti. Adamın ve ardından gelen kazanın tesadüf olduğuna karar verdim. Kesinlikle birinin bir felaket yaratmak için bilinçli olarak meditatif çalışma yapacağını düşünmek istemiyordum . Ama adamın titreşimlerinin hem bana hem de Yuki'ye verdiği hissi üzerimden atamıyordum.

Birkaç gün sonra, New York Halk Kütüphanesi'nin Beşinci Cadde şubesine gittim. Cadılık ve kara büyü üzerine, taranması bile aylar sürecektir dolusu kitapları karıştırdım. Saatler süren bu araştırmadan sonra , kara büyüye gönül vermiş bazı kişiler tarafından kullanılan garip bir ritüelden bahseden bir kitapla karşılaştım. Kitapta, bazı kara büyü gruplarının üyelerinin Noel Arifesinde dışarı çıkıp kötü işler yaptıkları ve bu sayede usta İsa Mesih'in öğretilerini izleyenler tarafından kutlanan iyilik güçlerini zayıflatmayı umdukları yazıyordu. Şeytan etkisindeki bu kişiler, kötü kalplilik yaratarak Noel'de hakim olan iyi titreşimleri ortadan kaldırmaya çalışıyorlar.

Parkta gördüğüm adamın bir tür kötülüğün takipçisi olduğuna kesinlikle inanıyorum. Kazayı yaratabilmesi Karanlık unsurların gücüne işaret ediyor . Elbette, tatil

sezonunda gerekleŒen dikkatsiz srŒten yardım almıŒ olabilir. Ancak kazanın tam baŒının üstünde gerekleŒmesi ve sonra neŒeyle gülümseyip uzaklaŒması bana onun görevi tamamlamak için orada olduğunu dŒndryor.

Bu adamı bir daha görmedim, en azından üç veya dört hafta boyunca. Sonra bir gün, Yuki'yi parkta bir kez daha gezdirirken, ona rastladım. Uzun siyah kapŒonlu bir pelerin giyen bir kızla konuŒuyordu. Onları atlattım.

Bir hafta sonra bu kızı tekrar gördüm. Bu sefer yalnızdı. Ona yaklaŒtım, çünkü broŒrler ve kitaplar taŒıyordu ve grnŒe göre bunları satıyordu. Bir koruma duası ettim ve sonra onunla konuŒmaya baŒladım.

"Merhaba." Bana büyük bir gülümseme verdi. Genç ve çok güzeldi.

"Merhaba, ne satıyorsunuz?"

"Ben Sürecin bir yesiyim-" Bana konuŒmaya baŒladı ama devam etmesine izin vermeden sözünü kestim.

"Evet. Sizin hakkınızda çok Œey duydum."

"Nerede?" dedi savunmaya geçerek. "Charles Manson hakkında yazılmıŒ olan o kitapta, *Aile'de mi?*"

"Orada ve baŒka yerlerde."

"Gerçekten buna inanmıyor musun? Bu çok yanlıŒ,

çok haksız.

"Hepsi yalan."

"Acelem var. Pamflarınızdan birini satın alabilir miyim ?"

"Evet, bir dolar yetmiş beş sent, ama sana hakkımızda daha fazla şey anlatmak istiyorum."

"Peki," dedim, "önce broşürü okuyayım. İlgimi çekerse her zaman daha fazla bilgi edinebilirim."

Parayı verip hızla uzaklaştım.

Broşürün başlığı, "SÜREÇ . . . Ölüm Üzerine." Aslında, uzun zamandır gördüğüm en etkileyici renkli çizimler, eskizler, resimler ve fotoğraflarla, özenle hazırlanmış bir dergi. Şunu da eklemeliyim ki, şimdiye kadar karşılaştığım en tehlikeli, yıkıcı derecede kötü çalışmalardan biri olduğunu düşünüyorum. Güzel resimlerinin ve öbür dünyadan bahseden ideallerinin altında, Şeytan'ın ölüm olduğu ve bizi beklediği ve onu başkalarının Tanrı'yı kabul ettiği gibi kabul etmemiz gerektiği yönündeki altta yatan -bazı durumlarda üstte yatan- bir teori var.

İşte bu çirkin dergiden birkaç alıntı:

Şeytan Ölüm'dür, ruhun bedenden, beden ruhtan ayrılmasıdır. Şeytan ölümden yaşar. Dostum, Ölüm senin en büyük sınavındır. Şeytan insanın en büyük

sınavıdır. Ölüm'de Zaman var olmaktan çıkar. Şeytan için Zaman yoktur; Şeytan için geçmiş, gelecek yoktur. Ölüm'ü kabul etmezsek, Yaşam'ı kabul edemeyiz. Şeytan'ı kabul etmezsek, Mesih'i kabul edemeyiz. Ölüm Şeytan'ın alanıdır; Ölüm'den geçtiğimizde Şeytan'ın alanından geçeriz. Şeytan'dan kaçıp saklanamayız. Dikkat et, her şey sonunda Ölüm'e gelir.

Kurnazca aldatıcı mı? Evet, kesinlikle, tekrar okuyun! Başka bir alıntı, bu alıntı Yehova'yı Lucifer ve Şeytan ile dikkatlice hizalayarak üçlü bir yönetim oluşturuyor:

Evrenin üç büyük Tanrısı ayrı ve farklıdır. Güçlüdürler ve insanlığı aşarlar , ancak sınırsız değildirler. Tanımlanabilirler. Evrenin üç Tanrısı— Rab Yehova, Rab Lucifer ve Rab Şeytan. Eğer Yehova, Lucifer ve Şeytan bir araya getirilirse, ortak bir anlayışta, ortak bir bilgide, ortak bir farkındalık bağında ve çatışmasız niyette birleşirlerse, o zaman - Tanrı kavramı bir gerçeklik haline gelir. Parçalar birbirini tamamlamak ve bir bütün oluşturmak için bir araya gelir ve bütün Bütünlüktür. Dolayısıyla, Tanrı Tanrıların yeniden birleşmesidir, böylece hepsi bir olabilir, tek bir doğaya, tek bir öze, tek bir varlığa, tek bir yönetime, tek bir güce, tek bir

gerçeğe, tek bir bilgiye, tek bir farkındalığa sahip olabilir ve uzayda veya zamanda hiçbir yere sahip olmadan, boyut kavramının kendisini tamamen aşarak, o zaman Tanrı vardı, Tanrı şimdi var ve Tanrı olacak diyemeyiz, sadece Tanrı vardır diyebiliriz.

Eğer benim yetersiz dini geçmişimden bildiğim bir şey varsa, o da Tanrı'nın Şeytan ya da Lucifer olmadığıdır; mesaj ne kadar süslü ifade edilmiş olursa olsun.

Çocuklara ayrılmış bölümünde, "SÜREÇ" bir dizi yönerge belirtmiştir, bunlardan biri "Mümkün olduğunda, erdem veya ahlaki açıdan üstün nitelikler doktrininden kaçının. Çocukların kendilerini iyi hissettiren her şeyi keşfetmelerine izin verin."

Devam etmeme gerek yok. Dergideki makalelerin ve belirli parçaların çoğu, '

[93] 'ü

motive eden güçleri neredeyse çürütüyor

bu grup; ancak kişi yeterince yakından, yeterince dikkatli okursa, Sürecin doğasının gerçeğini bulabilir.

Eileen Dent, bu kitabı yazmaya karar verdiğim için oldukça üzgündü. Kötü güçlerin, kitabın gün yüzüne çıkmasını engellemek için ellerinden geleni yapmaya çalışacakları konusunda beni uyardı ve binlerce, binlerce savunucuyla oldukça büyük bir güce sahiplerdi.

"Ama, Eileen," diye itiraz ettim, "benim bunu yazdığımı bilmiyorlar. Kimse bilmiyor. Ayrıca, iyi güçler bu kitabın gerçeği arayanları aydınlatmak ve ruhların kendilerini kötü güçlere teslim etmelerini engellemek için yazıldığını biliyor."

Eileen şöyle dedi: "Kötülüğe bulaşmış olanlar meditasyonda veya ritüellerdeki toplantılarda oturduklarında , kendilerini zarardan korumak için düşüncelerini, güçlerini, titreşimlerini etere gönderirler, ki bu onların durumunda iyiliğin güçleri olurdu. Bu, derslerinizde öğrettiğiniz şeyin ta kendisidir, başka bir deyişle siz de bana bunu söylediniz. Daniel, eski bir sözü biliyorsun, 'Doktor, kendini iyileştir...

Bu kitabı yazmak için oturduğumda birçok kez meditasyon yaptım ve korunma duaları ettim . Ancak önceki bölüm üzerinde çalışırken kendimi bir anlığına savunmasız bıraktım ve sonuçları neredeyse korkunçtu.

Kışın ortasıındaydım ve kır evimde, mümkün olan en az kesintiyle epeyce yazı bitirebileceğimi biliyordum.

Benim geldiğim gün, sezonun en kötüsü olan müthiş bir kar fırtınası vardı. Büyük kar yığınları iki gün boyunca evden çıkmamı bile imkansız hale getirdi. Üçüncü gün, dağ rüzgarları karı kör edici, minyatür kasırgalara savursa da güneş parlak bir şekilde parladı. İlk iki gün boyunca zamanımın çoğunu kendimi kardan çıkarmakla ve bölgedeki elektrik güçlerinin çoğu kesildiği için yakıt ve şömine odunlarının hazır olduğundan emin olmakla geçirdim.

Sadece biraz yazı yazabildim. Zihnim fırtınayla mücadelenin esaslarıyla o kadar meşguldü ki ne meditasyon yapmaya ne de kendime başka bir koruma sağlamaya vakit ayıramadım.

Yiyecek ve diğer ihtiyaçlarım azalmıştı ve ufukta başka bir kar fırtınasının yaklaştığı uyarıları vardı. Arabaya binip şehre gitmeye ve kendimi gerekli

erzakla donatmaya karar verdim.

Yola koyuldum. Araba iyi durumdaydı, motor hemen ısınmıştı. Güneş o kadar güçlüydü ki güneş gözlüğü takmak zorunda kaldım. Rüzgarlar artık sadece ara sıra esiyordu . Evimden kasabaya giden yolu takip eden rezervuarın bir yapılaşmış bölümünün (bir dayanak noktası) üzerinden geçen yolda bir viraja geldim.

Viraja girdiğimde güneş hala parlak bir şekilde parlıyordu. Sonra, bir anda, tüm atmosfer değişti. Durmayan muazzam bir rüzgar esintisi hem yolu hem de arabamı yutmaya başladı. Geri dönemedim ya da dönemedim, çünkü burada temizlenmiş olan tek şerit artık kar yağınlarıyla neredeyse kaplanmıştı ve dikiz aynası tam olarak karşımda duran manzarayı gösteriyordu: çağılayan, dönen, çalkantılı bir kar kütlesi.

Burada sıkışırsam, diye düşündüm, bir felaket olabilir. Devam etmeye karar verdim, aracı saatte yirmi beş mile düşürdüm. Arabanın önünü sadece üç fit görebiliyordum.

Önümdeki azgın kardan, beklenmedik fırtınada tamamen kamufle olmuş küçük beyaz bir araba uyarı vermeden belirdi. Volkswagen'den uzaklaşmaya

alıştım ama arabama neredeyse nden çarptı. Daha sonra rüzgarın onu genç kızın sürdüğünden çok daha hızlı taşıdığını fark ettim. Arabası neredeyse ikiye bölünmüştü.

Mucizevi bir şekilde ikimiz de yaralanmadık. Ancak her iki araba da ciddi şekilde hasar görmüştü. Kazadan sadece birkaç saniye önce fırtınanın çok garip, neredeyse doğal olmayan bir şey olduğunu fark etmiştim. Gökyüzü kararmıştı ve nm göremiyordum. Tam bir koruma duası etmeye başlamıştım ki Volkswagen arabamın üzerine ıktı. Arabam arpışmadan sonra hala çalışıyordu ve kızı arabaya bindirip uzaklaştı. Kazadan yaklaşık altı metre uzakta hava sakindi, güneş Ağustos günü kadar parlak parlıyordu ve tek bir kar tanesi bile yoktu.

Bir kazaya karışıldığında gerekli tüm bilgileri paylaştıktan sonra, kızı evine götürdüm, sonra kendi evime geri döndüm. Park ettikten sonra, kimsenin yaralanmamış olmasıyla minnettarlıkla dolu bir şekilde yaklaşık on dakika oturdum. Aceleyle ettiğim koruma duası kazayı engellememiş olsa da, kişisel güvenliğimize sorumlu olduğunu hissediyorum. Meditasyonumun sonunda, Noel Arifemi altüst eden

adamın bir görüntüsü kafamda belirdi. Ve gülüyordu.

O Noel arifesindeki kaza West Side Highway viyadüğünde meydana geldi. Az önce geçirdiğim kaza ise rezervuarın etrafına inşa edilen bir viyadükte meydana geldi.

Öncelikle bana mümkün olan her türlü korumanın sağlandığından emin olmadan bu kitabı yazma işine tekrar oturmam .

BÖLÜM 6

BİRÇOK KEZ "KORUMA DUASI" SÖYLEDİM . Bu, bize ruhsal veya psişik olarak zarar vermeye çalışan güçlere karşı bir savunma sunan bir duadır . Basit birkaç kelime, Rab'bin Duası, mistik bir ilahi veya iyiliğin uzun bir metafizik yeniden teyidi olabilir. Ancak hangi biçimde olursa olsun işe yarar. Koruma olmadan, okültizme yönelik araştırma felaketle sonuçlanabilir.

Arkadaşım Doris Adley'i ele alalım, otuz sekiz yaşında, çekici bir kadındı. Manhattan'da güzel bir apartman dairesinde yaşıyordu, mükemmel yüksek maaşlı bir işte çalışıyordu, bir çocuğu vardı ve

periliydi.

İlk görüşmemizden itibaren Doris'in etrafında kötü bir titreşim hissettim. Ortak bir arkadaşımız olan Kelly bizi tanıştırmıştı ve ilk başta Doris'in sadece kötü titreşimlere sahip olduğunu düşündüm . O da bana alışmadı.

Doris'in büyüleyici dubleks dairesine ilk ziyaretimde, varışından bir saat sonra kendimi mazur göstermek zorunda kaldım. Açıklanamayan bir nedenden ötürü, korkunç bir korku beni ele geçirdi. Neredeyse felç ediciydi. Durumu anlayamayarak paranoyak hissettim - dışarı çıkmalıyım, aksi takdirde dairede hissettiğim her neyse onun tarafından boğulacağımı veya bir şekilde zarar göreceğimi hissediyordum. Daha sonra, garip davranışım için makul bir açıklama getiremedim.

Doris'in Alan adında bir oğlu vardı. Yaklaşık on üç yaşındaydı, biraz şımarıktı, biraz erken olgunlaşmıştı ve çok sevimsizdi. Ayrıca Alan'dan neden ilk başta hoşlanmadığımı da anlayamadım.

Doris'e ikinci gidişim arkadaşımız Kelly'nin onuruna verdiği bir doğum günü partisi içindi. Yaklaşık elli kişinin katıldığı oldukça şenlikliydi; şarap, yemek ve müzik neşeyle aydınlatılmış odaları doldurdu. Ancak bu neşeli atmosferde bile, boyun eğmeyen bir melankoli ve kıyamet duygusu hakimdi.

Partiden sonra Doris'i bir daha görmeyeceğime karar verdim. Hissettiğim korkudan kurtulmak imkansızdı ve en azından onun huzurunda olmak ya da evini ziyaret etmek çok rahatsız ediciydi.

Doris'in etrafındayken neden bu şekilde hissettiğime psişik olarak odaklanmaya çalıştığımda, bunu yapmam engellendi. Zihnim tamamen boştu. Meditasyonda bile, aldığım tek şey uzak durma izlenimiydi - çok uzak.

Kelly'nin bana farklı zamanlarda çeşitli yerlerde çektiği bir dizi fotoğrafı göstermesi birkaç hafta sürdü. Kelly, "Daniel," dedi, "Bunları yeni aldım ve bazılarının neden bu şekilde çıktığını anlayamıyorum. Sen iyi bir fotoğrafçısın. Bana neyin yanlış gittiğini söyleyebilir misin?"

Söz konusu fotoğrafların hepsi mükemmel ve kusursuzdu, Adley apartmanında çekilmiş olan yaklaşık on tanesi hariç. Onlara göz gezdirdim ve orada olduğumda her zaman yaşadığım aynı korku hissini yaşamaya başladım.

On fotoğraf bulanık veya odak dışı değildi. İç mekanda çekilmişlerdi, ancak rulodaki diğer fotoğraflar da öyleydi. Onlarda sorun, garip ışıkların ve flaşların üstlerinden çaprazlama geçiyor gibi görünmesiydi. Fotoğrafların çoğunda en geniş ve en güçlü ışık bandı Alan'ın etrafını sarmıştı. Alan'ın

göründüğü tüm fotoğraflarda bulanık, dokunaç benzeri bir ışık onu sarıyordu. Işık huzmesinin küçük bedeninin etrafına, dev bir ahtapotun kolu gibi sarıldığını görebiliyordunuz.

Bu fotoğrafların çekiminde veya işlenmesinde hiçbir teknik hata yoktu. Odada maddi olarak bulunanın dışında bir şey tarafından işaretlenmişlerdi. Onları gören herkes, onları tuttuğumda yaşadığım korkunun aynısını yaşadı.

Büyük, cam sürgülü bir kapı Adley apartmanındaki bir verandaya açılıyordu. Fotoğraflardan birinde, bir yüz ve vücudun odaya baktığı açıkça görülebiliyordu. Fotoğrafın çekildiği gece apartmanın dışında kimse yoktu; ve olsaydı bile, dünyada kameraya dik dik bakan o yüz kadar iğrenç ve korkutucu görünen başka biri olduğundan şüpheliyim. Neredeyse tarih öncesine ait, şeytana benzeyen yüz, fotoğrafı gören herkes için unutulmazdır.

Birkaç hafta sonra bir gün Kelly'nin dairesinde akşam yemeği yiyordum. Yirmi bir yaşındaki kızı Cassey de oradaydı. Şarap içip sohbet ederken zihnimde bir vizyon belirmeye başladı. Nadiren vizyon görürüm, psişik veya başka türlü; psişik yeteneğim kendini bu şekilde ifade etmiyor. Vizyon, sanki gözlerimin önüne bir sinema ekranı yerleştirilmiş gibi

netti. Gözlerim kapalıydı ama sanki açık gibydiler.

Aniden Cassey bir çığlık attı. "Aman Tanrım, ne görüyorum?"

"Nedir bu?" diye sordum, bu noktada dehşete kapılmıştım.

"Doris. Doris'in dairesini görebiliyorum. Ve... korkunç... berbat..."

"Ben de bir şey görüyorum, korkunç."

Kelly, tamamen şaşkın bir halde sandalyesinden kalktı ve kanepede olan Cassey ve bana doğru geldi.

"Neler oluyor?"

aynı şeyi deneyimlediği ilk kez duyuyorum .

"Doris'in dairesini görüyorum," dedi Cassey.

"Ben de öyle," diye haykırdım.

"Tanrım, duvarları görüyor musun? Duvarları," diye tekrarladı.

"Evet." Bu sırada bağırıyordum. "Kan demek istiyorsun. Duvarlardaki tüm kan."

Kelly dehşet içinde geri çekildi. "Neler oluyor yahu?"

"Hayır... Görmek istemiyorum. Ama orada. Alan, korkuluğun üzerinden sarkıyor. O... o..." O kadar kötüydü ki yüksek sesle söyleyemedim.

"Öldü," Cassey iğrenç düşüncemi tamamladı. "Ve kan ondan akıyor. Daniel, alt kattaki yatak odasını görüyor musun? Yatağı?"

"Evet," dedim, çünkü gördüm. "Doris bu. Ah, hayır! Ne korkunç! Onları böyle katleden kim olurdu?"

Bu anda, görüntü bulanıklaşmaya başladı. İkimize de geldiği kadar hızlı bir şekilde gidiyordu. Cassey, çocuğun önce öldürüldüğü ve Doris'in izlemeye zorlandığı izlenimine sahip olduğunu söyledi.

Kelly bunu böyle bırakmayacaktı. "Bunu görebilseydiniz, o zaman bu bir tür uyarı olmalı, - gerçekleşecek bir şey. Daniel, Cassey, lütfen konsantre olmaya ve daha fazlasını görmeye çalışın. Başka kimler vardı? Başka bir şey var mı?"

Cassey, ikimizin de içinde bulunduğu trans benzeri durumdan aniden çıktı. Ben hâlâ tam olarak bu durumdan çıkamamıştım.

Gözlerimi tekrar kapattım ve zihnimi ilk vizyona geri döndürmeye zorladım. "Bekle, bir şey görüyorum... bir adam... uzun boylu, sarışın, onu görebiliyorum. Pantolon, beyaz gömlek ve açık renk ayakkabılar giyiyor. Yüzü Germen özelliklerine sahip. Saçları kısa."

"Aman Tanrım, Gene bu," dedi Kelly şaşkınlıkla. "Doris'in erkek arkadaşlarından birinin tarifini veriyorsun."

Görüntü üzerime geldiği kadar çabuk kayboldu. Gerçekliğe geri dönmüştüm. Cassey bembeyaz olmuştu ve kendi etim ürperiyordu. Daha önce hiç böyle bir

deneyim yaşamamıştım ve tekrarlanmamasını umuyorum. Dehşet vericiydi.

Bunun Doris için bir uyarı olduğunu hissetsek de ona söylemememiz gerektiğine karar verdik. Muhtemelen onu ölümüne korkuturdu. Bir süre garip vizyonlar hakkında sessiz kaldık. Ancak kısa bir süre sonra bir şeyler olmaya başladı, bu yüzden Doris'e her şeyi anlatmak zorunda kaldık.

Doris Kelly'yi aradı. Bu zamana kadar Doris okültizm konularında tam bir şüpheciydi. "Kelly, okültizme ve bunun gibi şeylere olan ilginle bu tür şeyleri anladığınızı biliyorum." Duraksayarak konuştu. "Son zamanlarda başıma çok çılgın, çılgınca şeyler geliyor. İşte... dairemde bir şey var."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Kelly.

"Dairede birisi, bir şey olduğunu hissediyorum . Yani... hissedebiliyorum. Çok uçuk ve çılgınca ama burada bir şey var. Alan hissediyor ve Gene de öyle. Dairede çok garip davranıyor. Hatta bazen şiddete bile başvuruyor."

"Ne hissettiğinizi açıklayabilir misiniz?"

"Birisi bizi izliyor. Odada biri veya bir şey var. Özellikle geceleri ve sanki çok fazla. Her gün daha da güçleniyor. Korkudan pantolonumu yırtıyor »
Ben.

"Doris," dedi Kelly. "Bence buraya gelmelisin. Sana anlatacak bir şeyim var."

Kelly geldiğinde Doris'e vizyonlardan bahsetti. "Bence bu bir uyarı, Doris. Ve vizyondaki kişinin Gene olduğu anlaşılıyor."

Gene'in psikiyatrist olmak için eğitim gördüğü ve son zamanlarda bitkin ve aşırı çalıştığı ortaya çıktı. Melankoliye kapılmıştı ve zaman zaman Doris'e karşı şiddete başvurmuştu.

"Ne yapabiliriz? Bu çılgınlığı tersine çevirebilir miyiz?" Doris neredeyse panik halindeydi.

Beni çağırdılar ve Adley evine gittik. Her odada dua ettik ve orada ne varsa onunla bir şekilde iletişim kurmaya çalıştık.

Bizim izlenimimiz odada bir tür kötü güç olduğu ve başlangıçta Gene ile birlikte geldiği yönündeydi. Başka bir deyişle, Gene ile özdeşleşen ve onu ele geçirmeye çalışan bir güçtü. Vizyon büyük ihtimalle bu durumda neler olabileceğine dair bir ön uyarıydı.

Doris iki şey yaptı. Gene'i bıraktı, zaten yapmayı düşündüğü bir eylemdi bu. İkincisi, daireden taşındı. O zamandan beri rahatsız edilmedi. Gene'in bir şekilde kötü gücü barındırdığı izlenimine hâlâ sahibim. Umarım Cassey ve benim öngördüğümüz şeyden kurtulabilir.

Adley odalarının her birinde tekrarlanan dua basittir. Eski Mısır'dan bir çeviridir. Birinin bir önsezi hissettiğinde veya herhangi bir tür korumaya ihtiyaç duyduğunda işe yaramadığını hiç görmedim. Şöyledir:

En Yüce, İlahi Ruh adına, bu atmosferden [veya kişiden] her kötü düşünceyi, titreşimi veya varlığı uzak tutun. Sadece gerçek, saf ve en yüksek doğaya sahip olan düşüncelerin, titreşimlerin veya ruhların bu ortama girmesine izin verin .”

Eğer bir veya iki kez yüksek sesle tekrarlanırsa, - duayı hangi sebeple söylerseniz söyleyin hiçbir güç galip gelemaz. Kişiler, yerler veya şeyler için işe yarar. Neredeyse her dua, biri saldırıya uğradığında kötülüğü ortadan kaldırabilir, ancak bu en güçlülerinden biridir. Tam bir inançla söylenmelidir , asla ezbere değil.

Eğer birisi herhangi bir şekilde kötü bir güç tarafından saldırıya uğradığını hissederse, ruhsal olarak geri savaşmalıdır. Doris Adley'in durumunda, dualar ve evinde o gücü kovmak için yaptığımız çalışmalarla vizyonun gerçeğe dönüşmesini engellediğimizden *eminim* .

Altmışlı yıllarda New York City'de çeşitli psişik gelişim dersleri verdim. Öğrencilerimden biri, Cynthia

Holly adını vereceğim büyüleyici, orta yaşlı bir kadındı. Bayan Holly, psişik fenomenlerin çok ateşli bir öğrencisiydi ve okült öğretileri kendi hayatına hızla uygulayabiliyordu. Meditasyon, diğer zihinsel disiplinlerle birlikte hayatının bir parçası haline geldi.

Ancak Bayan Holly yaşadığım bölgeden taşındı. Daha fazla talimat almadan, okült dünyayı kendi başına araştırmaya başladı. İlgili kitaplar okuyarak ve doğaüstü üzerine derslere katılarak Bayan Holly, günün büyük bir bölümünü psişik dünyanın sunduğu şeylerin çoğunu özümseyerek geçirdi. Ancak kendini kaptırdı. Dua ederek ve titreşimlerini iyi seviyeye yükselterek kendine koruma sağlamadığı için Bayan Holly, mistik yolu keyfi olarak seçenlerin başına gelebilecek bir deneyim yaşadı.

Taşındığı Batı Yakası şehrinde Bayan Holly bir antika ve hediyelik eşya dükkanı kurdu. Bu girişimde yönetici olarak seçtiği adam benim bir arkadaşım olan Jim Dawson'dı. İşleri çok başarılıydı, ikisinin de mükemmel zevkleri ve güzel sanat eserleri hakkında bilgileri vardı.

Yeni evine yerleştikten sonra, Bayan Holly bana okült uygulamalarına devam ettiğini belirten bir mektup gönderdi. Araştırma süreci onu otomatik yazmaya yöneltmişti. Bu psişik uygulama, özne meditasyon yaptıktan, yarı trans benzeri bir duruma girdikten ve

zerinde hiçbir kontrolü olmayan kelimeler ve cümleler yazmaya başladıktan sonra gerçekleşir . Bir Ouija tahtasındaki kelimeler gibi, yazı sadece öznenin bilinçaltı düşünceleri olabilir. Ancak, psişik bir gücün kontrolü ele geçirdiği ve özne aracılığıyla performans gösterdiği zamanlar olduğunu kanıtlayan kanıtlar vardır. Goethe, Victor Hugo ve Victorien Sardou gibi kendi çalışmalarında kullanarak otomatik yazmaya daldıklarını kabul eden birçok seçkin yazar vardır.

Bayan Holly kendini otomatik yazmaya çok ciddi bir şekilde adamaya başladı. Genellikle erken otomatik yazma oturumlarında görülen birkaç aylık olağan karalamalar ve tutarsız ifadelerden sonra, Bayan Holly kendisine tavsiye ve talimat sunmak için gönderilmiş bir varlıkla iletişime geçmiş gibi görünüyordu. Varlık, Bayan Holly'nin yazıları aracılığıyla kendini ifade ediyordu ve kesinlikle ona ait olmayan dil bilgisi ve kalem ustalığı kullanıyordu. İlk başlarda, ona dükkanında ve diğer günlük rutinlerinde yardımcı oluyordu. Bu varlığın tüm işlerinde kendisine yardım etmek için gönderildiğine ikna olan Bayan Holly, ona tüm güvenini veriyordu. Ve başlarda ona iyi hizmet etti, iş ve kişisel konularda atılması gereken belirli adımları gösterdi. Bayan Holly yazıları dikkate aldığında, bu alışılmadık bilgi toplama yöntemiyle ele

alınan durumlarda iyi bir sonuçla ödüllendirildi.

Ama çok yavaş bir şekilde, Bayan Holly'nin içinden geçen güç gerçekte ne olduğunu göstermeye başladı. *Partnerinize tamamen güveniyor musunuz? Ona mağazayı ve içindeki her şeyi emanet edebilir misiniz?* Bu tür sorular, otomatik yazma seanslarının çoğunda not kağıdında belirirdi . Başlangıçta, Bayan Holly bunları görmezden geldi, bunların Jim Dawson'a ne kadar güvendiğinin bir göstergesi olduğuna inanmayı tercih etti .

Jim tanıdığım en dürüst insanlardan biri. Birçok sorunu olmuş olabilir ama sahtekârlık bunlardan biri değildi. Kendisine ait olmayan hiçbir şeyi almazdı. Aslında, tam tersi yönde aşırıya kaçardı. Sokakta bir şey bulsa bile, Jim sahibi bulunana kadar rahat durmazdı. Cezaya inanırdı; çalmanın şiddetle cezalandırılacağına inanırdı; bu inanç, kişinin ne ekerse onu biçeceği temel karmik ilkesinden pek de farklı değildi.

Bayan Holly'nin otomatik yazılarının giderek artan bir kısmı onu Jim Dawson'ın sahtekârlığı konusunda uyarıyordu. Aynı zamanda, onun eliyle çalışan varlık onu benimle veya başka bir medyumla iletişime geçmekten alıkoymaya başladı. Cevaplarınız *doğrudan ruhsal taraftan geliyor*, varlık yazacaktı. *Başka bir*

medyum tavsiyesi kullanmaya gerek yok, siz ötedeki güçlerle iletişime geçmenin en yüksek, en saf biçimine dahilsiniz, bir medyuma gerek yok, SİZ medyumsunuz.

Bayan Holly varlığın sözlerini dinledi. Odasına neredeyse kapandı, tomarlarca yazıyı not aldı. Bu mesafelilik arkadaşlarını endişelendirmeye başladı, çünkü Bayan Holly geçmişte çok dışa dönük, sosyalleşen , günleri tanıdıklarla dolu bir insandı. Jim Dawson, onun bu yeni, ulaşılmaz, mesafeli tavrını yeni işi kurma ve sürdürme baskılarına bağladı.

Bayan Holly, bir gün tatile ihtiyacı olduğuna karar verdi. Çantalarını topladı ve gitti, Jim'i mağazanın, dairesinin ve en değer verdiği şey olan evcil kedisinin sorumluluğunda bıraktı. Otomatik yazma, ne yazık ki, evden uzakta olduğu süre boyunca devam etti.

Jim sizden bir şeyler alıyor, kalemi yazacaktı. Küçük bir kamyonu geri çekti ve Meksika'dan ithal ettiğiniz yeni şeylerin çoğunu kutularından bile çıkarılmadan önce çaldı. Şu anda tam da bunun ortasında.

Bu kötü varlık şimdi Jim hakkında küfürler yazmaya başladı, onun dairesini şehvet düşkünü kadınlarla buluşmak için kullandığını söylüyordu. *Jim çeşitli kadınları dairenize getiriyor ve onu cinsel aktivite için kullanıyordu. Evin tamamında sizin ve daireniz hakkında konuşmalar yapılıyor. Orada olup bitenler*

tarif edilemez—içki, seks, ahlaksızlık.

Aklı karışmış bir halde Bayan Holly eve koştu ve Jim'e sözde davranışlarıyla ilgili soru sordu.

"Dairemi pisliğin için kullandın ve benim için değerli olan birçok şeyi çaldın," dedi sert bir şekilde.

"Suçlamalarınız çılgınca," diye itiraz etti Jim. "Bu sinsi bilgiyi nereden aldın?"

"Her şeyi bilen, her şeyi gören tek kaynaktan. Kalemimle yazan varlık aldatılamaz ve sen suçlusun ve bu kötü eylemden dolayı cezalandırılmalısın."

Jim, Bayan Holly'nin onu kovmasına izin vermedi; anında istifa etti. Birkaç saat içinde aradı ve bana tüm hikayeyi anlattı. "Ne yapmalıyım?" diye sordu. "Cynthia tamamen delirdi. Bu güç onu kucağına aldı ve bırakmıyor. Arkadaşlarının hepsini kaybediyor."

Sonunda Bayan Holly ile iletişime geçmeyi başardım, sesi uzaktan ve garip geliyordu. Geçmişte tanıdığım ve sevdiğim kişi değildi. Etrafındaki herkesi suçlamaya kararlıydı; güç onu koruyordu, derdi. "Daniel, ilahi güçle bu doğrudan temasa sahip olduğum için ne kadar minnettarım. Bana yardım etti ve beni yönlendirdi. Onun yardımı olmasaydı soyulur, aldatılır ve hatta arkadaşlarımmış gibi davrananlar tarafından öldürülürdüm ve aslında sadece fiziksel ve ruhsal olarak uğruna çalıştığım şeyleri almaya çalışıyorlardı."

Ona ulaşmam, gerçekte yarattığı şeyin onu yok etmek için var olan kötü bir güç olduğunu açıklamam imkansızdı. Bayan Holly buna izin vermezdi. Telefon görüşmesinden sonra, ona tekrar ulaşamadım.

Otomatik yazının hayata getirdiği kötülük, işini sürdürdü. Bayan Holly, mağaza için yeni bir müdür tuttu ve o da, yıkıcı gerçekleri yazan kötü şeyin gazabından güvende değildi .

Mağazadaki ve mahalledekiler, artık tüm zamanını otomatik yazıyla geçiren Cynthia Holly'yi giderek daha az görmeye başladılar. Sonunda, varlık tamamen kontrolden çıktı. "Neden," diye sordu yüksek sesle, "neden bu durumdayım? Neden tüm arkadaşlarım kötü? Bu kötülüğün hayatıma girmesine ne sebep oluyor?"

Doğrusu, güç onun çılgınca sorularını yanıtlamak için kalemini hareket ettirdi. *Tüm sorunlarınızı var eden en kötü şey kedinizdir, diye yazdı kalem.*

"Kedim mi? Kedimi seviyorum, dünyadaki her şeyden daha çok . O kötü olamaz."

Ama o öyle, kelimeler birbiri ardına geldi. Kötü bir ruh tarafından ele geçirilmiş ve sana bu kötü şans getirdi. Onu izle. Kendini güzelleştirme şekli, gizlice etrafta dolaşma şekli, tehditkar gözlerle. İçindeki ruh çok kötü.

Bayan Holly histerik gözyaşlarına boğuldu. Kedisi kalan tek arkadaşıydı ve onu çok seviyordu. Nasıl kötülüğün bir kanalı olabilirdi? Fakat hayvanı dikkatlice gözlemleyen Bayan Holly, şu anda yaşadığı yarı deli dünyada, varlığın sözlerini anlamaya başladı. Kedi gerçekten de kötü bir güç tarafından ele geçirilmiş gibi görünüyordu. Masaların ve sandalyelerin üzerinde sürünerek, Bayan Holly'nin yakınında gizlenerek onu takip ediyordu. Gözleri, onu ele geçiren kötülüğü anlatıyordu. Kediye ne kadar çok izlerse, otomatik yazının sözcüklerinin doğru olduğuna o kadar çok ikna oluyordu.

"Bütün arkadaşlarımı kaybettim, dükkândaki işler her geçen gün kötüye gidiyor, çok mutsuzum, bunu değiştirmek, hayatıma iyilik katmak için ne yapabilirim?" Bayan Holly'nin soruları çılgıncaydı.

Hayatınıza tam bir iyilik getirmek için, kalem yazdı, hayatınıza kötülüğü getiren şeylerden kurtulmalısınız . Kediden kurtulmalısınız.

Bu sırada Bayan Holly, akılcı davranışı delilikten ayıran ince çizgiyi aşmıştı. Tek düşünebildiği, bedeli ne olursa olsun hayatındaki kötülükten kurtulmaktı. "Ne yapmalıyım?" diye sordu, kalemden çıkabilecek en uçuk kelimelere bile uyma kararlılığıyla.

Bu gece kediyi öldürmelisin. Zamanı geldi. Varlık,

öznesinin zihnini tamamen ele geçirdiğini biliyordu .
Lobiye in, sokaklara çık, bir balta bul ve kötü şeyi öldür.

Kendi elinin yazdığı kelimelerle hipnotize olan Bayan Holly ayağa fırladı, kediye ensesinden yakaladı ve koridora fırladı. Asansörle alt kata inip elit apartmanın lobisine girdi ve kapıcıyla yüzleşti.

"Bir balta almalıyım," dedi. "Kedimin içindeki bu kötülükten bir kez ve herkes için kurtulmalıyım. Lütfen, benim için bir balta al. Bu kedi bu gece ölmeli."

zihinsel çöküntü içinde olan biriyle karşı karşıya olduğunu anlayınca , onu rahatlattı ve lobide oturmasını söyledi, kendisi de onun isteğini yerine getirmek için elinden geleni yapacaktı. Sonra kapıcı telefona gitti ve binaya sık sık gelen Bayan Holly'nin yeğenini aradı.

Birkaç dakika içinde yeğen geldi. Kısa bir mücadeleden sonra kediye o zamana kadar derin bir histeriye kapılmış olan Bayan Holly'den aldılar. Bir taksiyle hastaneye götürüldü. Muayeneden sonra, sorumlu doktorlar çöküşün tamamlandığını ve Bayan Holly'nin kapsamlı bir tedaviye ihtiyacı olduğuna karar verdiler. Akıl hastanesine transfer edildi.

Bayan Holly aylarca terapi gördü. Geri dönüşü olmayacak bir noktaya gelmişti ve bu acı verici tedavi

yönteminin onu geri getireceği umuduyla ona elektrik şoku tedavisi önerildi. Sonunda serbest bırakıldığında , aklı başına gelmişti, ancak elektrik şoku tedavileri bir tür kayıtsızlığa neden olmuştu. Şeytan bilinçaltından şoklanmıştı, ancak Bayan Holly daha önce olduğu kişi asla olamayacaktı . Hayatı boyunca onu karakterize eden neşeli enerji belirgin değildi ve henüz ona geri dönmemişti.

Cynthia Holly'nin tüm kontrolünü ele geçiren kötü varlık, sinsi işini iyi yaptı. Ona ve etrafındakilere büyük, rahatsız edici bir dehşet getirdi. Bayan Holly, - güçlerinin farkında olmayanların zihinlerine girmeye ve ruhlarını ele geçirmeye hazır olan güçlere karşı savunmasız, korumasız, okült dünyasına dalmıştı.

CHAPTER 7

RUHLAR, VARLIKLAR VEYA BİRÇOK KİŞİNİN YAYGIN OLARAK "HAYALETLER" OLARAK ADLANDIRDIĞI ŞEYLERLE İLGİLİ BİRÇOK OLAY VARDIR . Ruh güçlerinden asla hayalet olarak bahsetmem çünkü bu terim özellikle nahoş varlıkları çağrıştırır - eski, çürüyen evlerde yaşayan ve onlarla temas edenlere zarar veren soluk şeyler. En azından hayaletler edebiyatımızda, televizyonumuzda ve sinema filmlerimizde bu şekilde tasvir edilir.

Ruhların veya hayaletlerin, göçüp gitmiş ve çeşitli

sebeplerden ötürü ya yeryüzüne bağlı kalmış ya da belli zamanlarda yeryüzüne geri dönebilen kişilerin ruhları olduğuna inanıyorum . Ayrıca, bir varlığın, bir hayaletin, kişilik ve farkındalık olarak yeryüzünde olduğu gibi devam ettiğini fark etmek mantıklıdır. Bu nedenle hem iyi hem de kötü ruhlar vardır ve bunların arasında olan birçok ruh vardır.

Şimdiye kadar, esas olarak kötü olanı, dünyada zarar veren hayalet veya ruhu ele aldım. Fakat orada [HO]

geri dönüp iyi işler yapan ruhların da pek çok örneği vardır. Hayaletlerle ilgili pek çok hikaye, "musallat oldukları" kişilere zarar vermektense nasıl yardım ettiklerini anlatır.

1943'te, şu anda başarılı bir romancı olan Parleigh J. Cooper yedi yaşındaydı. O zamana kadarki çocukluğu neşeli olarak tanımlanabilecek bir çocukluk olmamıştı. Çeşitli akrabalarıyla birlikte yaşayan Parleigh, içine kapanık, derin düşünen ve yalnız bir çocuk oldu.

Yedinci yılında, Oregon'daki akrabalarıyla birlikte yaşarken, genç Parleigh o andan itibaren onunla birlikte olacak olan, hayatını değiştirecek olan

doğüstü gücü ilk kez keşfetti. Bu güç en başından beri onu korkutuyordu. Dehşete düşürüyordu.

Soğuk bir kış gecesı, çocuk odada bir varlığın farkına vardı. Derin bir uykudan aniden uyanmıştı ve yatakta doğrulup oturduğunda korkuları doğrulandı. Orada, odasının kapısında bir adam duruyordu. Parleigh, çocukluğundan beri içine aşıl原因 korkular yüzünden Şeytan'ın onu ziyarete geldiğine inanıyordu. Örtüyü başına çekti ve kendisini tüketeyeğinden emin olduğı kötölükten korumaya çalıştı. Sabaha kadar uyanık kaldı.

Parleigh, "şey" tarafından birçok kez ziyaret edildi . Anlayışın ötesinde korkan çocuk, ailesine kendini belli eden yabancıdan bahsetti. Parleigh, ruhu her zaman bir kişi olarak tanımladı. Aile, doğal olarak, bunun yalnızca çocukça bir hayal olduğunu düşündü ve çocuğa bunu bildirdi.

Ancak Parleigh'in büyüyen korkusu çok gerçektı. Varlık neredeyse her zaman ve her yerde ortaya çıkıyordu. Parleigh ondan saklanmaya başladı. Ailesi onu korku içinde sobanın arkasında, yatakların altında, merdiven boşluklarının altında ve diğer sığınak yerlerinde çömelmiş halde buluyordu.

Ruh, Parleigh'e göre oldukça belirgin

görünüyordu.

kırkly yaşlarının ortasında bir adam. Yüz hatları koyu, oldukça İspanyol görünömlüydü. Uzun siyah bir pelerin ve garip büyük bir şapka takıyordu. Şapkanın siperliğı adanın alnının üzerine doğru kısmen iniyordu ve gözlerinin hemen altına düşen bir gölge oluştıuruyordu. Bir eşarp kıyafetini tamamlıyordu. Adam yaklaşık altı fit boyundaydı.

Bir süre sonra, varlık Parleigh ile konuşmaya başladı. Konuşması ilk başta sınırlı ve yavaştı. Sonunda, ruh Parleigh'e kendisini kötü amaçlar için göstermediğıne dair güvence verdi. Parleigh'e buluşmalarının önceden ayarlandığını, ona yardım etmek için orada olduğunu belirtti.

Ve onun görünüşleri Parleigh'i aydınlattı. Parleigh bana, "Varlık," dedi, "zihnime izlenimler yerleştirdi. Bunları ailemle ilişkilendirirdim ve ancak şeyler gerçekleşmeye başladığında bu psişik farkındalığa dikkat ettiler."

Doğüstü kişi kendini asla tanıtmadı ve Parleigh asla ismini sormadı. Ondandır sadece "adamım" diye bahsetti. Parleigh, "Adamım dün gece buradaydı" veya "Adamım odada" derdi.

Parleigh'e yazar olma isteğini erken yaşta veren

kişi, adamıydı ; neredeyse yazmaya ve okumaya tutkuyla bağlanmıştı. (Bugün Parleigh, adamının önceki yaşamında bir yazar olduğunu düşünüyor.)

Parleigh, gençliğinin sonlarında San Francisco'da yaşıyordu. Bir gün boşanmış ve yeniden evlenmiş olan annesi onu histerik bir şekilde aradı. Öyle oldu ki, Parleigh telefon görüşmesinden birkaç dakika önce ruh tarafından ziyaret edilmişti. Annesi histerisini kontrol edemiyordu ve Parleigh'e olanları anlatmaya kendini getiremiyordu.

ruhun ziyareti sırasında o psişik izlenimi aldığı için telefona . Bu vizyonun doğru olduğu ortaya çıktı ve Parleigh'nin annesinin telefon etmesinin sebebi buydu.

Parleigh'nin yakın zamanda bana açıkladığı gibi, "Adamım, ruhsal veya zihinsel olarak, moralim bozuk olduğunda her zaman yanımda oluyor. Bir ihtiyaç varsa, adamım kendini belli ediyor." Parleigh bunu gerçekçi bir şekilde anlatıyor. Adamında hiçbir gizem veya uçuk bir tuhaflık yok. O, Parleigh'nin gördüğü gibi, sadece bir gerçek.

Bir akşam, arkadaşlarını ziyaret ettikten sonra dairesine dönerken, bir araba geçti ve ona bir

projektör tuttu. Parleigh, bunun bir tür polis teftişı olduğunu düşünerek, araba onu geçip U dönüşü yaptığında olduğu yerde kaldı. Araba ona doğru geri dönmeye başladığında, Parleigh'nin adamı belirdi ve neredeyse bağırды, "Koş... çabuk koş!" Parleigh, araba hızlanırken ve onu yakalamaya çalışırken bir hamle yaptı. Önceden uyarıldığı için, bir avantajı vardı ve birkaç köşeyi dönerek kaçmayı başardı.

, bir önceki akşam bir çarpıp kaçan manyağın serbest dolaştığına dair haberlerle doluydu . Deli sürücü kurbanlarına vurduktan sonra yüzlerine asit fırlattı. Olaylar, Parleigh'in yürüdüğü civarda meydana geldi.

Bir keresinde adamı onu San Francisco'nun birçok alt geçidinden birinin girişinden uzak durması konusunda uyardı. Parleigh yürümeyi bıraktı ve arkasını döndü. Birkaç saniye içinde, bıçaklarla kavga eden iki adamın girişe doğru hareket ettiğini görmek için geriye baktı.

Başka bir sefer Parleigh bir tatil sırasında iskeleden düştü . O zamanlar yüzme bilmiyordu, ancak adamı belirdi ve yoldan geçenler tarafından kurtarıncaya kadar nasıl su üstünde kalacağına dair talimatlar

verdi.

Parleigh, Los Angeles'ta yaşarken bir çiftle arkadaş oldu. Adamı bu arkadaşlığı onaylamadı ve bunu ona kesin bir dille bildirdi. Bu sefer, nasıl-

Parleigh her zaman adamına karşı geldi ve ilişkiyi sürdürdü. Adamı meseleyi kendi eline aldı ve Parleigh yanlarındayken her zaman ortalığı birbirine kattı. Ortam sanki poltergeistler istila etmiş gibi davranıyordu. Pencereleler aniden açılıp kapanıyordu. Nesneler dokunulmadan yerlerinden düşüyordu. Parleigh orada olduğunda evin içinde ürkütücü sesler yankılanıyordu. Çift, Parleigh'i bir daha görmemeye karar verdi. Kısa bir süre sonra, Parleigh onların tutuklandığını öğrendi. Uyuşturucu ticareti yapmaktan suçlu bulunmuşlardı, Parleigh'nin hiçbir şey bilmediği bir faaliyet.

"Parleigh," diye sordum bir keresinde ona, " seni korumak dışında, adamın sana karşı başka hangi iyilikleri oldu?"

"Eh," diye cevapladı Parleigh gülümseyerek, "birçok şekilde. Bana el yazmalarını nereye göndereceğimi, çalışmalarımı kimin kabul edeceğini söyledi. Yayımlanmış hikayelerimin çoğu için bana fikirler ve temalar verdi. Başarılı olmadan önce, beni yönlendirdiğinin her zaman farkındaydım. Daha başarılı olduğumdan beri, adamım eskisi kadar sık görünmüyor. Sanırım esas olarak beni korumak ve yazarlık kariyerimde bana rehberlik etmek için buradaydı."

Ona, adamının daha önce başka birine gösterilip

gösterilmediğini sordum .

"Evet, kız kardeşime. Aslında, bir sebepten dolayı adamımı yaklaşık on sekiz ay boyunca göremedim. O süre zarfında kız kardeşimi çeşitli vesilelerle ziyaret etti. Kız kardeşimin delirdiğini düşünüyordu. Bana sürekli adamımın 'her yerde belirdiğini' söylüyordu, onun deyimiyle. Rap yapıyor veya kapıyı çalıyordu, ortaya çıkmak üzere olduğunu ona söylüyordu, ki bence bu iyi bir spor, sizce de öyle değil mi?" Parleigh'nin mizah anlayışı sürekli ve keskindir.

"Bir gece kız kardeşimin büyük tehlikede olduğunu gördüğüm bir rüya gördüm. Adamım bu rüya sırasında yanımdaydı. Rüyamda, kız kardeşim yürürken birinin onu yakaladığını gördüm. O [114]

"Yakınlarından geçerken çalıların arkasında gizleniyor gibiydi. Kız kardeşim her yere arabayla gittiği için pek önemsemedim; onu yürürken hayal edemiyordum. Bu konuda hiçbir şey yapmadım. Ancak birkaç gün sonra kız kardeşimin arabasının bir gün bozulduğunu ve gideceği yere gerçekten de yürümek zorunda kaldığını öğrendim. Bir adam çalılıklardan fırlayıp onu yakalamıştı ama kız kardeşim komşular gelip onu kurtarana kadar çığlık atmıştı. Erkeğimle daha uyumlu olsaydım onu uyurabilirdim. Erkeğime dikkat etmediğimde başımın derde girdiğini her zaman gördüm ."

Parleigh, adamı ve diğer insanlarla ilgili diğer olayları anlattı. "Bir öğleden sonra, adamım dairemde gelen bir ziyaretçiye kendini göstermeye karar verdi. Öğle vakti kokteyl içerken adamım aniden belirdi. Arkadaşımın onu görüp görmediğinden emin değildim; ta ki solgunlaşana, sandalyeden kalkıp sandalyenin arkasına saklanana kadar. Kendimi tutmak zorunda kaldım, gerçekten çok komik bir görüntüydü. Sandalyenin arkasında yetişkin bir adam. Adamım gitti ve misafirim gördüğü şeyin gittiğinden emin bir şekilde dışarı çıktı. Ruhu tarif etmesi istendiğinde,

arkadaşım mükemmel ayrıntılarla tarif etti.”

Parleigh bir arkadaşının, bir ressamın evinde misafirken de benzer bir olay yaşandı. Yine, uyarıda bulunmadan, ruh şaşkın arkadaşına kendini gösterdi. Parleigh, arkadaşının adamını kendisi gibi görüp görmediğini merak ederek, ona varlığın neye benzediğini ve üzerinde ne tür giysiler olduğunu sordu. Ressam bundan daha iyisini yaptı. Şövaesine gitti, yeni bir tuval aldı ve hayalet ziyaretçinin hızlı bir resmini yapmaya başladı.

Çizim tamamlanmaya yaklaşırken, Parleigh bunun gerçekten de kendi adamı olduğunu gördü. Sanatçı son fırça darbelerini tamamlamadan hemen önce, eli tuvalin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirildi. Tuttuğu fırça benzerliği bozdu. Parleigh, adamının sesinin, "Boyanmak istemiyorum!" dediğini duydu.

"Bunu ben yapmadım," diye haykırdı sanatçı. "Bir şey veya biri elimi resmin üzerinden itti!"

Parleigh çocukluğundan beri babasıyla geçinemiyordu. Büyüdükten sonra, bir medyumun yaptığı bir okuma sırasında, Parleigh'e babasının "yaşayan ölülerden biri" olacağı söylendi . Bunun - kullanılması alışılmadık bir ifade olduğunu düşündü .

Aylar sonra, Parleigh'nin babası korkunç bir kazaya

karıştı ve sonraki iki yıl içinde gerçekten de ölümcül bir hayat yaşadı. Bu süre zarfında Parleigh babasını tanımaya ve daha iyi anlamaya karar verdi. "Babama olan karmik borcum o aylarda ödendi."

Adamı bir gün Parleigh'i ziyaret etti ve ona babasının o gün öleceğini söyledi. Parleigh'in babası o öğleden sonra öldü.

Parleigh'nin adamının ona görüldüğü koşullar sayısızdır. Parleigh bir keresinde başka bir adamla şiddetli bir tartışma yaşıyordu. Rakibi onu boğmaya başladı. Parleigh'nin adamı o anda kendini gösterdi ve kavga aniden sona erdi.

Parleigh bu varlığı, sanki gerçek, yaşayan bir insanmış gibi tamamen kabul ediyor. Güç, iyi bir güç olduğunu kanıtladı. Parleigh, onun tarafından korundu, yönlendirildi ve aydınlatıldı. Şahit olduğum veya araştırdığım tüm deneyimler arasında, bu, yaygın olarak bir hayalet hikayesi olarak adlandırılacak olanın en kapsamlı örneğidir.

Ve şimdi nihayet Parleigh'nin adamını kendi gözlerimle gördüğümü söyleyebilirim. Bir gün Parleigh ve ben evimde sessizce konuşuyorduk. Aniden odadaki sıcaklık önemli ölçüde düştü. İkimizden başka bir şeyin burada olduğunu hissettim. Sonra adamını hızlıca

gördüm. Ne ürktüm ne de korktum . Aslında, bir huzur ve sessizlik havası başka bir seviyeden gelen varlığa eşlik ediyordu.

Parleigh J. Cooper'ın adamıyla yaşadığı deneyimlerin benzersiz olduğunu düşünmüyorum. Hemen hemen herkes, uygun talimatı aldıktan sonra, eğer kendini bu göreve adamaya karar verirse, bir ruh çağırabilir. Parleigh'in durumunda olduğu gibi, davet edilmeden kişilere bağlanan ruhlar veya hayaletler vardır. Genellikle, insanlar o kadar korkarlar ki, varlık bir süre sonra iletişim kurmaya çalışmayı bırakır.

Kendi hayatımda, üç ayrı olayda hayaletlerle karşılaştım. Bu üç varlık bana, yeryüzünde yaşadıkları aynı formda geldiler. Onları ben çağırmadım; onlar beni aradılar ve yardımlarını istemeden bana rehberlik veya koruma sağladılar.

İlk deneyimim en hafif tabirle şaşırtıcıydı. New Jersey'de bir karavanda yaşıyordum. Kışın ortasıydı. Emekli olduğumda ipek Japa nese sabahlığımı yatağımın ayağına koymuştum. Akşamın bir vakti, karavandaki hareket sesiyle uyandım.

Şaşırmıştım—o sırada yalnızdım—yatakta doğruldum. Odanın karşısında, bir köşede bir adam

duruyordu. Uçuşan giysiler giymişti ve başında bir tür sarık vardı. Davetsiz misafir, bana net ve çok insani bir sesle hitap ederek konuştu. Sağ ayağımı yere koymam söylendi. Tehlikeli bir soyguncu olduğuna ikna olarak, hemen emre uydum.

Ayağımı örtülerin altından çıkarıp yere doğru kaydurdım ve orada sabahlığımın üzerine geldi. Sabahlık ben uyurken yataktan kaymış ve karavanın ısıtma deliklerinden birinin üzerine düşmüştü. Havalandırmadan gelen ısı sabahlık tarafından engelleniyordu.

ve neredeyse giysinin alev almasına neden olmuştı. Onu yere tekmeledim.

Yukarı baktığımda yabancı gitmişti. Her kimse, tam o anda cübbeyi fark etmemiş olsaydım, büyük ihtimalle gerçekleşecek olan yangın hakkında beni uyarmak için gelmişti.

Doğüstü bir güç tarafından kurtarıldığım ikinci sefer, Güney'de araba ve römorkla seyahat ederken oldu. Bu sefer, iki seyahat arkadaşım vardı . Gece geç vakitti ve yollar virajlı ve davetsizdi. Arabanın arka koltuğundaydım. Aniden, uçümüzden başka birinin varlığını hissettim. Döndüm ve daha önce beni ziyaret eden aynı varlığı gördüm. Bu sefer, "Emniyet kemerlerinizi takın." dedi. Bu ifadeyi iki kez tekrarladı.

Önceden uyarıldığım için, arkadaşlarıma ziyaretçiden ve emrinden bahsettim. Psişik yeteneğimi anlayınca - kemerlerini bağladılar. Bir saat geçmeden, şoförümüz otoyola fırlayan bir köpeğin etrafından dolanmak için direksiyon kırdı. Araba üç kez takla atarak bir bataklığa düştü. Yaralandık ama hiçbirimiz ölmedik, bu da yerel polisi hayrete düşüren bir gerçektir. Arabadaki hasar o kadar büyüktü ki, hiçbirimizin ölmemiş olması bir mucize gibi görünüyordu.

"O emniyet kemerleri hayatınızı kurtardı," diyecekti şerif bize. "Hiç şüphesiz, onları taktığınız için çok şanslıydınız!"

Burada ilginç olan nokta, ruh bana seslenmeden önce emniyet kemerimi hiç takmamış olmamdı.

Güç hayatımızı kurtarmıştı. Daha sonra bu varlığın benim ruhsal rehberlerimden biri olduğu, dünyada onu bir gerçeklik olarak kabul edecek olanlara talimat vermek, onları korumak ve rehberlik etmek için var olan öteden bir ruh olduğu benim için netleşti. Herkesin diğer taraftan böyle rehberleri olduğunu düşünüyorum, ancak çoğu insan onları gerçek olarak kabul etmeyi seçmiyor. Eğer bir ruhla karşılaşırlarsa, çoğu [118]

öylesine korkarlar ki, daha fazla yüzleşmeyi imkansız hale getirirler - eğer öteden gelen bir güçse, o zaman şey kötü olmalı. Bana sürekli olarak kötü bir ruh ile iyi bir ruh arasındaki farkı nasıl ayırt edeceğim soruluyor. Cevap, doğal olarak, eğer varlık iyi bir şey yaparsa, o zaman iyi bir güçtür; ve eğer kötü bir şey yaparsa, o zaman kötüdür. Onları meyvelerinden tanıyacaksınız.

Bazen doğaüstü ziyaretçiler sadece öyle tanınmak isterler ve aslında oldukça şakacı olabilirler. Ülkedeki evimi satın aldığımda, bazılarının perili olarak adlandırabileceği bir yer olduğunu keşfettim. Evi yeniden dekore ederken tornavidalarımı kaybetmeye başladım. Haftalarca, birbiri ardına tornavidalar kayboluyordu. İlk başta bunun dalgınlıktan kaynaklandığını düşündüm. Ancak sekizinci tornavidayı kaybettikten sonra, birinin bana oyun oynadığına karar verdim. Ancak bana yardım eden kişiler bundan sorumlu değildi. Yerel hırdavatçımdaki satıcıyla bir şakaya dönüştü. Toplamda on iki tornavida aldım ve kaybettim. Oldukça rahatsız ediciydi.

Evin alt katında çalışma odasına dönüştürdüğüm bir yatak odası vardı. Ama ne kadar uğraşsam da bu odada yazamadım. Dekorü aydınlık ve neşeli olmasına rağmen, her girdiğimde kendimi depresif ve oldukça üşümüş hissediyordum . Titreşimler garipti.

Bir süre sonra, eksik tornavidalar tekrar ortaya çıkmaya başladı ve en belirgin yerlerde. Köpeği dışarı çıkarmak için kapıyı açtığımda, kapının önünde bir tornavida olurdu. Eğer sadece yanlış yere koyulmuş olsalardı, kesinlikle bundan önce onlara rastlardım. Bir ay içinde yaklaşık on tornavida ortaya çıktı.

Eksik tornavidalar ve çalışma odasının garip titreşimleri nedeniyle evde bir varlığın serbestçe dolaştığını biliyordum. Birkaç kez daha, görüş alanımdan hızla fırlayan bir şeyin anlık görüntülerini yakaladım.

Konuyu düşündüm ve o dünya dışı varlığa hitap etmeye karar verdim. Ona, kimliğinin belirlenmesini istediğini anladığımı ve eğer dünyaya bağlıysa, gerçek varlığını daha yüksek bir seviyede araması gerektiğini söyledim - bu benim ılımlı şeytan çıkarma girişimimdi. Bu varlıktan asla korkmadım; iyi huyluydu, ancak can sıkıcıydı. Onunla konuştuktan sonra bir daha kendini göstermedi.

Evin önceki sahibinin babasının aileyle birlikte yaşadığını öğrenmem neredeyse bir yıl sürdü. Alt kattaki yatak odasını, şimdi çalışma odasını kullanıyordu ve mekanik bir eğilimi olduğu için evde dolaşmayı seviyordu. Bu adamın, evi devraldığımda beni ziyaret eden varlık olduğundan şüphem yoktu.

Şimdi onun serbest bırakıldığını hissediyorum. Artık bu varlık tarafından rahatsız edilmiyorum ve çalışma odasında çalışabiliyorum. Aslında, doğal olarak sahip olmadığım mekanik veya fiziksel beceri gerektiren bir görev yapmam gerektiğinde bazen bir varlık hissediyorum.

Ancak yukarıdaki paragrafları yazdığımdan beri, ev misafirlerimden birkaçı bu "hayalet" tarafından rahatsız edildi. Hayal ettiğim kadarıyla ruhlar veya hayaletler gibi şeylerde yaşayan son kişi olan annem, yakın zamanda bir akşam üst kattaki yatak odalarından birinde uyuyordu. Aniden kapısındaki bir sesle uyandı ve yataktan kalkmaya başladığında kapı açıldı. Çok hızlı uçan bir şeyin başının sağ tarafının üzerinden hızla geçtiğini ve kapalı pencereden çıkmadan önce yüzüne dokunduğunu söyledi! Annem artık evime geldiğinde ışığı açık bırakarak uyuyor.

Bir akşam, o sırada evimde misafir olan Eileen Dent ve kızı Roxanne aynı yatak odasında uyumaya gittiler. Roxanne yatağının kenarında bir şeyin oturduğunu hissettiğinde uyandı. Köpeğim Bambi olduğunu düşünerek, diğer yatakta Bambi'yi duyana kadar pek dikkat etmedi. Roxanne annesine seslendi, "Anne, Bambi seninle yatakta mı?"

"Evet," diye cevapladı Eileen. "Neden?"

"Çünkü yatağımın üzerinde bir şey oturuyor." Rox - Anne artık korkmaya başlamıştı.

Eileen lambayı yaktı. Odada hiçbir şey yoktu. Ancak, Roxanne'in bir şey hissettiği yatak örtüsünde bir çukur vardı. Her iki kadın da gecenin geri kalanında uyanık kaldı. Bir noktada, pencerenin dışında birinin veya bir şeyin vurarak kapıyı çaldığını duydular. İçinde bulundukları yatak odası yerden iki kat yüksektydi.

Başka bir vesileyle, diğer bazı misafirler benimkinin koridorunda bulunan bu yatak odasının dışındaki koridorda bir kargaşa duydular. Birisinin odamdan çıkıp kapıyı kapattığını ve banyoya girdiğini duyduklarını söylediler. Bir sebepten dolayı ayağa kalktılar, kapıya gittiler ve banyoda bana seslendiler, "Daniel, iyi misin?"

Söylemeye gerek yok, kapalı bir kapının ardındaki kendi odamdan cevap verdiğimde inanılmaz derecede şok oldular. Ayağa kalkıp banyoya gittiğimde, misafirlerim banyo kapısını açmamam için yalvardılar, çünkü oraya birinin girdiğine ikna olmuşlardı. Kapıyı açtım ve tabii ki odada fiziksel bir varlık yoktu.

Anlayabildiğim tek şey, bu varlığın hala evde kalması ve bir nedenden dolayı doğrudan bana değil de misafirlerime saldırması. Şimdi misafirlerimden gecelemeden önce bir koruma duası etmelerini

istiyorum.

Başka bir varoluş düzleminden gelen varlıklarla yaşadığım kendi deneyimlerim, bana bu tür varlıkların sadece var olmadığını, aynı zamanda iyilik yapmak için dünyaya geri dönebildiklerini de kanıtıyor. Ruhlar veya hayaletler çok sık kötü amaçlarla anılmıştır—ama aynı zamanda olumlu güçler de olabilirler.

CHAPTER 8

ORAL ROBERTS İZLEYİCİLERİ ARASINDAKİ SAĞLIKLI İNSANLARA ÖĞÜT VERDİĞİNDE, ONLARI İKNA ETTİĞİNDE VE İLHAM VERDİĞİNDE , küçük ve büyük sıkıntılardan iyileşerek ayağa kalktıklarında, gerçekte ne olur? Roberts ve ünlü ve bilinmeyen birçok kişi, ihtiyacı olanları iyileştirmek için psişik bir güç kullanıyor. Bu, bu dünyaya ait olmayan bir enerji. İnanç şifacılarının sayısı arttı. İsa'nın inanç yoluyla iyileştirmedeki çalışması, - insanlığı her zamankinden daha fazla etkileyen sayısız

zihin, beden ve ruh hastalığına bir cevap olarak şifa gücüne uyum sağlayan çağdaş Hristiyan kiliseleri tarafından giderek daha fazla hatırlanıyor.

yarayabileceği gerçeğini gölgelememeli . İlkel zamanlardan beri şifada inancın gücüne dair bol miktarda kanıt, Yunanistan'daki Aesculapius tapınaklarını ve tabii ki hem Eski hem de Yeni Ahit'teki "mucize şifalar" hikayelerini içerir.

Şifa, beyaz büyü'nün bir biçimidir. Kara büyü lanetinin ve voodoo gibi uygulamaların ters yüzüdür. Şifacının evrendeki iyi güçlere kendini teslim etmesiyle gerçekleşir ve bu güçler de onun aracılığıyla fiziksel veya zihinsel olarak uyumlu koşullar yaratır.

Ruhsal şifa fenomeniyle ilk karşılaşmam, okültizmle tanıştığım zamana yakın bir zamanda gerçekleşti. Hartford, Connecticut'ta yaşıyordum ve orada Mae Aitken adında sevgili bir hanımla arkadaş olmuştum. - Psişik fenomenler konularını ilk kez onun sayesinde araştırmaya başladım.

Onun dini olan Spiritüalizm hakkında saatlerce tartıştık . Bu dinin temel yönleri, ölmüş olanlarla iletişim kurmak ve yeryüzünde ihtiyacı olanları iyileştirmektir.

"İyileştirici bir gücüm var," dedi Bayan Aitken bana.

"Bunu uzun zamandır biliyorum ve oldukça sık kullanıyorum."

"Şifa gücü nedir?" diye sordum.

"Hasta olanları iyileştirmek için Tanrı'nın gücünü kullanıyorum," diye yanıtladı basitçe. "Herkesin ruhsal bir armağanı vardır. Çok belirgin bir psişik yetenekle kutsanmışsın . Benim armağanım şifadır."

Bir süre onun yeteneğinden bahsettik ve bana ne yapabileceğini anlatmaya çalışsa da, onun hasta olanlara iyilik getirebileceğine ikna olmadım veya tatmin olmadım.

Ama bir sabah uyandığımda yürüyemediğimi fark ettiğimde bana kendini kanıtlama şansı oldu. O zamanlar dans dersi veriyordum ve başka bir dansçının beni tekmelediğini belli belirsiz hatırlıyordum. Sağ ayak bileğim iltihaplanmıştı ve dayanılmaz bir acı hissediyordum. Ayak bileğimin hemen üzerindeki damar şişmiş ve zonkluyordu.

Günler geçtikçe durum daha da kötüleşti. Ağrı dayanılmazdı. Ayak bileğim normal boyutunun neredeyse iki katına şişmişti. Doktora gittim, dehşete kapıldım ve bana endişelenecek bir şey daha söyledi: damarım hasar görmüş gibi görünüyordu. Ameliyat önerdi.

Bayan Aitken'a durumumu anlattım ve "Ameliyat olmana gerek yok, Daniel. Ben hallederim." dedi. "Ama," diye itiraz ettim, "doktor ameliyat olmamın önemli olduğunu söylüyor, yoksa yürüyemeyebilirim veya hayatımın geri kalanında aksayabilirim."

Bayan Aitken gülümsedi ve "Lütfen herhangi bir şey yapmadan önce bana bir şans verin." dedi.

Gerçekten onun veya başka birinin şifa getirebileceğine inanmıyordum. "Şifalanan kişinin şifa bulabileceği inancının olması, şifacıya inanması önemli değil mi?" diye sordum, metafizikteki sınırlı geçmişimi açığa vurarak.

"Bırak da deneyeyim. Hiçbir şey yapmana gerek yok, sadece bu kadar olumsuz olmayı bırak." Bayan Aitken'ın sadık New England yetiştirilmesi, hayır cevabını kabul etmesine izin vermeyecekti.

"Tamam" diye pes ettim. "Ama bir gelişme olmazsa doktora geri döneceğim."

Psşik yeteneğim çocukluğumdan beri belirgin olmasına rağmen, zihinsel veya fiziksel olsun, korkunç bir acı korkusu da öyle. Hayatımda her türlü acıdan, ara sıra ruhsal ilerleme pahasına bile olsa, bilerek kaçındım . Bir Hıristiyan Bilimci olduğum birkaç yıl boyunca, fiziksel acı korkumdan kurtulmanın imkansız olduğunu

gördüm . "Eğer gerçekten acı diye bir şey yoksa," diye sorduğumu hatırlıyorum, tavsiye almak için aradığım Hristiyan Bilim uygulayıcısına, "o zaman Hristiyan Bilim dini neden zamanının çoğunu varlığını inkar ederek geçiriyor ? Eğer gerçekte acı ve hastalık yoksa, çürütölmeleri gerekmezdi. İlk etapta var olmayan bir şeye neden saldırıyorsunuz?" Soruların asla doğru bir şekilde cevaplanmadığını hissettim.

Bu nedenle Mae Aitken'in şifa yeteneği konusunda oldukça şüpheliydim , ancak yine de denemesine izin verdim. İhtiyacı olan çoğu insan gibi, bu noktada her şeye yönelirdim.

Bayan Aitken ilk şifa seansımızda birçok sonraki ziyarette tekrarlanan bir prosedür başlattı. Beni oturma odasına davet etti, çay yaptı ve beni rahatlattı. Bayan Aitken karşımdaki sandalyeye yerleşirken ben kanepeye oturdum. Ayakkabım ve çorabım çıkarıldı, ayağım kucağına kondu. Tüm mücevherlerini çıkardı ve sağ elini doğrudan şişmiş ayak bileğinin üzerine koydu. Birkaç dua okundu ve sonra Bayan Aitken benden onunla birlikte bir ilahi söylememi istedi.

"Hiçbir ilahi bilmiyorum," dedim. "Büyüdüğüm Katolik dininde ilahiler söylenmez."

Bayan Aitken, bir ilahinin önemli olduğunu çünkü

titreşimleri yükselttiğini, şifacının ve şifa verilen kişinin enerjisini yükselttiğini açıkladı. Bana birkaç ilahi öğretti . Zihnimin entelektüel kısmı olan bitenin saçmalık olduğunu tekrarlayıp dursa da isteğine uydum .

Birkaç uyumsuz ilahiden sonra, Bayan Aitken sağ elini bileğine koydu. Elini etkilenen bölgenin üzerinden ileri geri, çok hafifçe geçirdi. Hemen elinden yayılan ısıyı hissettim. Her bir şifa seansında, elinin ürettiği bu anlık ısıyı hissederdim. Bu sadece vücut ısısı veya sürtünmenin neden olduğu ısı değildi. Bazen, neredeyse bir ısıtma yastığı kadar sıcak oluyordu ve Bayan Aitken'dan birkaç dakika elini çekmesini istemek zorunda kalıyordum.

Seans sırasında Bayan Aitken kendi kendine oluşturduğu yarı trans benzeri bir duruma daha da derinlemesine girdi. Başı yukarı aşağı sallanıyordu; ve bazen, onunla konuştuğumda, gelecek bir cevap olmuyordu. Sürekli el hareketi olmasaydı, kesinlikle uyuduğunu düşünürdüm.

İlk şifa seansımızdan sonra yaşadığım acı, Bayan Aitken bana ellerini koymadan önce olduğundan bile daha belirgindi. Bunu onun dikkatine getirdim. "Bunun nedeni, ellerim aracılığıyla bu durum üzerinde çalışan

enerjilerin en güçlü olması. Neredeyse bir ameliyat yapmak gibi ve bu da sonrasında acı verici olurdu, değil mi?"

Bu çılgınlığa verecek cevabım yoktu. Bu kadın tuhaf, diye düşündüm. Bacağım düşecekmiş gibi hissediyor ve bana bunun iyileştiği için olduğunu söylüyor. Bu çılgınlık.

Üçüncü veya dördüncü seanstan sonra şişlik ve ağrı azalmaya başladı. Bu toplantıların ortasında, odanın bir köşesindeki küçük, yuvarlak bir meşe masanın üzerinde yüksek bir vurma sesi duydum. Vurma sesi yüksek ve netti. Kendime sesler için maddi bir açıklama olmadığını gösterdikten sonra, Bayan Aitken'a bunları sordum.

"Onlar benim ruh rehberlerim, bize burada olduklarını söylüyorlar. Şifa yaptığım her an, ve genellikle meditasyon yaptığım da veya dualarla sevdiklerime şifa gönderdiğimde rap yapıyorlar."

Vuruştan sonra odadaki sıcaklıkta bir değişiklik hissettim. Soğuk dalgalar ve ardından sıcak hava esintileri şeklinde geldi. Psişik fenomenlerin salt fikrine yeni uyanmış olmam nedeniyle, en azından Bayan Aitken'ın dairesinde olan tuhaf olaylardan oldukça korkmuştum .

Ancak ayak bileğim iyileşmeye başlaması uzun

sürmedi. Her görüşmemizden sonra kendimi daha iyi hissettim. İki aylık bir süre içinde Bayan Aitken yaklaşık on şifalı ilaç uyguladı. Üçüncü ayda ayak bileğim tamamen iyileşti, ağrı ve şişlik bir daha asla geri gelmedi. Hasarlı ayağın damarı diğer ayaktaki damardan hala biraz daha büyük ; yine de o zamandan beri dans etmeye devam etmeme rağmen hiçbir rahatsızlık geri dönmedi .

Yıllar boyunca Mae Aitken'ın baş ağrılarından tümörlere kadar her şey üzerinde çalıştığını gördüm. Daha da önemlisi, şifa gücünü arayanlar arasında en başarılı olan kişi oldu. Şimdi şifa faaliyetlerinden emekli oldu, hala dikkate değer bir kadın. Ve belirgin bir ruhsal armağana sahip çoğu insan gibi, yeteneğini hiçbir zaman tam olarak açıklayamadı.

"Bu Tanrı'nın işi," derdi sık sık. "Benim bununla hiçbir ilgim yok. Kullandığım güç iyi bir kuvvetin gücü, iyi olan ve refahı getirmesi amaçlanan görünmeyen bir enerjinin kullanımıdır. Belki de sahip olduğum şifa gücüne olan inancım tam olduğu içindir, ancak bunu yapanın ben olmadığımı, bunun yerine iyiliğin gücü, Tanrı olduğunu biliyorum."

O zamandan beri hayatımda şifa yeteneğine sahip birkaç kişiyle tanıştım. Eileen Dent'in çok belirgin bir

şifa kapasitesi var. Ben onunla tanışmadan önce bu yeteneğinden haberi yoktu. Onun şifa gücünü psişik olarak algıladığımda, bunu öğrendiğinde irkildi. İnanç şifası konusundaki kendi hislerine karşı, Eileen bu gücün iyi şeyler başarmak için kullanılmasına birçok kez izin verdi. Eileen beni birkaç kez iyileştirdi, şiddetli mide ağrılarımı azalttı, yanıkları yatıştırdı ve daha hızlı iyileşmelerini sağladı ve daha fazlasını yaptı. Onun gerçekleştirdiği diğer şifalara da tanık oldum. New York, Rochester'da, oradaki Spiritual Frontiers Society'ye ders vermek için, grubun üyelerinden biri tarafından izleyicilere tanıtılacaktım. Adam ateş ve boğaz ağrısı çekiyordu. Sahneye çıkma zamanı geldiğinde, neredeyse konuşamıyordu.

"Eileen seni iyileştirecek," dedim.

Eileen her zamanki gibi ilk başta geri çekildi ve iyileşemeyeceğini söyledi. Ancak biraz dürttükten sonra kabul etti ve adamın üzerine ellerini koydu. Bayan Aitken'inkine benzer bir şekilde, Eileen iyileşmeye ihtiyaç duyan bölgeye derinlemesine yoğunlaştı. Bir çeşit dua etti ve kendisinin sık sık söylediği gibi, "bıraktı ve yüksek güçlerin bedenime girmesine ve işi yapmasına izin verdi." Birkaç dakika içinde adam sahneye çıkıp beni tanıştırabildi, boğaz ağrısı tamamen geçmişti.

Mae Aitken ve Eileen Dent vakalarında olduğu gibi, şifa gücüne sahip olanların ellerinde muazzam miktarda ısı ürettiğinin farkındayım. Hem Bayan Aitken hem de Eileen bana bu ıyı tüm vücutlarında hissedebildiklerini anlattılar. Bazen şifa sürecindeyken terlemeye başlıyorlar.

Bilim, bu yeteneğe sahip olanların şifa enerjilerini araştırmaya başladı. Örneğın Rusya'da bilim insanları, - tüm canlıları -insanlar, hayvanlar ve bitkiler- çevreleyen elektrik alanını kaydedebilen aşırı hassas bir fotoğraf yöntemi geliştirdiler. Spiritüel çalışmalarla uğraşanlar için bu elektrik alanı aura olarak bilinir.

Birkaç ilgili Amerikalı bilim insanı, Kirlian fotoğrafçılığı olarak bilinen bu tür resim çekmeyi benimsedi. Los Angeles'taki Kaliforniya Üniversitesi Nöropsikiyatri Enstitüsü'nden Thelma Moss, bu yeni fotoğrafik işlemle çeşitli psişik şifa vakalarını inceledi. Araştırmaları sırasında çok ilginç bir ayrıntıyla karşılaştı. Bayan Moss, şifanın hemen ardından şifacının aurasının veya elektrik alanının belirgin şekilde azaldığını keşfetti. Ancak, şifa verilen kişinin aurası büyük ölçüde yoğunlaşmıştı. Şifacının titreşimlerinin bir şekilde şifa verilen kişiye geçtiğı anlaşıyor. Bayan Moss ayrıca şifacıların parmak uçlarının şifa için

kullanılmadıklarında, şifa için kullanıldıklarından daha az elektrik radyasyonu ürettiğini keşfetti.

Newark Mühendislik Koleji'nden Douglas Dean de bu alanda kapsamlı çalışmalar yapmış ve şifa sırasında elektriksel manyetik alanların bir kişiden diğerine geçtiği teorisini destekleyen çok sayıda Kirlian fotoğrafına sahip.

Belirli bir psişik şifacının en kapsamlı araştırması, Arigo adlı bir Brezilyalı köylüyle ilgilidir. New York Üniversitesi Tıp Merkezi'nden Dr. Henry Puharich ve araştırma ekibi, 1971'de kırk dokuz yaşındayken bir araba kazasında ölen bu eğitimsiz adamın uyguladığı birçok şifa örneğini inceledi.

Arigo'nun şifaları uluslararası olarak biliniyordu ve ölümünden önce bir efsane haline gelmişti. Uzun zaman önce ölmüş bir doktorun sesinin, kullandığı alışılmamış şifa yöntemlerinde kendisine rehberlik ettiğini söyledi. Arigo günde iki yüz ila üç yüz hastayı tedavi ediyordu. Basit, sterilize edilmemiş bir çakıyla küçük ameliyatlar yapıyordu. Başkalarına ilaç öneriyordu, bir şekilde etkili olan alışılmadık farmakolojik kombinasyonlar için reçeteler yazıyordu.

Arigo'nun üzerinde çalışmadığı bilinen hiçbir hastalık yoktu ve hastalarının çoğu hayatta kalıyordu, ya

tamamen iyileşiyorlardı ya da en azından iyileştirmeler uygulandıktan sonra belirgin bir iyileşme gösteriyorlardı.

burunlarını yapma biçimine veya daha da önemlisi şifalarının nasıl etkili olduğuna dair herhangi bir bilimsel açıklama bulamadı . Dr. Puharich'in araştırması için kullandığı gelişmiş bilimsel araçlar, gerçek şifanın en inanılmaz koşullar altında gerçekleştiğini makul şüphenin ötesinde kanıtladı . Dr. Puharich şimdi psişik şifa üzerine daha fazla araştırmaya çok zaman ayırıyor.

Psişik şifacıların en ünlüsü merhum Edgar Cayce'dir; ancak onun çalışmaları şifacı ile hasta arasındaki birebir fiziksel temastan ziyade, hastalıkları teşhis etme ve doğal, bitkisel tedaviler önerme niteliğindeydi .

çoğunluğu tarafından "tüm astronotların en entelektüeli" olarak tanımlanan Kaptan Edgar D. Mitchell, Amerika'da psişik şifaya olan ilgiyi daha da artırmak için çok şey yaptı. Son zamanlarda şifa üzerine verdiği dersler, Apollo 14 uçuşu sırasında yaptığı çokça duyurulan telepati testlerinden bile daha çok psişik fenomenler dünyasına bir nimet olduğunu kanıtlıyor .

, 1973 baharında Lincoln Center'da düzenlenen "Psişik Şifa: Mitten Bilime" başlıklı bir konferansta moderatörlük yapmadan önce, bir dizi röportajcıya, -

"Psişik şifa gözlemlenebilir bir gerçektir ve tedavi öncesi ve sonrasında klinik olarak bir dizi vakayı belgeledim" demişti.

Mitchell, birçok insanın sahip olduğu bu şifa enerjisinin nereden geldiğini bilmiyor, ancak bunun muhtemelen evrensel bir yapıya sahip bir tür enerji (bilinç enerjisi) olduğuna ikna olmuş durumda. Mitchell, kendi gözlemlerine dayanarak, bu enerjinin bilimin anlamaya çalıştığı diğer enerjiler kadar gerçek olduğunu iddia ediyor.

Kaptan Mitchell'in basına yaptığı açıklamada, "Bilim öncesi zamanlarda kütle çekimsel, manyetik ve daha sonra elektromanyetik enerjinin de aynı derecede eterik görüldüğünden şüpheleniyorum ." ifadeleri yer aldı.

Mitchell aynı konferansta, psişik şifa konusunda kapsamlı çalışmalar ve araştırmalar yapmış bir biyokimyacı olan Dr. M. Justa Smith'e övgüde bulundu. Dr. Smith, bir şifacının elinde bir şişedeki insan enzimlerinin (vücut iyileştirme süreçleri için önemli) aktivitesinin büyük ölçüde arttığını gösteren deneyleri başarıyla gerçekleştirdi.

"Şifa enerjisi düşünce süreçlerinin odaklanmasıyla yönlendirilebilir ," dedi. Bu, eski bir Tibet meditasyon yöntemine dayanan çok başarılı bir şifa tekniği

uygulayan genç bir Amerikalı üzerinde kendi araştırmasını yaptıktan sonraydı. "Genel kavram, tüm bu olayların zihnin kontrolü altında olduğu ve zihni veya bilinci ve işlevlerini doğru bir şekilde anlayarak insanın doğasını anlamaya daha da yaklaşacağımızdır."

Artık bilim nihayet psişik şifa fikrini daha ciddiye aldığına göre, yakında psişik şifa merkezlerinin var olması mümkün olabilir. Ancak Amerikan Tabipler Birliği'nin yakın zamanda akupunkturun kadim uygulamasını geriletmesi , çoğu alışılmadık şifa yönteminin kabul görmesinin uzun zaman alacağını gösteriyor. Geçtiğimiz on beş yıl içinde, Fransız hava kuvvetleri doktoru Dr. Jean Borsrello, dört binden fazla hastayı büyük bir başarıyla tedavi ettiği bir akupunktur yöntemi geliştirdi. Akupunkturun fizyolojik açıdan nasıl çalıştığını tam olarak açıklayamasa da, bunun kullanımını engellemek için bir neden olmadığını belirtti. Akupunkturun işe yaraması, onu hastalık durumlarında kullanmak için yeterli bir nedendir. Aynı mantık psişik şifa için de geçerli olmalıdır. Göreceğiz.

CHAPTER 9

TİYATRO KARARIYOR, BÜYÜLEYİCİ IŞIKLAR ve insan kulağının dayanabileceğinden daha yüksek sesli müzik, bu izleyicilerin yirmi bin veya daha fazlasının üzerine çöken çılgın beklenti hissini artırıyor. Kalabalığın çoğunluğu ergenlik çağındaki gençlerden oluşuyor, bazıları çok daha genç.

Uyuşturucular açıkça satılıyor ve alınıyor. Sadece marijuana değil , akla gelebilecek her türlü uyuşturucu - haplar, afyon, haş, hatta ölümcül eroin. Kalabalık oditoryumda şöyle bir göz gezdirdiğinizde, bu çocukların büyük bir kısmının akıllarının uçup gittiğini görebilirsiniz. Başlarını yukarı aşağı sallayarak oturuyorlar, en azından idolleri ilk parçasına geçene kadar uyanık ve "kendini kontrol etmeye" çalışıyorlar. Alice Cooper sağır edici bir crescendo ile sahneye çıkıyor. Kalabalık toplu halde çıldırıyor; neredeyse görmek için büyük miktarda para harcadıkları sanatçı kadar vahşi ve korkutucu oluyorlar. Bu arada biletler

Alice Cooper'ın rock grubunun şehre geleceği duyurulduktan birkaç saat sonra tüm biletler tükendi.

Burası New York, Chicago veya Los Angeles değil, New Jersey'deki küçük bir şehir. Nereye giderse gitsin - Ortabatı, Güney, her iki kıyı- Alice Cooper onları on binlerce kişiyle kendine çekiyor.

Kostümü çok yönlüdür; pullu, kolsuz bir tişört, dar bir pantolon, boynunda bir kürk parçası, kırmızı çizmeler ve gümüş bir Amerikan yerlisi kemerinden oluşur.

Alice Cooper'ın sahne dışında dinlenme halindeki yüzü, çizilmiş, sefahat düşkünü bir görünüme ve melankoli, üzüntü ve ölüm çağrıştıran bir auraya sahip olmasaydı neredeyse yakışıklı sayılabilirdi. Ölüm, Alice Cooper'ın performansının önemli yönlerinden biridir .

Sahnede, Alice Cooper uygun Tarot kartında tasvir edilen Ölüm karakterine benzeyebilir. Gözleri, tüm üst göz kapaklarını ve yanakların bir kısmını kaplayan yoğun siyah makyajla çerçevenlenmiştir. Gözlerinin altından siyah, palyaço gibi gözyaşları akar. Ağız köşesindeki çizgiler de siyahla çerçevenlenmiştir. Kalabalıktan biri bağıırır, "Vay canına! Şeytan'a benziyor!" Bu yerinde bir tanıımlamadır .

Alice Cooper'ın grubunun çaldığı müzik uyumsuz, gürültülü, çılgın ve rock'tan hoşlananlar için bile zor.

En açıklayıcı haliyle asit rock. Şarkı sözleri (eğer basılı olarak görme şansı varsa, çünkü performans sırasında asla anlaşılamazlar) olabilecek en kötü imgeleri yaratıyor. Sadece çirkin değil, aynı zamanda müstehcen olan düşünceleri çağrıştırıyorlar.

Burada bir şeyi açıklığa kavuşturayım. Rock müziğini seviyorum — Beatles'tan Paul Simon'a, Moody Blues'a kadar. Günümüzde şairlerimiz olmadığını, onların yerine rock-lirik yazarlarımız olduğunu görüyorum. Çoğu rock yazarının sözleri ilham verici, insan ruhuna karşı şefkat dolu ve gerçekten canlandırıcıdır. Dil var olduğu sürece var olmaya devam edeceklerdir. Bu nedenle bu, rock müziğine veya sahne sanatlarına yönelik bir eleştiri değildir. Ancak, müzik ve eğlence kisvesi altında büyük çocuk kitlelerine uygulanan dehşetin bir eleştirisi ve doğrudan bir kınamasıdır .

Yetmişli yıllar, tutkulu rock'ın aşırı biçimlerini ve onlarla birlikte sert uyuşturucu kullanan çocukları karakterize eden tüm insanlık dışı, aşağılayıcı, kendini yok edici unsurları getirdi. Alice Cooper'ın performansı bu unsurları örnekliyor. Nefret, şiddet ve insan çaresizliği kokuyor. Alice ile izleyicileri arasında sadomazoşist bir ilişki var. Sahnede yaptığı şey kötülüğü çağrıştırmak için tasarlanmış ve başarılı.

Grubu hit parçası "Dead Babies"i seslendirdiğinde Alice, bir çocuğun gerçekçi mankenini doğrar ve parçalanmış parçaları seyirciye fırlatır. Daha fazlasını isterler.

Alice seyircilerin arasına iner ve birkaç çocuğun saçını tutar. Bunu nazikçe yapmaz. Saçları çekilenler acı duyduğunda Alice bırakır. Çocuklar Alice Cooper'ın onlara fiziksel acı çektirmesi için birbirleriyle kavga ederler.

Alice sahnede canlı tavukları ya taklit eder ya da gerçekten öldürür . Kafalarını ısırır ve kanlarını içer ya da öyle görünür.

Sahne malzemelerinden biri de Alice'in iğrenç şekillerde kullandığı canlı bir boa yılanıdır. İngiltere'de Alice Cooper grubu, o ülkenin en popüler televizyon müzikali/çeşitlilik şovu olan 'Tops For Pops'ta yer aldı. Boa yılanı Alice'in vücudunun her yerinde süründü ve sonunda kostümünde, kasık yakınında stratejik olarak yırtılmış bir deliği keşfedip içeri girdi. Yılan Alice'in cinsel organlarına dolanırken Alice cinsel boşalma taklidi yaptı. Büyük Britanya Ulusal İzleyiciler ve Dinleyiciler Derneği sekreteri bu performansı kınayan açıklamalar yayınladı. "Bu adam hem şiddet yanlısı hem de anarşist" dedi.

Alice Cooper, röportaj üstüne röportajda sahne dışında nazik, barışçıl, iyi kalpli bir insan olarak anılıyor. Performans zamanı sahneyi ele geçiren ve çocuk kitlelerini anlamsız, umutsuz ve kirli durumlara hipnotize eden sadist canavardan tamamen farklı. Muhtemelen *gerçekten "iyi bir adam"*. Muhtemelen *sadece* zamanın nabzını tutan ve çocuklardan para kazanmak için her türlü ahlaksız deliliği sunacak yöneticilerin ve/veya ajanların yarattığı bir şey . En çok satan plaklar, biletleri tükenen konserler ve TV görünümüleriyle Alice Cooper'ın grubunun artık yılda milyonlarca dolar kazandığı tahmin ediliyor.

Alice izleyicilerine işkence eder. Onlara küçümseme, hatta nefret yağdırır . Cinselliği belirsizdir. Yarısında tamamen kadınsı görünür, diğer yarısında ise çok erkeksidir, sadistçe olsa da. Cinselliği en açık şekilde yansıtır, tam bir ahlaksızlık ve sapkınlık över.

Her performansın sonunda Alice Cooper "öldürülür." Sahte ölümü genellikle sahnede "asıldığında" gerçekleşir. Bu performansının en önemli yönüdür. Gözleri yuvarlanırken, dili dışarı sarkarken ve boğularak ölen bir insan gibi havayı tekmelerken seyirci neşeden kendinden geçer. İster tavukların öldürülmesi olsun ister kendi sahte ölümü, Alice Cooper'ın tümüyle

şiddet ve ölümle ilgili gibi görünüyor.

"Bu neslin tamamı kendini yok etmeye kararlı," dedi Alice Cooper *After Dark* dergisinden bir röportajcıya . "Kendini yok etmek harika! Eğlenceli! Otuz yaşında olmayı planlamıyorum. Sadece her gün eğlenmenizi söylüyorum. Yaptığınız şey için birine hesap vermek zorundaysanız, o zaman gerçekten kendinizi öldürüyorsunuz."

Alice ve yöneticileri onun performansını bir uçak kazasına benzetiyor. "İnsanlar parçalanmış vücut parçalarını görmek için kilometrelerce yol gelirdi. Hatta bunu görmek için para bile öderlerdi." Alice, onun izleyicilerine istedikleri şeyi verdiğini düşünüyor - simüle edilmiş dehşet, kendini yok etme, ölüm. Belki de öyledir. Performanslarının çoğu neredeyse isyanla son buldu ve birçok çocuk yaralansa da, aldırış etmiyor gibi görünüyorlar. Bunu seviyorlar. Bu çirkinlik, acı ve ölümle uyum sağlıyor gibi görünüyorlar.

Alice Cooper'ın şeytan benzeri görüntüsü ve sahnedeki kötü gidişatı bir kaza mı, hasta bir şaka mı? Yoksa onu kullanan kötü bir güç, gerçekten şeytani bir güç olabilir mi, çocukları kendi sadist, uyuşturucu - bağımlısı kurbanları haline getirmek mi istiyor? Zihinsel veya fiziksel acı çekmedikleri sürece umursamayan

veya hissedemeyen çocuklar mı?

Bugün sanatla uğraşan birçok kişinin, kimisi bilerek , kimisi bilmeyerek, çoğumuzu her şekilde ele geçirmeye çalışan kötü gücün elçileri haline geldiğine tamamen ikna oldum. Sanatın zamanı yansıttığı ve geleceği haber verdiği söylenir . Eğer öyleyse, o zaman hepimiz çok büyük bir belaya bulaşmışız demektir.

New York City'deki Madison Square Garden'da çok övülen bir okültizm ve büyü gecesine gittim. Hazırlanan gösteriler oldukça ilginçti, ancak çoğunlukla sansasyonel, şov dünyası türündeydi.

olaylarından biri yüzyıllardır süregelen bir sihirbazlık numarasıydı: Bir kadının ikiye kesilmesi. Sihirbaz kurbanını ikiye kesmeye başladığında, kadın aniden kan donduran bir çığlık attı. Seyirciler donup kaldı ve anında sessizleştiler. Sihirbaz çılgınca onu durdurmaya çalışırken elektrikli testere çalışmaya devam etti. Çok geç. Kadının yerleştirildiği kutudan kan aktı. Bir saniye içinde kutu ikiye bölündü, kadının üst yarısı bir bölümde, bacakları diğer bölümde. Seyirciler korkunç bir kazaya tanık olduklarını düşündüler.

Birkaç dakika sonra sihirbaz kalabalığa döndü ve bunun sahte olduğunu, bir hile olduğunu duyurdu. Kadın ölmemişti, ikiye bölünmemişti. Seyircilerden öne

çıkmasını istedi. Birçoğu geldi. Bir hileye kandıklarını anladıklarında, birçoğu sihirbaza dehşet dolu sözler söylemeye başladı. Birçok insan, kadının gözlerinin önünde gerçekten öldürülmemiş olmasından dolayı üzgündü!

"Tanrım! Gerçekten heyecan verici bir şey gördüğümüzü sanıyordum."

"Ne kadar da hilekâr, yapmacık kan ve bağırsaklar. Beni bir dakikalığına gerçekten etkiledi. Daha iyisini bilmeliydim."

"Sahte! Dolandırıcılık! Serseri!"

Altmışlı yılların sonu. Tiyatroya gittim , bir Off Broadway oyunu. Çok başarılı bir ilk oyunuyla öne çıkan bir kadın yazarın yeni bir eseri. Bu gece perşembe, Off Broadway için genellikle sakin bir gün. Ancak bu tiyatrodaki neredeyse her koltuk dolu. Birkaç gazete oyun hakkında mükemmel eleştiriler yazdı.

Ortam, seyirciye doğru uzanan bir ormandır . Asmalar, çiçekler ve ağaçlar direklere ve tavana doğru sarılmıştır. Oyun başlar. Çıplak adamlar davulların ritmine göre etrafta yürürler. Konu, bence -aksiyonu - ayırt etmek zor olduğu için- bir şekilde Afrika'daki bir grup yerli için bir tanrıça figürü olmayı başaran beyaz bir kadınla ilgilidir. Başka bir karakter, bence İsa'yı

temsil eden korkunç görünümlü bir adamdır. Sahnede çıplak bir şekilde kendini boğarak, gerçek bir ölümün sahip olacağı tüm fiziksel çirkinlik ve işkenceyle ölür. - Ölmesi yaklaşık on dakika sürer - gözleri döner, ağzı köpüren tükürük saçar ve yüzü iğrenç dehşet için ödülleri hak eden bir dizi ölümlü yüz buruşturması geçirir. Ölüm sahnesi sırasında adam, oyunun önceki bölümlerinde başaramadığı bir şey olan ereksiyon olmayı başarır!

Akşam şu ana kadar en karmaşık olaylarla doluydu

baştan çıkarıcı ve kokulu bir yazım, yönetmenlik ve oyunculuk. Sabırla, görünürde olmayan sonu bekliyorum. Bu gece tiyatroya benimle birlikte gelen beş kişiyi gücendirmek istemiyorum.

Şimdi bir ritüel sahnesi. Sahneye canlı bir keçi getirilir ve kadro üyeleri kurban müziği eşliğinde dans eder. Tahta bir bloğa yerleştirilirken keskin bir bıçak keçinin üzerinde tutulur. Müzik bir doruk noktasına ulaşır. Aniden sahne ışıkları birkaç saniyeliğine kararır. Karanlıkta canlı keçi hızla doldurulmuş bir keçiyle değiştirilir. O kadar düzgün bir şekilde gerçekleşir ki seyircilerin çoğu ikamenin farkında olmaz.

Sahnedeki ışıklar tam olarak yandığında, hazır bıçak aşağı doğru savrulur ve keçinin karnını yırtar. Açık karından nardlar (muhtemelen en yakın tavuk pazarından satın alınmıştır) fişkirir. Beyaz tanrıça daha sonra iç organları alır ve onları vücuduna sürmeye başlar ve sonra onları çiğner!

Daha fazla dayanamıyorum. Ayağa fırlayıp sahnedeki oyunculara bağıriyorum, onlara sadece oyunculuk yeteneklerini ve tiyatroyu değil, kendilerini de aşağıladıkları için kendilerinden utanmaları

gerektiğini söylüyorum. Koridordan en yakın çıkışa doğru koşuyorum. Seyirciler bana büyük bir alkış patlaması yaşıyor. Lobide durup inanılmaz derecede utanmış olan arkadaşlarımı bekliyorum.

Bu gece oyun yazarının seyirciler arasında olduğunu bilmiyorum. Lobide dururken yanımdan geçiyor, - görünüşe göre oyununu bozan kişinin ben olduğumun farkında

"Sanatı anlamamanız veya takdir etmemeniz çok kötü, genç adam," diyor.

yaptığınızı çok iyi anlıyorum ," diye cevaplıyorum. "Ve bence hemen profesyonel yardım almalısınız."

Daha sonra arkadaşlarıma oyuna verdiğim sert tepkide çok sert ya da aşırı dramatik olup olmadığımı soruyorum. Ama hiçbiri akşamdan, oyun yazarına sahnede ruhsal ve duygusal olarak kasvetli, yarı deli ve tamamen ölü bir zihin parçası yaratma fırsatı vermesi dışında bir anlam çıkaramadı.

Santa Monica Civic Audium'da Timothy Leary'nin konferansına/performansına (ya da söylendiği gibi tiyatro etkinliğine) katılan büyük kalabalığın arasındaydım . Bu devasa mekan (Akademi Ödül törenlerinin yapıldığı yer) planlanan beş Leary gösterisi için tamamen satıldı.

Rock m¼zik, ışık g¼sterisi, rit¼el dans ve tezah¼rat vardı. Leary'nin takipçilerinden oluşan bir grup, performans sırasında onunla birlikte sahnede idi ve hepsi de akıllarını kaçırmış gibi g¼r¼n¼yorlardı.

Leary, en azından bana, tepeden inmiş bir hippinin zavallı bir ¼rneęi gibi g¼r¼nd¼. Konuşması o kadar saf ve kabaydı ki, beni daha ¼ok kızdıran şeyin ne s¼yledięi mi yoksa nasıl s¼yledięi mi olduğunu bilmiyorum.

Leary a¼ık¼a uyuşturucu kullanımıını savundu - her t¼rl¼ uyuşturucuyu. Uyuşturucu kullanımıını, bir kişinin sahip olabileceği en y¼ksek ruhsal aydınlanma bi¼imiyle eşitledi. Uyuşturucuların kutsanmış bir ayin olarak kullanılması gerektiğini ve LSD'nin "yirminci y¼zyılın Mesih'i" olduğunu, tıpkı İsa'nın yaklaşık iki bin yıl ¼nce yaptığı gibi aydınlanma ve ¼zg¼rl¼k sunmayı ama¼ladığını s¼yledi. Leary, şiddet i¼eren y¼ntemlerle devrimden bahsetti. ¼ocuklara asla ebeveynlerini veya ¼zerlerinde herhangi bir g¼ce sahip olabilecek başkalarını dinlememelerini s¼yledi (ancak kendini bu son gruptan hari¼ tuttu).

Seyirci titreşimleri elle tutulur gibiydi. Bir saygı atmosferiydi. ¼ocuklar, sanki ilahi Buda'yı duyuyormuş gibi, gurularının s¼yledięi her kelimeye

tutundular.

Seyirciler salondan ayrılırken birkaç konuşmaya kulak misafiri oldum.

"Gerçekten nerede olduğunu biliyor."

"O adam Tanrı tarafından gönderilmiş. Onu aya kadar takip ederdim."

"Leary haklı, biliyorsun, cenneti onun hayal ettiği gibi inşa edebilmemiz için önce kurumun yıkılması gerekiyor."

"Eğer uyuşturucular onu bu kadar açık, bu kadar spiritüel, bu kadar usta yaptıysa, o zaman o benim için! Sadece onun ulaştığı zirvelere ulaşabilmeyi umuyorum."

Beni korkutan ve çok öfkeliendiren bir akşamdı. Leary'nin uyuşturucu kullanımıyla kendini daha düşük varlıklara açtığına ve Karanlık gücün onu LSD'nin kavalcısı olmaya doğru sürüklediğine dair güçlü bir hisse kapıldım. Hayatımda ilk kez birinin, kendisini efendileri olarak algılayan binlerce kişiyi yok etmeden önce fiziksel olarak durdurulması gerektiğini hissettim. Bu performanslar, uyuşturucu kültürünün ülke çapında yayılmasını teşvik etti. Ve okulu bırakan, asit alan ve kahramanlarını takip eden çocukların çoğunun başına ne geldiğini biliyoruz; ya mahvolmuş

hayatlar yaşıyorlar ya da kurumlardalar ya da öldüler.

Tiyatro, kötülüğün enerjilerinin ruhlara ulaşmak ve onları ruhsal ilerlemeden alıkoymak için güçlerini kullanmayı seçtiği tek sanat dalı değildir . Sanatın tüm biçimleri kötülük tarafından kullanılıyor.

Vito Acconci bir sanatçıdır. Çok başarılıdır, hibeler almıştır ve çeşitli tanınmış sanat galerilerinde "sergilenmiştir". Vücut sanatı adı verilen yeni bir sanat biçimiyle ilgilenmektedir. Sanatsal çabaya yönelik bu yeni yaklaşım, sanat eleştirmenleri ve halk tarafından ciddiye alınmasaydı gülünç olarak düşünülebilirdi. Her büyük sanat dergisi Acconci ve çalışmaları hakkında makaleler yayınladı ve kendisi birkaç yıldır beğeni topluyor.

Onun çalışmaları, altmışlı yıllarda "olaylar " olarak adlandırılan şeylere benziyor; sanatçı "yaratmak" için kendi bedenini kullanıyor. Örneğin, 1970'te bir Acconci sergisi, sanatseverlerin onun bitkin düşene kadar on sekiz inç yüksekliğindeki bir tabureye inip çıkmasını izlemelerinden oluşuyordu.

İşte bu kadar!

Acconci'nin bir başka eseri de kiraladığı küçük bir tiyatrodaki sergileniyordu. Sahnede tek başına oturan Acconci, seyircilerin her birine on beş saniyelik bir

süre boyunca bakıyordu .

Bitti!

Video kasetler onun çalışmalarında önemli rol oynar. Video kasetlerde “cinsiyet değiştirme egzersizleri” yapmıştır. Bunlarda penisini bacaklarının arasına saklar ve sonra, kendi deyimiyle, “bir kadın gibi hareket etmeyi öğrenmeye çalışırım.”

Acconci, vücut sanatı denen bu çılgınlıkta yalnız değil. Bruce Nauman da kendi video kasetlerini kullanmasıyla beğeni topladı . Çok beğenilen eserlerinden biri, stüdyosunda dudaklarını parmaklarıyla araladığı bir kaset. Bir diğeri ise Nauman'ın kendini bir duvara atıp üzerinden sektiği bir kaset.

Başka bir vücut sanatçısı olan Terry Fox, toprakla kaplı bir zemine kendi kanıyla bir daire çizdiğinde en büyük eserine ulaşmıştır. Daha sonra kan dairesinin ortasına sırt üstü uzanmış, kan, idrar, süt ve suyla dolu çeşitli tüpleri kavramıştı. Altı saatten fazla orada kalarak kendini havaya kaldırmaya çalışmıştır.

Diğer sanatçıların da insanları eserlerinin sergilendiği sergilere davet edip, onlara bir tür dehşet yaşattıkları bilinmektedir . Biri yağmurlukla boş bir galerinin ortasında duruyordu. Misafirler içeri girip

serginin nerede olduğunu sorduklarında, çıplak vücudunu ve sertleşmiş penisini göstermek için paltosunu açıyordu. Başka bir sanatçının "eseri", zeminin ortasındaki büyük bir kutunun içindeydi . Bazıları gece elbisesi giymiş olan zengin misafirleri ipe çevrilmiş kutunun etrafında toplandığında, sanatçı aniden kapağı açtı, öküz kanı ve tavuk bağırsağıyla dolu plastik torbaları aldı ve dehşete düşmüş seyircilere fırlattı. Torbalar patladı ve birkaç dakika içinde tüm kalabalık kanla kaplandı. "İnsanlara hissettirmek istiyorum" dedi.

Saturday Review'da Acconci hakkında çıkan bir makalede , katkıda bulunan editörlerden David Bourdon belirli bir eseri "parlak" olarak tanımlıyor. "Tohum yatağı" başlıklı eser 1972'de Sonnabend Galerisi'nde sergilendi. Galerinin boş bir odasında Acconci'nin kendini altına kilitlediği ahşap bir rampa vardı. Sanatseverler odaya girdiler ve rampa üzerinden yürüdüler. Bunu yaparken Acconci, özel cinsel aktiviteye dalarak ve dediği gibi "tohumumu yeraltı alanına saçarak" sınırlı alanın bir bölümünden diğerine hareket etti. İnzivaya çekildiğimde üzerimden yürüyen insanların özel görüntülerine sahip olabiliyor, onlar hakkında kendi kendime konuşabiliyor, onlar

hakkındaki fantezilerim beni heyecanlandırabiliyor, özel cinsel aktivitemi sürdürmem veya yeniden başlatmam için beni coşturabiliyor. O halde yere ekilen tohum, benim ve onların performanslarının ortak bir sonucudur." Acconci yanında bir mikrofon taşıyordu ve söyledikleri, sergi devam ederken bir hoparlör sistemi üzerinden yayınlanıyordu. Sözleri sahneydi ve doğrudan üzerinden yürüyenlerin tepkileriyle ilgiliydi. Bazı kişiler öfkeleni ve rampayı çiğnedi, Acconci cinsel bir coşkuyla "Aman Tanrım, üzerime bas. Üzerime daha sert bas. Bunu başarabilirsin, hadi bebeğim!" diye haykırdı.

Edebiyat, insan hayatının olumlu yönlerini aşışlamak ve değersizleştirmek isteyen güçler tarafından da istila edilmiştir. Yakın geçmişte en çok satan romanların *Rosemary's Baby*, *The Other* ve *The Exorcist* gibi kitaplar olmasının bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum. Her biri kendi tarzında okültizmin daha karanlık, daha kötü unsurlarıyla ilgileniyor. Her biri güzel bir şekilde yazılmış. Ancak ne yazık ki, bu kitapları okuyan ve bir tür Satanizm, büyücülük veya diğer kötü tapınma biçimlerine kapılan birçok kişiyi şahsen tanıyorum, bazıları sadece zihinsel düzeyde, diğerleri ise çok az anlayışa sahip oldukları bir şeye

derinlemesine dahil oldular.

Çocuk kitapları, edebiyatın alt güçler tarafından sızmasının en iyi örneğini sunar. Piyasada neyin satıldığının farkında olan editörler ve yayıncılar, günümüzün kötülüğünü yaymaktan yazarlar kadar suçludurlar.

Günümüzde en çok satan çocuk kitaplarından bazıları intihar, evlilik öncesi seks, kürtaj ve uyuşturucularla ilgilidir. Bu kitaplar yaklaşımlarında olumlu olsalardı, çocuklara yetişkinlikten çok önce -şüphesiz yüzleşmek zorunda kalacakları sosyolojik sorunlara dair içgörü sunsalardı , o zaman varoluşları için dürüst bir gerekçe olurdu. Ancak, çoğu durumda, bu kitaplar ya korkudan başka hiçbir aydınlanma sunmaz ya da gerçekçi yaklaşımlarına rağmen o kadar uçuk, o kadar uç noktalardadırlar ki, çok gençlerimize Alice Cooper gibilerine doğru ilerleyen atmosferi sağladıklarını düşünüyorum.

Jean Renvoize'nin *Vahşi Bir Şey* adlı kitabı bu türdeki başarılı bir çocuk kitabına örnektir . Konusu Morag adında genç bir yetim kızla ilgilidir. Gençliğinin çoğunu koruyucu ailelerde geçirmiştir, ancak dağlara kaçır. Morag, bir dağ keçisi ve yavrusuyla arkadaş olduktan sonra kendine bir mağarada yuva yapar.

Yakındaki çiftliklerden çalarak ve av hayvanlarını öldürerek beslenir. Bir gün mağarasının yakınında bir insanın iskeletini keşfeder. Bunu çiçeklerle süsler ve sonra ona tapmaya başlar.

Morag daha sonra bir kaza mahalline gelir. Bir adam düşerek ölmüştür, kafatası bir kayaya çarparak parçalanmıştır. Başka bir adam, arkadaşı, ölmek üzeredir. Ancak Morag bu adamı iyileştirmeye devam eder. İyileştiğinde, ona tecavüz eder. Kadından doyduktan sonra, onu terk eder ve medeniyete kendi başına döner.

Morag dağda yine yalnızdır. Şimdi hamiledir . Kış gelmek üzeredir ve Morag dağlarda hayatta kalma şansının olmadığını bilir. Yardım ister ve öfkeli köylüler tarafından saldırıya uğrar, onları soyanın kendisi olduğunu anlarlar. Onlar tarafından ciddi şekilde yaralanır ve zar zor deniz kıyısına ulaşır. Okyanusun yanında Morag'ın arabası düşer ve sonra ölür. Bir iskelete dönüşür ve kemikleri beyaz kumun bir parçasıdır. Hikayenin sonu.

Morag'ın av deneyimini anlatan bu çocuk hikayesinden bir alıntı şöyle:

Tavşan mükemmel bir hedefti. Yutkundu, nişan aldı ve ateş etti. . . .

Tavşan çığlık attı, havaya sıçradı, çılgınca tekmeler savurdu, geriye doğru takla attı ve sertçe yere düştü...

Vahşice sarsılmaya ve çığlık atmaya başladı. Sürekli şiddetli kasılmalarla çırpınırken, ormanı dolduran ve kuşların telaşla genç yaprakların arasına dalmasına neden olan o delici çığlıkları çıkardı. . . .

Sonunda acıma ona kendini toparlama gücü verdi, çılgına dönmüş şeyi yakalamasına, yukarı doğru savurmasına ve bir balta gibi kütüğün kenarına indirmesine yardım etti, böylece boynu kırıldı ve en sonunda kanlar içinde ve cansız bir şekilde yattı.

Bir diğer popüler çağdaş çocuk kitabı ise John Donovan'ın *Wild in The World* adlı kitabıdır. Bu kitap, New Hampshire tepelerinde çiftçilik yapan, on üç üyesi olan Gridley ailesinin hikayesini anlatır . Kitabın ilk sayfaları , ailedeki birçok çocuğun ölümünü ayrıntılı olarak anlatır. Bu ölümler yangın, çingiraklı yılan ısırıkları, intihar, kızıl hastalığı ve diğer nedenlerden kaynaklanmaktadır. 5. sayfada Abraham adlı bir oğul, elinden bir balık kancasını çıkarmak zorunda kalır. Bir enfeksiyon kapar ve birkaç gün sonra ölür. 6. sayfada bir diğer oğul Amos, bir inek

tarafından kasıklarından tekmelenir ve kısa bir süre sonra ölür. *Wild in the World*'ün birinci bölümü, hayatta kalan tek oğul John'la kapanır. Daha sonra John, bir kurt veya kurda benzeyen bir köpek olan vahşi bir hayvanla arkadaş olur. Hayvana numaralar öğretir ve ardından bir sirkte çalışmaya karar verir . Bir çingiraklı yılan tarafından ısırılan ancak günlerce süren acıdan sonra hayatta kalan hayvanı gerçekten seviyor . John zatürreye yakalanıyor ve bu doksan dört sayfalık kitabın büyük bir kısmı okuyucuya onun yavaş, acıklı ölümünü anlatıyor.

Saturday Review için yazdığı bir makalede şöyle yazmıştır: "Hem *Wild in the World* hem de *A Wild Thing*, mükemmel bir şekilde yazılmış olmalarına rağmen , belirli ayrıntılar titizlikle, hatta özenle işlenmiş olsa da, durumlar ortalama deneyimin ötesinde olacak kadar sıra dışı olan aşırı bir gerçekçilik sunar." Bugün çocuk kitapları yazarları, gençleri yanıltmamak için bilerek fantastik edebiyattan uzak duruyor olabilir; ancak bazı eleştirmenler açıkça bu "aşırı gerçekçiliğin" genç okuyucular için daha sağlıksız olduğuna inanıyor.

Barbara Wersba'nın *Run Softly, Go Fast* adlı çocuk kitabı , masallardan ve fabllardan ne kadar

uzaklaştığımızı gösteriyor ve bence bu olumsuz bir şekilde. İşte bu eserden kısa bir seçki:

"Marty uyuşturucu satıcısıydı ve ben Marty'nin maiyetinin ortasındaydım... Valiant gibi esrarla kaplı kurabiyeler yapan ve bunları okul bahçelerinde satan adamlar. Happytime gibi hız veren herkesi kandıran kızlar. Ortak evlerde yaşayan, birbirlerinin bitlerini yakalayan ve kirli bir ortak küvette birbirlerinin sırtlarını yıkayan solgun hasta insanlar. Yakalananlar

ve bulundurmaktan hapse girdi ve serbest bırakıldı ve tekrar sahneye çıktı. Yoksullar gibi yaşayan ama dünyanın en iyi stereo sistemlerine sahip olan. Akşamları, sigara elden ele dolaştırılırken, müzik yüksek sesle çalınırken ve tütsü paisley duvardan paisley duvara yayılırken şiltelerin üzerinde yatan. Ve ebeveynleri onları Amerika'nın her yerinde arayan... Zeki Martin Brooks, küçük sokak bağımlılarına ve on dört yaşındaki serserilere babalık eden, çünkü onlar onun için, birden fazla şekilde...

Bu çocuk kitaplarının çoğunda bir umut ışığı yok, nefret, şiddet ve ölümden başka bir şey hissetmiyorum. Çocukken, okuduğum hikayelerde yaşayanların maceraları ve hayal ürünü cinlerden yeterince korkuyordum - "Fasulye Sırığı"ndaki Dev veya "Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler"deki Kötü Cadı. Yine de bir şekilde bunların sadece hikayeler olduğunu ve olumlu niteliklere sahip olduklarını biliyordum. Modern çocuk edebiyatının acımasız, çirkin gerçekçiliğiyle başa çıkabileceğimden şüpheliyim. Ya evimin güvenliğinde bir münzevi olacaktım ya da deneyimsiz gençliğim yüzünden acımasızca, gerçekçi bir şekilde tasvir edilen, meraklı ve savunmasız şeylere bakmaya başlayacaktım.

Sinemayı her zaman sevdim. Çocukluğumda, özellikle de pek de keyif almadığım bir aileden ve hayattan kaçarken kurtuluşum onlardı. Sinemanın, sanat formlarının en kapsayıcısı olduğuna inanıyorum. Son zamanlardaki ahlaki yozlaşması, toplumun çöküşünü, diğer tüm sanat formlarına yansıyan aynı çöküşü yansıtıyor.

Tüm zamanların en çok para kazandıran filmi *The - Godfather'dır*. Bunu okuduğunuzda, gişede yüz milyon dolardan fazla hasılat elde etmiş olacak. *The Godfather'ı* en moral bozucu, şiddet yanlısı, ruhlar olarak buldum]

kesinlikle eksik ve şimdiye kadar yapılmış en yıkıcı film. Doğrusu, zekice yazılmış, yönetilmiş, oynanmış ve görüntülenmiş; ancak içsel kötülüğü her şeyin önüne geçiyor.

New York City galasının ilk haftasında tanık olduğum gösterimde, şık East Side tiyatrosu tıklım tıklımdı. Seyirci ilk kareden itibaren bu kötü hikayeye kapıldı ve kendini bir Mafya "ailesinin" yanında, diğerine karşı saf tutarken buldu. Senaryo o kadar parlak ki, filmdeki her karakterin nefret dolu, sadist bir katil olduğunu hemen fark etmiyorsunuz . Bu, iki veya daha fazla Kötü Adam grubunun birbirleriyle ölümüne savaştığı filmlerden biri. Hepsinin yok edilmesinin daha iyi olacağını düşündüm. Bir an bile kandırılmadım ; tüm karakterlerde kötülük görmekten kendimi alamadım ve kimseyi desteklemedim. Sonunda, Godfather'ı oynayan Marlon Brando öldüğünde alkışladım. Seyirci dönüp bana baktı. Filmin kahramanıydı ve birçok kişi onun ölümüne açıkça hıçkırıyordu. İnanamadım, çünkü bu hikayenin yüzeyinin hemen altına bakılsa, Brando'nun canlandığı karakterin, filmin sonunda oynadığı sessiz konuşan, yumuşak kalpli, çocuk seven adam olarak zirveye ulaşmadığını hemen fark eder. O

zirveye ulaşmak için hepsinin en büyüğü, en güçlüsü ve en şiddetlisi olması gerekiyordu.

The Godfather filminin gösterimi sırasında yanımda oturan genç siyah bir çift, seyircilerin çoğunun tepkisini örneklendirdi. Heyecanlıydılar; her silahlı saldırıya, her şiddet olayına, her nefret dolu eyleme sanki bir Dünya Serisi maçını izliyormuş gibi tepki verdiler. Ta ki, tüm Mafia aile liderlerinin bir araya gelip uyuşturucu ticaretine bulaşıp bulaşmamaları gerektiğini tartıştıkları son sahneye kadar. Liderler sonunda bunun doğru bir şey olduğuna karar verdiler, ancak birbirlerine Harlem'in gettolarında ve benzeri yerlerde uyuşturucu satışını sürdürmeye çalışacaklarına dair söz verdikten sonra,

bunu "zaten insan olmayan" "zencilere" satıyorlar ve kendi çocuklarının buna hemen erişemeyeceğinden emin oluyorlar.

Genç siyah çift sessizleştii. Onlara baktım ve uyuşturucu konuşmasının gerçekten onları etkilediğini fark ettim. Sanki anladıkları, sevdikleri ve destekledikleri arkadaşları onlara ihanet etmiş gibiydi. Kendi hayatlarına dokunmuştu ve artık eğlenceli değildi . Film boyunca yaptıkları gibi, kadronun diğer üyeleri devrildiğinde ayaklarını yere vurup ellerini çırpmadılar. Parçanın çarpıcı, çirkin, ahlaksız gerçekliği açıldı: artık hepsi Kötü Adamlardı. Çok ilginçti. Sanırım çok az kişi filme bu tepkiyi verdi.

Filmi seven ve savunan birçok arkadaşım, bunu gerçekten destansı bir film olarak görmem gerektiğini , sanatsal açıdan şimdiye kadar yapılmış en iyi filmlerden biri olduğunu söylüyor. Arkadaşılarımdan biri bana, "Bundan çok eğlenmeliydin, heyecan ve her şey," dedi. Ama *The Godfather'ı* , iyi ve kötü hakkındaki güncel tutumları anlatan bir yansıması dışında, komik, heyecan verici veya değerli bulmuyorum.

Altmışlı yılların en çok övülen filmlerinden biri olan *Bonnie ve Clyde'a da aynı tepkiyi verdim* ve bu filmi her açıdan iğrenç buldum. Film yapımcıları seyirciden

bu en korkunç katillere ve onların alçakça birlikteliklerine karşı şefkat duymasını nasıl isterler, talep ederler?

karakterlerine neden şefkat duymalıyız ? Neden onların çirkinliği gerçek hayatta ondan kaçan izleyiciler için gizemli bir şekilde ilgi çekici ve hatta baştan çıkarıcı hale getirilmeli? *Last Tango in Paris*, her teknik açıdan bir sanat eseri gibi görünmesi için yapılmış, fiziksel, zihinsel ve ruhsal intihara dair bir derstir.

Derin Boğaz, [148] klitorisi olan bir kadınla ilgili bir filmidir

ne bir insan çalışması ne de bir sanat ifadesi olarak hiçbir *varoluş nedeni* olmadığına karar verene kadar, 1973'ün başlarında finansal olarak en başarılı filmlerden biriydi .

The New York Times'ın son sayılarından birine bakarken , tam yirmi iki tane X dereceli film reklamı buldum. Her biri ucuza yapılmış, aşırı şiddet içeren, pornografik türdendi. Bu tür filmlere estetik olarak karşı değilim, ancak film ortamının alt güçler tarafından nasıl kullanıldığını anlamak için sadece reklamları okumanız yeterli.

Bir reklamda şöyle deniyor: "GÜNKÜ MANŞETLERDEN ÇIKARILDI! SEKİZ (8) MASUM HEMŞİRENİN KATLİAMINI GÖRÜN- Hiçbir şeyin yasak olmadığı bir yer olan *SLAUGHTER HOTEL'İ GÖRÜN.*" Son zamanlarda iyi bilinen cinayet davasından para kazanan bu iğrenç film, ücra bir porno evinde değil, iki büyük sinema salonunda oynuyordu. Aslında, reklamı yapılan yirmi iki filmin büyük bir kısmı büyük sinemalarda gösteriliyordu.

Okült profesyonel dünyasındaki çağdaşlarımın çoğunun aksine , seksin kötü olduğunu düşünmüyorum. Seksin, sevginin neşeli bir ifadesi olduğuna ve birbirini seven kişiler arasında daha iyi

bir iletişim yolu olmadığına inanıyorum. Bu nedenle seks filmlerini başlı başına kınamıyorum . Kadınları (veya erkekleri) aşağılayan, onları aşk ve/veya seks sanatını aşağılamaya ve iğrenç kılmaya çalışan rollere yerleştiren filmleri kınıyorum. Bu filmler genellikle sadist veya mazoşist bir eğilime sahiptir. Genellikle şovenisttirler (yukarıda bahsedilen, sözde sanatsal *Son Tango Paris'te gibi*, Maria Schneider'in Marlon Brando ile her türlü cinsel ilişkiye girmeye zorlandığı, tamamen çıplakken Marlon Brando'nun giyinik kaldığı film gibi).

Bu filmlerin birçoğunu kendim de izlediğimden şunu eklemeliyim ki

Genellikle dışarı çıkarım - seks bir şey; ahlaksız, şiddet içeren pislik ise bambaşka bir şey.

Günümüzdeki süper maço siyah filmlerinin popülaritesi, yaygın şiddet dürtülerinin bir başka yansımasıdır. Siyahların sanatına, özellikle de drama ve şarkı alanlarına karşı büyük bir ilgim olduğundan, bu filmlerden birkaçına gittim. Her birinin ortak bir noktası vardı; hepsi senaryolarında beyazlara, herhangi bir beyaza karşı derin nefret ve yıkım duyguları uyandırıyor. Bu filmleri New York'ta, çoğunlukla siyah olan izleyiciler arasında izledim. Beyazların öldürülmesini açıkça onaylayan ve yücelten bu filmlere siyahların tepkileri (muhtemelen hikayelerdeki beyazların genellikle muazzam suçlardan suçlu olması nedeniyle), şimdiye kadar tanık olduğum en ezici derecede vahşi tepkilerdi. Bu filmleri gösteren sinemalarda genellikle kavgalar, fırlatılan nesneler, fiziksel kargaşa ve tam bir kaos yaşanırdı. Beyaz polis veya sivillerin ateş açması ile bu filmler arasında bir bağlantı olup olmadığını sık sık merak etmişimdir. Eğer siyah olsaydım ve bu filmlerden birini izleseydim, sanırım bir tür intikam alırdım. Bu filmlerin amacı, Whitey'nin hak ettiği cezayı aldığını göstererek siyah izleyiciyi soymaktır. İronik olarak, bu filmlerin yapımcıları asla siyah değildir.

Anthony Burgess'in *A Clockwork Orange* adlı eserinde çok güzel bir şekilde tasvir edilen duygusuz, olumsuz, şiddet yanlısı ruhlara benzeyen insanlardan oluşan bir toplum haline geliyoruz . Daha olumlu, umutlu ve neşeli bir zihin durumuna giden yolu göstermek yerine, günümüzün tüm sanat biçimleri moral bozmaya, zayıflatmaya ve yok etmeye meyilli güçleri kullanıyor. Okuduğumuz, izlediğimiz ve bilincimize aldığımız şeylerin sonunda olduğumuz şey olduğuna inanıyorum. Günümüz sanat dünyasının büyük bir parçası gibi görünen insan kirliliği, müm-

[150]

bizi yok etmeye çalışan ve ruhsal yenilenme için hiçbir yol bırakmayan güçler için bir fırsattır. Bu tür sanatın tadını çıkarmak, bilinçaltı zihinlerimizin kontrolünü kaybetmemizin bir başka yoludur ve bu kötü güçlere tutunma fırsatları sunar.

BÖLÜM 10

SON BİRKAÇ YILDA AMERİKAN DERGİLERİNİN RAHAT BİR ARAŞTIRMASI , okültizmle ilgili makalelerin sayısında ve türünde şaşırtıcı bir artış olduğunu ortaya koyuyor. Bu hikayeler neler olduğunu anlatıyor ve ayrıca konuya karşı görünüşte doymak bilmez kamu ilgisini yansıtıyor. Ele alınan fenomenlerin yelpazesi saçma olandan tüyler ürpertici olana kadar değişiyor.

The New York Times'ın dergi bölümünün 1 Haziran 1969 sayısında, üniversite öğrencilerinin okültizmin daha uğursuz yönleriyle ilgili konulara olan ilgisinin yaygın, salgın boyutlarına ulaştığını duyuran ilk makalelerden biri yer aldı. Yazar Dr. Andrew M. Greeley, ortaya çıkardığı olayın kapsamı ve içeriği

hakkında hem şaşkınlık hem de şok ifadeleri kullandı.

Greeley, Chicago Üniversitesi kampüsünde WITCH adıyla faaliyet gösteren bir örgüt olduğunu buldu. Harfler "Cehennemden Kadınların Uluslararası Terörist Birliği" anlamına geliyor. [152] Bu kasvetli güruhun üyeleri, okültizmin birçok alanında yer alıyor; Batı Yakası'nda kendilerine California Druidleri adını veren bir kardeş örgütleri var. WITCH, üniversite kampüsünde çok sayıda gösteri düzenledikten sonra halkın dikkatini çekti. Sosyal bilimler bölümünü, doğaüstü ve genel olarak meselelerle ilgili konulara yaklaşımında geri kalmakla suçladı . Mütevelli heyetine bir dilekçe dağıtmak veya mektup yazmak yerine, protestolarını bir grup büyüğü yoluyla sosyal bilimler bölümüne büyü yaparak kaydettiler .

Greeley'nin makalesinde dikkat çekilen diğer ilgi çekici noktalar şunlardır:

—Ortabatı'daki bir Katolik üniversitesi kampüste aktif bir büyücüler meclisinin bulunduğunu keşfetti. Okulun dekanı basına şu açıklamayı yaptı: "Kesinlikle uzun bir yol kat ettik. Birkaç yüz yıl önce onları kazıkta yakardık. Yirmi beş yıl önce onları kovardım. Şimdi, onlara psikiyatri veya zihnin gücünü kullanan diğer yollarla ulaşmaya çalışıyoruz."

—Kanada'daki ünlü bir üniversitede, öğrencilere

okullarında öğretilmesini istedikleri dersleri önermeleri istendiğinde, öğrencilerin büyük çoğunluğu sırasıyla astroloji, Zen, büyücülük, cadılık ve okültle doğrudan veya dolaylı olarak ilgili diğer konuları önerdiler .

—Harvard bölgesinde son dönemde en fazla iş hacmine sahip olan kitapçı Sphinx Occult Bookstore adlı kitapçı oldu.

—I *Ching'in* doğaüstü kehanet yöntemi (zar veya madeni para atarak ve ortaya çıkan sayıların belirli bir dizisini yorumlayarak fal bakma) ülke çapında yüzlerce Katolik kız öğrencinin hayatında büyük bir etkiye sahipti.

Greeley ayrıca, Kuzey Kaliforniya'daki Berkeley'den çok sayıda terk öğrencinin, Sonoma'nın yemyeşil kırsalında bir yerlerde bulunan alışılmamış bir kuruluş olan "Altı Günlük Okul"un üyesi olduğunu buldu. Başlıca öğretileri siyasi pasifizm, astroloji, mistisizm ve büyüydü. Okulun öğrencileri, uzun zamandır Amerikan yerlilerinin kutsal toprağı olan yakınlardaki Washington'daki Mt. Shasta'ya geziler düzenlemişlerdi. Mt. Shasta'da Altı Günlük Okul öğrencileri meditasyon yapıyor, büyü yapıyor ve doğaüstü dünyaya dalıyordu.

Greeley'nin araştırmaları, Amerikalıların bazen okültizmde bulunan heyecanları aramak için dışarı çıktıkları bir dizi zararsız yolu gösterdi. Ancak,

araştırmalar defalarca, korumasız bir şekilde bilinmeyenin yollarına çıkan birçok kişinin dehşet veya hatta ölüm deneyimlediğini gösteriyor.

Basında geniş yer bulan bu tür hikayelerden biri, New Jersey'deki Vineland adlı küçük bir şehirde yaşandı. Patrick Michael Newell orada doğdu ve büyüdü. *Newsweek* dergisine (19 Temmuz 1971) göre, Newell kara büyüye büyük ilgi duyuyordu ve eski okült ritüellerden oluşan bir koleksiyon yapmıştı. şeytani ayinler yaptığı biliniyordu ve dahası, bir keresinde intihara teşebbüs ettiği belgelenmiş bir ölüm saplantısı vardı. Arkadaşları muhabirlere onun sadist dürtülerinden bahsetmişti. Newell, içine keskin viler çakılmış tahta bir kutuya bir hamster koyar, sonra hayvan birçok kez delinene kadar kutuyu sallardı. Bu hayvan öldürmelerinden ritüel kurbanlar olarak söz ederdi.

Vineland'daki Landis Park, son yıllarda lise öğrencileri tarafından gerçekleştirilen şeytan tapınma törenlerinin yapıldığı yerd i. Aktif şeytan tapanlarının sayısı seksen ile doksan arasındaydı. Vineland'daki beş ocuk annesi geniş bir ev hanımı, düzenli olarak bir araya geldiğini kabul etti [154]

her hafta sekiz orta sınıf Vinelanders ile birlikte. Grubun, büyücülük yapmaya çalıştığını ve kara büyü ayinleri gerçekleştirdiğini söyledi. Bu uygulamalar, Patrick Newell'ın garip cinayeti manşetlere çıktıktan sonra gün yüzüne çıktı. Newell'ın cesedi, bir kum havuzunun dibindeki bir havuzda yüzerken bulundu, kolları ve bacakları birbirine bantlanmıştı.

Yerel polis şefi Charles Pangburn tarafından yürütülen soruşturma, Vineland'ın sakinlerinin çoğunun düşündüğü gibi barışçıl bir kasaba olmadığını ortaya çıkardı. Patrick Newell'ın iki cinayet şüphelisi, suç ortaya çıktıktan kısa bir süre sonra tutuklandı. Newell'ın arkadaşları ve Vineland Lisesi'ndeki sınıf arkadaşlarıydılar. Şüpheliler Carl Sweikert ve Richard Williams'a göre Newell öldürülmeyi istemişti. Onları Şeytan tapanlardan oluşan bir tarikata mensup olduğuna ve ruhunun "kırk fersahlık iblislere" teslim edilmesi için vahşice ölmesi gerektiğine ikna etmişti.

Öldüğünde Newell yirmi yaşındaydı, katilleri de hemen hemen aynı yaştaydı. 13 Haziran'da bir mezuniyet öncesi partiye katılırken onlardan kendisini öldürmelerini istemişti. İki yardımsever arkadaşı

ayaklarını ve ellerini birbirine bantlamış, Newell'ın onlara öğrettiği bir tür ritüeli gerçekleştirmiş ve sonra onu boğulduğu havuza atmışlardı.

Williams ve Sweikert, Newell'in ölümden geri döneceğine ikna olmuşlardı; ve birçok Vinelandlı gerçekten korkmuştu, özellikle de ormanda inşa ettiği rustik bir kulübede el yazısıyla "Geri döneceğim" sözcükleri bulunduğunda.

Newell cinayeti sırasında, komşu Franklyn Kasabası'ndan Yargıç George Shunk, soruşturmacılara ölümle ilgili olarak yakın zamanda bölgesinde garip bir bulgu olduğunu söyledi. Siyah beze sarılı ve uzun, keskin iğnelerle vudu tarzında kazığa geçirilmiş bir düzine veya daha fazla bebek

ağaçlara bağlı halde bulundu. Bebeklerin üzerine çeşitli yerel kadınların isimleri basılmıştı. Bebekler hemen imha edildi.

Vineland'daki bir papaz olan Rahip Snook, Newell cinayeti duyurulduktan sonra şu açıklamayı yaptı: "Bu çocuklar bir şey arıyor, çok boşlar. Şeytana tapınma, uyuşturucu çılgınlığının bir sonraki adımıydı, ya da daha doğrusu, uyuşturucu kullanımına eşlik eden bir şeydi."

Newsweek, şeytan tapınmasının yükselişi hakkında birkaç takip makalesi yayınladı. Derginin 16 Ağustos 1971 tarihli sayısında, "ülke genelinde, bazıları ileri üniversite derecesine sahip orta sınıf yetişkinler olan on binlerce Amerikalının, Şeytancılık, büyücülük, vudu ve diğer kara veya beyaz büyü biçimleriyle uğraştığı" tahmin ediliyordu.

Temmuz 1971'de, yirmi iki yaşında, Satanist olduğunu açıkça belli eden Kim Brown, altmış iki yaşında bir adamı vahşice öldürmesini, kara büyü töreni sırasında Şeytan'ın belirip kendisine suçu işlemesini emrettiğine yemin ederek mantıklı kıldı. Cinayetten suçlu bulunup yedi yıl gibi hafif bir hapis cezasına çarptırıldıktan sonra genç hanımın, "Onu öldürmekten gerçekten keyif aldım. Onu bıçaklarken orgazm oldum." dediği aktarıldı.

1970 yılında Los Angeles'ta bir okul öğretmeni öldürüldü. Basın daha sonra mezarının açıldığını,

kalbinin, akciğerlerinin ve vücudunun diğer parçalarının çıkarıldığını ve mezar başında Şeytan'a kanlı bir kurban töreninde kullanıldığını bildirdi.

Newsweek yakın zamanda Chicago'daki Loyola Üniversitesi'nde felsefe eğitmeni olan Peder Richard Woods'un, Amerika Birleşik Devletleri'nde seksen binden fazla "beyaz cadı" olduğunu söylediğini aktardı. Peder Woods, yalnızca Chicago bölgesinde altı bin beyaz cadı olduğunu tahmin etti.

[156] ile ilgili daha tuhaf haberlerden biri

Illus trated Business Week sayısında yer aldı . Konusu, olağanüstü bir şekilde Yönetim ve Emek arasında değildi, ancak yeni bir bükülme vardı büyücülük.

Makaleye göre, General Cigar Company, Ulusal Makinistler ve Havacılık İşçileri Derneği'nin kazandığı toplu sözleşme seçimini, oylamanın cadılıkla etkilendiği gerekçesiyle iptal etmesi için Ulusal İşçi İlişkileri Kurulu'na başvurdu. Şirket, Porto Riko'daki fabrikasında sayısız sendika destekçisinin seçim sırasında cadılık yaptığını ve bunu da büyük bir başarıyla gerçekleştirdiğini söyledi. Çalışanlar oy kullanırken kendilerini kötü hissettiler ve birçoğu oy pusulasında "sendika yok" hanesini bulamadı. Çalışanların çoğu, daha sonra nasıl oy kullandıklarını hatırlayamadıklarını, bir tür sersemlik içinde olduklarını söyledi.

Şirket, sendika yanlısı bir çalışanın, ünlü bir büyücüden "sihirli iksir" olduğu söylenen bir şişe bir şey satın aldığını, iş arkadaşlarını içindekileri koklamaya ikna ettiğini ve ardından sendikaya karşı oy kullanamayacaklarını söylediğini iddia etti. Büyücülük yapan iki kişiye, şirket için çalışmaları ve iş arkadaşlarını sendikaya katılmaya ikna etmeleri için sendika üyeleri tarafından her birine 150 dolar ödenmişti. Sendika seçimi kazandı. General Cigar

Company, sendikanın "işçilerin batıl inançlarını istismar ederek özgür bir seçim yapılmasını engellediği" gerekçesiyle yönetim kurulundan seçimi iptal etmesini istedi.

New York Times, okültizmle ilgili garip olaylar hakkında birçok hikaye yayınlamayı uygun gördü. 6 Ocak 1969'da *The Times* , yalnızca bir öğretmen değil aynı zamanda Alabama, Wetumpka'daki ilkokulun müdürü olan Bayan Francis Webb Smith'in hikayesini bildirdi. Elmore County okulunun mütevelli heyeti, Bayan Smith'in sınıfta vudu öğrettiğini ve uyguladığını öğrendikten sonra istifa etmesini talep etmişti . Daha önce öğretmenlik yaptığı tüm okullarda, altmış iki yaşındaki kadına karşı benzer şikayetler yapılmıştı.

1966'da *The Times* , bu sefer cinayetle sonuçlanan başka bir vudu olayından bahsetti. Yirmi sekiz yaşındaki Claude Morreiset ve elli beş yaşındaki Mary Dutchaellier, Morreiset'in on iki yaşından beri Haiti'de birbirlerini tanıyorlardı ve altmışlı yıllarda New York City'de yaşamaya başlamışlardı.

Bayan Dutchaellier, West Ninety-sixth Street'teki bir apartman binasında yaşıyordu. Bir akşam, diğer kiracılar Dutchaellier apartmanının içinde tartışma ve kavga sesleri duydular.

"Beni iyileştirmen lazım," diye bağırdı bir erkek sesi.

Bayan Dutchaellier'in "Seni iyileştiremem" diye yanıt verdiği duyuldu.

"O zaman öleceksin. Ben yalnız ölmeyeceğim," diye bağırdığı bildirildi adamın sesi.

Bayan Dutchaellier'in çılgınlıkları sonunda bir komşunun polisi araması için yeterli ilgiyi çekti. Polis geldiğinde, Bayan Dutchaellier'in Morreiset tarafından bir mutfak bıçağıyla karnından iki kez bıçaklandığını buldu. Morreiset, soru sorulduğunda yaşlı kadının ona bir vudu büyüü yaptığını ve bunu kaldırmayacağını söyledi. Kendisine yaptığı büyüünün farkına vardığından beri yaşadığı aşırı kötü şanstı bahsetti.

Lanetler, büyüler ve büyüler kara büyüünün kötülükleridir ve tıpkı insanların "kendi iyilikleri için" kendilerine yapılan büyüler gibi kötüdür - çünkü gerçekte bir başkası için neyin en iyi olduğunu nasıl bilebiliriz? Büyü yapma sistemlerinden birine "kök çalışması" denir. Birçok çağdaş büyü raporunun bazı yönleri bir kök işçisinin elini ima eder ve burada bir kök işçisinin şeytani etkilerini nasıl ve neden elde ettiğini not etmek ilginçtir.

Kök çalışması fenomeni ilk olarak Connecticut'lı bir psikiyatrist olan Dr. Ronald Wintrob tarafından, bilimsel

bir dergi olan *Medical Opinion*'ın Cilt I'inde yakın zamanda yayınlanan bir makalede açıklanmıştır . Konuyla ilgili aşağıdaki bilgilerin çoğundan kendisine borçluyum.

Rootwork, üç kaynaktan türetilen eklektik bir büyü yapma biçimidir: Afrika büyücülüğü, Haiti vudu ve Avrupa büyücülüğü. Bir rootworker, başka bir kişi için büyü yapar ve aynı zamanda rootdoctor, con jurer veya hoodoo man olarak da bilinir. Büyü yapmada büyük bir güce sahip olduğuna inanılır. Bir rootworker tarafından büyülenen kişinin rooted, mojoed, hoodooed veya conjured olduğu söylenir.

Dr. Wintrob şöyle açıklıyor:

. . . rootwork, Güneydoğu Amerika Birleşik Devletleri'nde yetişmiş veya orada aile veya arkadaşlarıyla yakın bağları olan siyahlar tarafından paylaşılan oldukça organize bir inanç sistemidir. Ancak en önemlisi, rootwork'ün artık Los Angeles'tan Tucson, New York ve Detroit'e kadar ülke çapındaki şehirlerde uygulandığı bildiriliyor. Ve artık siyah toplulukla sınırlı değil.

Kök çalışması için itici güç genellikle rekabet veya başka bir tür kırgınlıktır. Bir aşk üçgeni, kök

alışmasının yaygın bir nedenidir. Sihirbaz, toz haline getirilmiş kökler, toz haline getirilmiş yılan veya kurbağa, kurbanın saçının bir kısmını, tırnak kırpıntılarını veya dışkısını yemeğine veya ieeğine kaydırarak; veya iğrenç karışımı kapısının yakınına veya ikametgahının etrafındaki başka bir yere koyarak büyüsünü yapar. Bynn kurbanı üzerindeki etkisi klinik olarak tanımlanabilir: "Kök çalışmasına atfedilen en yaygın iki rahatsızlık psikiyatrik ve aşırı gastrointestinal rahatsızlıklardır. Tekrar tekrar ortaya çıkan bir motif, sürüngenlerin cilt üzerinde srndğ hissini içerir."

Dr. Wintrob, günümüzde köklü çalışmanın gelişmesini sosyoekonomik ve politik faktörlere bağlıyor; siyahların baskın olarak beyaz olan topluluktan dışlanması, siyahlarda bir güçsüzlük, boşuna çabalama ve bastırılmış öfke duygusu yarattı. " İnsanların toplumsal olarak değerli hedeflere ulaşma şansları konusunda belirsizlikleri ne kadar büyükse, bu hedeflere ulaşmak için alternatif yollar arama ve kabul etme eğilimi de o kadar büyük oluyor, bunların arasında sihir de var."

Ve bir kurbanın bir tıp doktoru tarafından başarılı bir şekilde tedavi edilememesi için hiçbir neden görmüyor . Ancak Wintrob raporunda doktorların hastanın

inançlarıyla başa çıkarken esnek olmaları gerektiğini - vurguluyor. "Hastanın rahatsızlığının nedeni hakkındaki inançlarını hesaba katmamak, doğru bir öykü almayı, tıbbi muayene yapmayı veya anlamlı bir teşhis koymayı çok daha zorlaştırır." Tedavi eden doktor çok önemli bir sözü hatırlamalıdır:

Hastanın kök çalışmasına veya büyülere olan inancı sağlık profesyonelleri tarafından tedaviyi dışlamaz. - Sağlık profesyonelleri tarafından tedavi edilmesi de kök çalışanları tarafından tedaviyi dışlamaz [kök çalışanları ayrıca lanetlendiğine inanan ve büyüünün etkisizleştirilmesini, kaldırılmasını veya orijinal kaynağına geri gönderilmesini isteyenler tarafından da aranır]. Her iki terapi de barışçıl bir şekilde bir arada uygulanabilir.

Dr. Wintrob, 1967'de Baltimore Şehir Hastanesi'ndeki kayıtlara dayanan şu vaka çalışmasını, birine büyü yapıldığında neler olabileceğine dair bir örnek olarak sunuyor . Bir ebe, Florida bataklıklarının yakınında doğan üç kız bebeğin annelerine, kızlarına büyü yapıldığını ve her birinin genç yaşta öleceğini söylemişti. İlk çocuk on altıncı yaş gününden önce, ikincisi yirmi birinci yaşından önce ve üçüncüsü yirmi üçüncü doğum gününden önce ölecekti .

Birkaç yıl geçti ve genç kızlar büyüdü. Hastane ilk olarak büyüyü, görünüşe göre konjestif kalp yetmezliği kurbanı olan üçüncü kadın aceleyle oraya götürüldüğünde duydu. Panik halindeydi ve aşırı nefes alıyordu. Birkaç gün sonra, büyü hikayesi hastane personeline iletili. İlk kız gerçekten de on altıncı yaş gününden önce bir araba kazasında ölmüştü. İkincisi, yirmi birinci yaş gününün arifesinde büyü'nün sonunu kutlayan bir gece kulübünde idi ki bir kavga çıktı ve birkaç el ateş edildi. Bir kurşun masadan sekti ve onu anında öldürdü.

Üçüncü kız ise Baltimore Şehir Hastanesi'nde konjestif kalp yetmezliğinden öldü.

Dr. Wintrob şu sonuca varıyor:

Bu genç hanımın ölümü şu soruyu gündeme getiriyor: Gerçekten ölümüne mi korkmuştu? Bir seZf-fuZ/iZZing kehaneti gibi, yaklaşan ölümüne olan sarsılmaz inancı gerçekten sorumlu muydu, yoksa korkusu sadece katkıda bulunan bir faktör müydü? Kalp hastalığı organik ve nihayetinde ölümcül olsa bile, yoğun kaygısı bir doktorla hassas bir tartışmayla veya bir kök doktorun ziyaretiyle hafifletilebilirdi.

Günümüzde kara büyülere olan ilgi dünya çapındadır.

Yetmişli yılların başlarında Reuters haber ajansı, o zamanki içişleri bakanı Henry Brooke'un, Avam Kamarası'na cadı olmanın suç olmadığını ve cadılığın 1735'te suç olmaktan çıktığını söylemesinin ardından, İngiltere'de cadılığın yükselişle ilgili olarak Avam Kamarası'nda hararetli bir tartışma yaşandığını bildirdi. Tartışma, bazı üyelerin cadılık , kara büyü ve benzeri konuları içeren ve kamuoyunun dikkatini çeken suçların giderek artmasıyla ilgili endişelerini dile getirmeleriyle başlamıştı.

yeni bir yasa çıkarmak yok," dedi .

Komünist Gençlik gazetesi *Komso Molskaya Pravda*, *yakın zamanda* Moskova'ya 240 kilometre uzaklıktaki bir köyde sütçülük yapan Agafya Kuçnova'nın sadece komşuları tarafından değil, yerel yetkililer tarafından da cadı olarak yaftalandığını bildirdi.

Altmışlı yıllarda, Rodezya'nın Salisbury kentinde cadılık cinayetinden suçlu bulunan iki yaşlı kadının hikayesini Reuters duyurdu. Kadınlar yüksek mahkemeler tarafından ölüme mahkûm edildi. Nesirde, - ikisinin evde yaptıkları bira ve likörlerin satışını teşvik etmek için bir ritüel biçiminde kadınlardan birinin iki yaşındaki torununu öldürdüğü söylendi.

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde, belirttiğim gibi, her

büyük Amerikan aylık ve haftalık dergisi, okültizme olan ilginin artışıyla ilgili makaleler yayınladı; bu makaleler, olan bitene dair gerçek raporlardan kara büyü uygulamalarının açıkça kınanmasına kadar uzanıyordu. Ancak, bu makalelerin yazarlarının çoğu, okültizme olan bu ilginin neden tarihimizin bu belirli noktasında ortaya çıktığıyla ilgili bir noktada hemfikirdi.

Catholic World'ün Kasım 1969 sayısında , bu gerçekten şaşırtıcı olgunun ardındaki mantığı şu sözlerle özetledi: "Bireysel ifade için çok fazla veya çok az şans sunan herhangi bir toplumda, yabancılaştırmış, hoşnutsuz bireyler, kendilerini toplumsal düzenin dışında ve ona tamamen karşı hissedenerler olması kaçınılmazdır. Bunlar arasında kültürel açıdan yoksullar, suçlu tipler, psikopatlar ve psikotikler bulacaksınız; bunlar bugün hapishanelerimizi ve akıl hastanelerimizi dolduruyorlar."

şansa, büyüye ve benzerlerine olan ilginin modern zamanlarımıza baktığımızda o kadar da şaşırtıcı olmadığını öne sürmüştür . Açıklanamayan ve korkutucu olan hiçbir zaman şu anda, tam da şu anda olduğu kadar büyük olmamıştı. Bilimsel olarak, entelektüel olarak, giderek daha fazla şey biliyoruz, ancak kontrol duygumuz neredeyse hiç artmıyor ve bu, modern, sıkışık

şehirlerimizden daha belirgin bir yerde değil.

Yüzyıllar önce, doğa sorundu. Eskiden yıldırım çarpmasından endişe edilirdi; şimdi ise elektrik yangınında yanmaktan veya uçak kazasından endişe ediliyor. Vahşı hayvanlar ve onların yarattığı korku, yerini başka bir korkuya bıraktı: bir soyguncu veya çılgına dönmüş bir silahlı adam. Ve daha da kötüsü, sadece belli belirsiz hayal ettiğimiz kötölükler: uçak kaçırın Arap, anlaşılmaz Çinliler, ordu, endüstriyel kompleks, Wall Street ve diğerleri.

Bugün çoğumuzun güçsüz gibi görüldüğü güçsüzler için, *şansın* çok özel bir çekiciliği vardır. Başarısızlar ve özellikle de kişisel alanlardaki liyakatleri ve çabaları için çok az ödöl bulanlar için, *şans doktrinleri* (her türlü büyü ve okültizmin doğasında vardır) başarısızlık karşısında özsaygılarını korumalarını sağlayan psikolojik bir işlev görür. Bu bağlamda, büyücölük, psişik bilimler, Tarot kartları, astroloji hepsi toplumsal olarak meşrulaştırılmış rastgeleleştirme araçları olarak adlandırılmıştır.

Hatta şu anki "İsa hareketi" bile şeytana tapınma ve büyücölükteki yükselişı tetiklediği için suçlanıyor. Birçok kişi, İsa'ya karşı bir engel olarak Şeytan'ın gerekli olduğunu iddia ediyor; İsa hareketine

katılmadan önce Şeytan'ı hiç düşünmemiş insanlar. Hareketin sonunda gençler arasında Şeytan'ı popülerleştirmek için tüm şeytan ucubesi tarikatlarının toplamından daha fazlasını yapması ironiktir.

Altmışlı yılların sonlarında, okültizme olan ilginin azaldığı düşünülüyordu. Trend gözlemcileri, doğaüstü olayları araştırmanın geçici bir heves olduğunu tahmin ediyordu. Yayıncılar , konuyla ilgili kitapların asla satılmayacağını tahmin ediyordu. Ama yanılıyorlardı. 1973'ün ortalarında *Time*, *Newsweek* ve diğer yerlerdeki haber makaleleri, kendilerini olağan deneyim alanlarının ötesindeki konularla meşgul eden çok sayıda Amerikan vatandaşına her zamankinden daha fazla şaşkınlık ifade ediyordu . Hatta Vietnam savaşının sona ermesi bile -mantıksal olarak sert gerçeklikten uzaklaşan öğrencilerin daha iyi bir gerçekliğe yeniden katılmasını sağlayabilecek olan- açıklanamaz bir şekilde doğaüstü olaylara olan ilgiyi teşvik ediyor gibiydi.

Yüksek öğrenim okullarında öğretilen ve uygulanan gizli bilimler konusunda her zamankinden daha fazla seçenek var. Ohio, Yellow Springs'teki Antioch College'da astrolojide beş kredilik bir ders sunuluyor. Seattle'daki Washington Üniversitesi'nde duyular dışı algı, numeroloji, hipnoz ve yoga dersleri listeleniyor ve

bunların hepsi akademik kredi taşıyor. 1973'te beş yüzden fazla öğrenci, Wisconsin Üniversitesi'nde astroloji ve büyücülük üzerine bir derse kaydoldu. Boston College'da konuşma ve iletişim bölümü tarafından verilen ve şeytan tapınma, Satanizm, büyücülük ve diğer gizli bilimler üzerine Pazartesi akşamları derslerden oluşan "Alacakaranlığın Retoriği" adlı üç kredilik bir ders var. San Francisco'daki Kaliforniya Eyalet Üniversitesi'nde astronomi bölüm başkanı Dr. Charles Hagar derslerinde astrolojiyi kullanıyor. Etnopsikiyatri (büyü gibi doğaüstü güçler aracılığıyla ruhsal bozuklukların nasıl iyileştirilebileceğini inceleyen bilim dalı), Philip Singer tarafından Kaliforniya'daki Oakland Üniversitesi'nde öğrencilere sunulan bir derstir.

"Doğaüstü Dünya", Los Angeles'taki Pepperdine Koleji'nde verilen bir dersin adıdır. Pepperdine, Mesih Kilisesi tarafından yönetilen genellikle aşırı muhafazakar bir okuldur, ancak oradaki bir sosyoloji profesörü olan Laurence Keene, basına Pepperdine'ın gerçekten dindar bir okul olması durumunda, okültizmin meşru bir çalışmasından korkmaması gerektiğini düşündüğünü söyledi.

St. Louis'deki Florissant Valley College'da psişik

alışmalar alanında dersler ve atölyeler vardır. Okültizm üzerine halka açık olan dersi, okul tarihinin en çok katılım gören kredisiz dersiydi.

San Francisco'daki California Eyalet Üniversitesi'nde rüyalar üzerine popüler bir seminer veren Profesör Iden Goodman , muhtemelen okült çalışmaların giderek artan artışının ana nedenini şöyle açıklıyor: "Okült konulara duyulan bu büyük arzu, aşırı materyalist kültürümüze bir tepkidir. Bu, karşı kültürün Rönesans Sonrası Batı düşüncesinin rasyonalist, bilimsel geleneğine karşı tepkisinin bir parçasıdır ." Diğer birçok eğitimci de buna katılıyor ve geçmişte toplumsal çalkantı dönemlerinin doğaüstüne olan ilgiyi büyük ölçüde artırdığını belirtiyor. Doğaüstüne olan bu güncel ilginin olumlu yönlerine yoğunlaşmaması durumunda, şu anda hissedilen toplumsal çalkantının korkunç sonuçları olacağını düşünmeden edemiyorum .

BÖLÜM 11

KÖTÜLÜK VEYA ŞEYTAN hakkında yirmili yaşlarımin başına kadar düşünmedim . Bu kitapta daha önce adı geçen arkadaşım ve öğretmenim Mae Aitken beni bu farkındalığa getirdi. Dindar bir Spiritualist olan Bayan Aitken bir gün bir sohbet sırasında bana döndü ve "Şeytan şu anda dünyada yürüyor." dedi. Ne kadar tuhaf bir şey söylediğini hatırlıyorum. Yorumunu uzun uzun tartıştık ve Bayan Aitken'in cemaatinin diğer üyeleri gibi Şeytan'ın çeşitli fiziksel formlarda maddeleşmeyi başardığına ve üzerindeki ruhları ele geçirmek için dünyada tahribat ve yıkım yaratmaya başladığına

kesinlikle inandığını gördüm. Yakın zamanda dinden çıkmış bir Katolik olarak Bayan Aitken'in yorumlarına karşı çok şüpheciydim. Kiliseyi terk etmemin birçok nedeninden biri Şeytan'a veya cehennem gibi bir yere inanmamayı seçmemdi.

Bayan Aitken ile bu tartışmayı altmışlı yılların başında yapmıştım. O on yıl ilerledikçe, onun gerçekten haklı olduğunu fark etmeye başladım; Şeytan, negatif bir enerji, dünyadaydı ve o dönemin büyük bir parçası olan korkunç etkilere neden oluyordu. Karanlık ve Işık güçleri arasındaki mücadele, altmışlı yıllarda zirveye ulaştı. Her iki tarafta da savaşlar kazanıldı, ancak çoğunlukla, o Karanlık ruhsal evrim döneminde zafer kazanan kötülüktü.

Yirminci yüzyılın başlarından beri, bilim insanları, filozoflar ve zekaya göre yaşayan diğerleri kötülüğün var olmadığını, insanın çok uzun zamandır batıl inançlara batmış olduğunu ve çocukça, temelsiz korkuları bir kenara bırakmamız gerektiğini söylüyorlar. Yirminci yüzyıldayız, diye bağıryorlar. Şeytan'ı ilgilendiren ideolojileri bir kenara bırakmanın zamanı geldi, çünkü böyle bir şey yok.

Bu yüzden geçmişin akılsız batıl inançları olduğunu hissetmeye başladığımız güçlere karşı savunmamızı

gevşettik. İncancımızı her şeyin cevabı olarak bilime koyduk.

Altmışlı yıllarda manevi ilerlememizde -ya da daha doğrusu gerilememizde- Tanrı'nın artık bir gerçeklik olmadığını söyleyebildiğimiz bir noktadaydık. "Tanrı öldü" hareketi o on yılda sadece üniversite kampüslerinde değil, toplumumuzun her yerinde zirveye ulaştı.

"Tanrı öldü" ifadesini ilk duyuran kişilerin asıl amacının, insanların geçmişte Tanrı'yı yanlış yorumlamış olabileceğimizi fark etmeleri, Tanrı'nın bu sürekli değişen toplumdaki yerinin büyük bir yeniden değerlendirilmesi gerektiğini düşünmeleri olduğunu düşünüyorum. Ancak, öğrenmede sıklıkla olduğu gibi, sözleri kelimesi kelimesine alındı. Milyonlarca çocuk ve yetişkin Tanrı'nın gerçekten var olmadığına inandı. (İlginçtir ki, "Şeytan öldü" hareketi yoktu.)

"Tanrı öldü" hareketinden sonra gelen şey, ilerlemenin tüm seviyelerinde çöküşlerdi. "Karışmak istemiyorum" sendromu altmışlı yıllarda doğdu. Ruhlarına karmik hasar veren ve yanlarında durup diğer insanların fiziksel, zihinsel veya ruhsal olarak zarar görmesine izin veren çok sayıda insanı hayal etmek bile imkansızdır. Birçok insan, etrafındakilerin yardım için

haykırmasını sadece izledi.

Suikastlar 1960'larda Amerika Birleşik Devletleri'nde yaygındı - iki Kennedy, Martin Luther King ve diğerleri. Daha önce de belirttiğim gibi, suikastçıların bu kasvetli dönemde ortaya çıkan kötülüğün araçları olduğuna inanıyorum. Bir şekilde Işık için konuşan, diğer insanlara karşı en azından iyi niyetleri olan kişilerin acımasızca katledilmesi bir tesadüf değil . Onların yok edilmesi, olumlu idealleri ve titreşimleri olanları siyasi ilerlemeden alıkoyan bir enerji yayıyor gibi görünüyor. Sadece bugün hem yerel hem de ulusal düzeyde hükümet ofisinde kimlerin olduğuna bakın. Suikastlar, olumlu siyasi adamlar ortadan kaldırıldığında durdu.

Uyuşturucu kültürü altmışlı yıllarda bir gecede ortaya çıkmış gibi görünüyordu. Bunun ardından yüz binlerce hayat mahvoldu ve ruhsal evrimleri onarılamayacak şekilde hasar gören veya yok edilen zihinler tarafından kısa kesildi.

İnsanın savurgan, gurur peşindeki çabaları o on yılda çılgınlığın yeni zirvelerine ulaştı: Ay'a yapılan anlamsız ego yolculukları milyarlarca dolara mâl olurken, dünyada, kendi ülkemizde milyonlarca insan açlık çekti, en iğrenç gettolarda yaşadı, bir an bile eğitim alamadı ve kalp hastalıkları, kanser veya arızalı otomobiller

yüzünden öldü - hepsi de harcanan paranın sadece bir kısmı dünyaya geri getirilen o birkaç taş parçası için kullanılarak kolayca ortadan kaldırılabilirler.

Altmışlı yıllarda her türden doruk noktasına ulaşan isyanlar da yaşandı;

kampüslerde, gettolarda, sokaklarda. Gazeteleri her aldığımızda, kendi ülkemizde olmasa bile başka bir yerde başka bir isyandan bahsediyorduk. Yayılan bir hastalık gibiydiler. Her türlü barışçıl müzakereye gülünüyordu - ya da daha kötüsü, bu tür barış hareketlerinin liderleri öldürülüyordu.

Kötülüğün Işık üzerindeki en büyük zaferi, elbette, Vietnam savaşıydı. Tüm on yıl bu gülünç savaş tarafından mahvedildi. Bugüne kadar, çok az kişi savaşın neden yapıldığını veya bundan ne kazanıldığını biliyor. Her iki tarafta da onu politik veya finansal kazanç için kullanmak isteyenler tarafından düzenlenen ve uzatılan bir iğrençlikti. Amerikan yaşamının dokusunu neredeyse yok etti, insanları sanki karmaşık bir oyunmuş gibi, ya lehine ya da aleyhine taraf tutmaya zorladı.

Güney Vietnam'ı "savunarak" onu yok ettik. Yüz - binlerce Amerikalı ve Vietnamlı, karmik kaderlerinden mahrum bırakıldı, dahil olan ülkelerin liderlerinin bencilliği yüzünden büyümeleri ve meyve vermeleri engellendi. Bazıları savaşa dahil olan ruhların var olması gerektiğini, savaşın onların karmaları olduğunu söylüyor. Savaşın yeni bir karma olduğuna, zamanımızdaki diğer birçok durumda olduğu gibi, bir

seçimle karşı karşıya kaldığımıza ve sorunu barışçıl bir şekilde çözmeye çalışmaktansa yok etmeyi seçtiğimize inanıyorum. Vietnam savaşı, Amerika Birleşik Devletleri'nin ulusal karmasını korkunç bir şekilde lekeledi ve bir ulus olarak bundan sağ çıkamayabiliriz.

Amerikalılar arasındaki kutuplaşma 1960'larda sertleşti. Siyahlar beyazlara karşı. Hippiler baretlere karşı. Gençler yaşlılara karşı. Sağcılar sola karşı. Bu on yıl, aralarındaki farklılıkları açığa çıkardı ve daha olumlu yollarla çözülmek yerine kitlesel şiddet ve nefrete dönüştüler. Öne çıkmaları için gerçekten iyi nedenler vardı, ancak bunu yapma biçimleri

bu da sorunların doğasında var olan yıkıcılığa katkıda bulundu. Bunun idealistçe gelebileceğini biliyorum, ancak altmışlı yılları elinde tutan güçlere daha ruhsal ve olumlu yollarla yaklaşıp onlarla yüzleşebileceğimize gerçekten inanıyorum. Ve başarısız olduk. Karanlık güçlere katıldık ve onların enerjisini kullandık, fethedilmesi gerekenin durumların kendisi değil, kötülük olduğunu fark etmek yerine.

Şeytan'ın kanıtı altmışlı yıllar boyunca sürekli belirgindi. Bana göre "iyi" veya olumlu olarak kabul edilen her şeyin küçümsenmesi gibi bir şey vardı; moda uygun olarak aptalca veya eski moda olarak adlandırılıyorlardı. Tanıdığım birçok insanın Julie Andrews gibi sanatçılarla alay ettiğini ve onları aşağıladığını hatırlıyorum. Onlara anlamadığımı, Julie Andrews'un mükemmel bir şarkıcı, iyi bir oyuncu, güzel bir kadın olduğunu ve son derece olumlu niteliklere sahip olduğunu düşündüğümü söyledim. "Çok iyi," diye cevap verirdi. "Hiç kimse *o kadar* iyi değil. O kadar *iyi* ki beni hasta ediyor!" Birinin iyiliğinin, görünür olduğunda, başkalarını hasta edebilmesi ilginç değil mi?

Öte yandan, kamuoyuna mal olmuş şahsiyetlerimiz ne kadar olumsuz niteliklere sahipse, o kadar aranır ve

yüceltilirlerdi.

"Şeytan veryüzünde yürüyor," dedi Bayan Aitken ve artık ona tamamen inanıyorum. Son zamanlarda psişik farkındalık derslerimde bazı öğrencilerle tartıştım, bana Tanrı ve Şeytan'ın tek bir güç olduğunu, iyi ve kötünün aynı yerden kaynaklandığını, aynı güç olduğunu ve bu gücü nasıl kullanacağını bireyin seçtiğini söylediler.

İyi ve kötünün tamamen farklı iki enerji olduğuna inanıyorum. Fizikte de durum aynıdır: protonlar pozitif yüklüdür ve elektronlar negatif yüklüdür. Hiçbir zaman aynı değildirler. Birçok hümanist dergi ve yayının editörü olan Ruth Nanda Anshen, *The Reality of the Devil adlı kitabında şöyle diyor: "Tanrı'nın yolları ve Şeytan'ın yolu birbirinden ayrılır. Her iki tarafta da kesinlikle büyüklük vardır. Kesinlikle Tanrı'ya veya Şeytan'a güvenebiliriz. Seçim bizim."*

Yüzyıllar boyunca sadece tanımlanmakla kalmayıp aynı zamanda isimlendirilmiş bir gücü nasıl tanımayız? Antik İranlılar bu güce Manyu, "Karanlığın Prensi" adını vermişlerdir. Sibiry'a'da Şeytan'a Büyük Karga veya Ngaa denir. Amerikan yerli kabileleri Şeytan'a Coyote veya Gluskaap derler. Slav halkları Şeytan'a Dis derler.

Daha önce Şeytan ve Lucifer'den bahsetmiştim. Tarih boyunca , her medeniyette, hemen hemen her dinde, kötü olan güç gerçek, fiziksel bir bedene sahip olarak adlandırılmış ve ondan bahsedilmiştir veya en azından tezahür edebilen fiziksel formlara sahip olarak. Şeytan'ın bedenselliğine olan bu inancın evrenselliği, Şeytan'ı gördüklerini, onunla konuştuklarını veya onunla bir anlaşma yaptıklarını iddia ettikten sonra kurumlara konulan birçok insanı durup düşünmeye sevk eder.

Günümüzün bir komedyeninin meşhur repliği "Şeytan bana yaptırdı!" Herkes gülüyor, ancak kahkahanın altında bir parça huzursuzluk var. Hepimiz kendi varlığımızdan veya bilinçaltımızdan başka bir yerden geldiğine yemin edebileceğimiz şeyler yapmışızdır. Herhangi bir meslekteki en yüksek intihar yüzdesinin psikiyatristler arasında gerçekleşmesinin bir nedeninin, kötü bir güç tarafından kullanılan hastalardan duydukları inanılmaz sayıdaki hikayeyeyle başa çıkamamaları olduğuna inanıyorum .

Bilim insanları artık evrenimizde tehlikeli ve sağlıklı güçlerin olduğunu kabul ediyorlar . Güçlerin doğal mı yoksa doğaüstü mü olduğuna henüz karar vermediler . Bu kişilerin evrende tehlikeli ve sağlıklı

güçler olduğunu açıkça kabul ediyorlar.

Tarihte "Şeytan mitolojisi" diye adlandırılan şeyi yaratanlar, bunu esas olarak gerçeklere veya fantezilere dayanan kötülüklerden korunmak için yapıyorlardı.

Geçtiğimiz yüz yılın bilimsel yönelimli evreni, teknolojinin meyveleriyle olgunlaşmış, Şeytan'ın bir kişi veya bir güç olarak varlığını iddia eden her türlü hipotezi ortadan kaldırması bekleniyordu. Psikoloji ve siyaset, ülkeler, gruplar ve bireyler tarafından işlenen kötülüklerin tedavisi olarak görülüyordu. Atalarımızın yüzyıllar boyunca kiliselerde ve kendi zihinlerinde kötülüğe karşı verdiği mücadele, onlara kötülüğe karşı koruma sağladı. Kötülüğün varlığını entelektüel olarak reddederek bu korumayı ortadan kaldırdık.

Chicago Üniversitesi Ulusal Kamuoyu Araştırmaları Merkezi'nin Amerikan Çoğulculuğu Çalışmaları bölümünün başkanı ve önceki bölümde makalesinden uzun uzun alıntı yaptığım Dr. Andrew M. Greeley'nin yakın zamanda *The New York Times*'da söylediği gibi:

Kötülüğün güçlerini yönlendiren bir süper zeka varsa, stratejisinin parlak olduğunu söylemek gerekir; 1940'ların başında Avrupa'daki durum, Rusya ve Almanya'nın aynı anda deliler tarafından yönetildiği dönemde, eşsiz bir kötü dehanın eseri idi. 1960'larda Amerika Birleşik Devletleri'ni etkileyen

tüm felaketler rastgele bir seçimin sonucuysa, o zaman olağanüstü derecede şanssızdık. Kişileştirilmiş kötülüğe inanıyorsa, 1960'ların onun en iyi zamanlarından biri olduğunu söylemek gerekir.

Otobiyografim *The Reluctant Prophet*'da Katolik Kilisesi ile ilgili bir kehanette bulundum. 1950'lerin sonlarına doğru, Kilise'nin kendisini tamamen modernize edeceğini ve sonunda bu yüzyılda güçlü, modern bir güç haline geleceğini; kendi içinde önemli değişiklikler yapacağını ve yüzyılın sonuna doğru [172] Işığın gücü, Karanlıkta yüzlerce yıl geçirdikten sonra. Hala bunun doğru olduğuna inanıyorum. 1972'de Papa Paul VI tarafından yapılan bir konuşma, içeriği nedeniyle hem Kilise'de hem de dışında birçok ilerici Katolik tarafından kınandı. Kötülüğün güçlerinin gerçekten birçok biçimde tezahür ettiğini fark etmeye başlayanlar için bunun en önemli şey olduğunu düşünüyorum. Paul VI şöyle demişti:

Kilise'nin bugün en büyük ihtiyaçları nelerdir? Cevabımızın sizi aşırı basit veya hatta batıl ve gerçek dışı olarak şaşırtmasına izin vermeyin: En büyük ihtiyaçlardan biri Şeytan denen kötülükten korunmak. . . .

Bugün dünyada ne kadar kötülük olduğunu görmüyor muyuz? Özellikle, aynı anda , farklı

şekillerde de olsa, insana ve Tanrı'ya karşı ne kadar ahlaki kötülük olduğunu? Bu üzücü bir manzara, açıklanamayan bir gizem değil midir ? Kötülüğün gözlemlenmesi ve deneyimlenmesi karşısında en hassas, en çok üzülen biz Söz'ün takipçileri, biz inananlar değil miyiz?

Günahı insan özgürlüğünün sapkınlığı ve ölümün derin nedeni olarak görüyoruz çünkü o Tanrı'dan, iyilikten, yaşamın kaynağından ve daha sonra da kendi sırası geldiğinde, belirsiz bir etkenin, Şeytan'ın, bize ve dünyamıza müdahalesinin vesilesi ve sonucudur. Kötülük sadece bir şeyin eksikliği değil, etkili bir etken, sapkın ve saptırıcı yaşayan bir ruhsal varlıktır. Korkunç bir gerçekliktir. Gizemli ve korkutucudur.

Böyle bir gerçekliğin varlığını kabul etmeyi reddetmek veya onu her yaratık gibi Tanrı'dan kaynaklanmayan kendi başına bir ilke olarak görmek; veya onu bir sözde gerçeklik, talihsizliklerimizin bilinmeyen nedenlerinin kavramsal ve hayali bir kişileştirilmesi olarak açıklamak, İncil ve Kilise öğretisine aykırıdır. Kötülük sorunu, karmaşıklığı ve tek taraflı rasyonalitemizin bakış açısından saçmalığıyla görüldüğünde bir saplantı haline gelir. - Evrenin dini anlayışımız için en büyük zorluktur. . . .

İncil'deki çeşitli pasajlar, bunun tek bir Şeytan değil, birçok Şeytan'ın meselesi olduğunu gösterir. Ancak başlıcası, düşman, hasım anlamına gelen Şeytan'dır: ve onunla birlikte, hepsi Tanrı'nın yaratıkları, ama isyanları ve lanetlenmeleri yüzünden düşmüş, çok az şey bildiğimiz mutsuz bir drama tarafından altüst edilmiş, gizemli bir dünya.

Bu yüzden bu karanlık ve rahatsız edici Ruh'un gerçekten var olduğunu ve hala hain kurnazlıkla hareket ettiğini biliyoruz; o, insanlık tarihinde hatalar ve talihsizlikler eken gizli düşmandır. O, duyular, hayal gücü, ütöpik mantık ve yaşamın alışverişinde düzensiz sosyal temaslar yoluyla içimize yolunu bulan, fiziksel veya ruhsal yapılarımıza veya derin, içgüdüsel özelemlerimize uygun olarak görünüşte zararlı oldukları kadar sapmalar getiren hain ve kurnaz büyücüdür.

Şeytan ve onun hem bireyler hem de topluluklar, tüm toplumlar veya olaylar üzerinde uygulayabileceği etki sorusu, bugün çok az ilgi gören, ancak tekrar incelenmesi gereken Katolik doktrininin çok önemli bir bölümüdür. Bazı insanlar yeterli bir telafinin, ne yazık ki bugün bazı ülkelerde çok yaygın olan psikanalitik ve psikiyatrik çalışmalarda veya spiritüel deneyimlerde

bulunabileceğini düşünüyor . İnsanlar tekrar eski Maniheist teorilere veya korkutucu fantezi ve batıl inanç sapmalarına düşmekten korkuyor. Bugün insanlar güçlü ve önyargısız görünmeyi, pozitivist gibi davranmayı tercih ederken, aynı zamanda birçok haksız büyümlü veya popüler batıl inanca itibar ediyorlar. Daha kötüsü, ruhlarını duyuların şehvetli deneyimlerine ve uyuşturucuların zararlı olanlarına ve ayrıca moda hataların ideolojik ayartmalarına, Şeytan'ın kolayca nüfuz edebileceği ve insan zihninde çalışabileceği çatlaklara açıyorlar.

Yeni Katoliklerin çoğu bu konuşmadan kelimenin tam anlamıyla utandı ve bunu bir başka içler acısı Pavlus *gaf* olarak adlandırdı. Yıllar önce, Papa'nın bahsettiği kötülüklerin çoğunu bizzat deneyimlemeden önce, böyle bir konuşmaya karşı konuşmak için ilk sırada ben olurdum. Bugün sadece onun sözlerinin giderek artan kötü güçlerin dalgasını durdurmaya yardımcı olmasını umuyorum.

SONSÖZ

ŞANS" olarak adlandırılabilir bir şeye sahip oldum . Daha önceki bölümlerde, el yazmasının ortasında neredeyse bunaltıcı olan olaylardan bahsettim.

Bu kitabı tamamlamamı engellemeye çalıştıklarına kesinlikle inandığım kötü güçler, üzerinde çalıştığım neredeyse her gün bana saldırdı. Bitmeyen bir savaş vardı ve eğer farkında olmasaydım, kendimi korumayı aramasaydım, kesinlikle pes ederdim.

İlk araba kazamın üzerinden tam bir yıl geçtikten sonra , başka bir araba kazasına karıştım. Bu, önceki kazanın olduğu yerden yaklaşık iki mil uzakta, aynı

hava koşullarında gerçekleşti. Yeni arabam da aynı taraftan çarpmıştı ve tam olarak aynı miktarda hasar meydana gelmişti. Bir kez daha, çok şükür, yaralanmamıştım.

Bu kitabı yazmak için harcadığım yıl boyunca, - aylarca teşhis edilemeyen büyük bir hastalığa yakalandım. Kırk kilo verdikten sonra, hastalığın (bir mide rahatsızlığı) on bin kişiden birinde görüldüğü söylendi.

Bu dönemde büyük kişisel değişimler yaşadım, çoğu da oldukça tatsızdı. Çok yakın arkadaşlarımdan birkaçını kaybettim. Maddi zorluklar giderek artan bir sorundu. Aslında, daktilonun başına düzgün bir ruh haliyle geçmemi engelleyebilecek her şey bu dönemde gerçekleşti.

New York Halk Kütüphanesi'nde başıma inanılmaz bir şey geldi. Cadılık ve kara büyü hakkında herhangi bir bilginin bana ödünç verilmesini istemiştım, böylece mikrofılm görüntüleyicisinden geçirebilir ve araştırmamı tamamlayabilirdim . Malzemenin bir kısmını kopyalarken, makine aniden duman çıkarmaya başladı ve film gözlerimin önünde dağıldı! Eğer bu, kara sanatlar üzerine araştırma yaparken kaçıp saklanmak için yeterli bir sebep değilse, hiçbir şey

yeterli değildir!

Sadık arkadaşlarım ve editörlerim bile kitabın aldığım net risklere değmediğini söylediler. Ama ben el yazmasını bitirmeye kararlıydım. Saldırıları bana eseri yayınlamanın benim için ne kadar önemli olduğunu fark ettirdi.

Kitabın tamamlanmış kısımlarını yayıncıya ulaştırmak bile neredeyse imkansız hale geldi. Yeniden yazmayı bitirdiğim son iki günde kulak enfeksiyonu geçirdim . Daha da kötüleşti ve bir uzmana gittim. Sorunu bir apse olarak teşhis etti ve ilaca alerjim olmadığını belirterek bana penisilin verdi. Ancak ikimizin de bilmediği bir şekilde penisiline alerjim vardı. İlaça karşı hemen çok ciddi bir reaksiyon geliştirdim ve hastaneye kaldırıldım. Bana antialerjik ilaç verdiler. Kulak enfeksiyonu haftalarca devam etti.

Kitabı bitirip yayıncıma verdiğim anda "şansım" değişmeye başladı. İş ve kişisel sorunlarım düzeldi ve sağlığım müthiş bir şekilde iyileşti. Bu anlatının son kelimelerini rahat bir nefes alarak yazdım. Bu belki de aşırı dramatik gelebilir ama gerçekten başarabileceğimi düşünmüyordum. Aslında hastaneye götürülürken arabada arkadaşlarıma veda ettim. Öleceğime ikna olmuşum.

Kendime sağlamayı öğrendiğim koruma olmasaydı, bugün burada olmayacağıma inanıyorum. Karanlık güçler zafer kazanmış olurdu. Ama belki de benim deneme yılım, kötülüğün gücünü küçümseyenler için bir uyarı ve iyiliğin gücünü küçümseyenler için bir ilham kaynağı olacaktır.

KAYNAKÇA

Boudon, David, "Eksantrik Bir Sanat Gövdesi", *Saturday Review* (Şubat, 1973), s. 30-32.

Edwards, Henry, "Alice Cooper ile Okul Dışında," *After Dark* (Ekim, 1972), s. 18-23.

Eisle, James, *Psychic* (Kasım-Aralık, 1972), s. 32.

Goodwin, John, *Gizli Amerika* (New York: Double - day, 1972).

Greeley, Andrew, "Şeytan Diyorsunuz," *The New York Times Magazine* (4 Şubat 1973), s. 15.

Hansen, Chadwick, *Salem Cadıları* (New York: George Braziller, 1969).

Meria, Patrick, "Gerçek Nedir?" diye sordu Tavşana Bir Gün," *Saturday Review* (Kasım, 1972), s. 42-50.

Robbins, Russell H., *Cadılık ve Şeytanbilim Ansiklopedisi* (New York: Crown Publishers, 1967).

Sanders, Ed, *Aile* (New York: Dutton, 1971). ,
“Charlie ve Şeytan,” *Esquire* (Kasım, 1972), s. 105.

Wheatley, Dennis, *Şeytan ve Elis'in Tüm Eserleri* (New York: American Heritage Press, 1972).

Thelema Manastırı, 64
Kazalar ve kara büyü, 89 -
91, 94-96, 176, 177
Acconci, Vito, 140-141, 142
Adley, Alan, 98
Adley, Doris, 97-103
Karanlıktan Sonra, 135
Aydınlanma Çağı, kara
büyüler sırasında, 55
Aitken, Mae, 123-127, 128,
166-167, 170
Alkol ve psişik farkındalık,
77
Amerikan Tabipler Birliği,
131
Amerikan Psikanalitik -
Derneği, 9
Amerikalılar, kutuplaşma,
169 170
Andrews, Julie, 170
Hayvan kurbanı
eğlencede, 138
voodoo ritüellerinde, 61-
62 Anshen, Ruth Nanda,
170-171 Antakya Koleji, 165
Apollo 14, telepati testleri
devam ediyor, 130
Sanatlar ve kötülüğün
güçleri, 140 142
Suikastlar, 168
Kara Ayin Meclisi, 54
Atkins, Susan, 13, 14
Aura, 128
Otomatik yazma, 104-105,
106, 107

- Baltimore Şehir Hastanesi, 160
- Bambi, 41, 120
- Kara ayin ziyafeti, 54
- Baphomet, ibadet, 69
- Beatles, 15, 133
- Berkeley, 154
- Kara sanatlar
yeniden canlanma, 56-57, 71-73 Vineland, New Jersey'de, 154-156
Ayrıca bakınız Kara büyü
- Kara sanatlar kiliseleri ve Kennedy suikastı, 23-26
- Kara sanatlar tarikatları, yayılma, 20 23, 26-28
- Siyah filmler, 150
- Kara büyü, 17, 22
ve kazalar, 89-91, 94-96
ve Baphomet, 69-70
ve Crowley, A., 63-65
kökenleri, 23, 49-51 ve beyaz büyü, 52
ve Orta Çağ'da cadı avı, 53
- Kara büyücüler, 49-50
- Kara kitleler
açıklaması, 54-55
kökenleri, 53-55
- Almanya'nın Kara Düzeni, 57 "Black Sabbath"ın kökenleri, 54 55
- Siyahlar
ve *Vaftiz Babası*, 147-148
ve okült öğretiler, 23
- Blavatsky, Bayan, 24
- Kan, Ter ve Gözyaşları, 77
- Kan içme. Vampirlik Vücut sanatına *bakın* , 140-142
Bonnie ve Clyde, 148
- Boston Koleji, 164
- Bourdon, David, 142
- Brando, Marlon, 147, 148
- Brooke, Henry, 161-162
- Kahverengi, Kim, 156
- Burgess, Anthony, 150
- Kaliforniya
yıkım, 27-28 şeytani güç, 17-23
- Kaliforniya Druidleri, 153
- California Eyalet Üniversitesi, 164 Carnegie Hall, Oda 1010, 44-46
- Cassey, 99-102
- Katolik Kilisesi, gelecekteki rolü, 172-175
Katolik Dünyası, 162
- Kediler ve büyücülük, 40-48

- Cayce, Edgar, 129-130
Çocuk kitapları, 142-146
Hristiyan engizisyonları,
53-54 Hristiyan Bilimi, 124
Hristiyanlık
 ve kara ayinler, 53-54, 55
 ve şifa, 122
Noel Arifesi, kazalar devam
 ediyor, 89-91
"Son Yargı Kilisesi", 22, 23
Şeytan Kilisesi, on dokuz
 mistik anahtar, 58-59
Medeniyet, son kriz, 11-12
Clement V, Papa, 69-70
Clockwork Orange, A, 150
Conjuror. Rootdoctor'a
 bakın
Aşçı, Bruce, 162
Cooper, Alice, 132-136, 143
Cooper, Parleight J., 111-
117 Coven, 54, 55
Yaratıcılık ve
uyuşturucular, 84 Crowley,
Aleister, 57, 63-65 Crowley,
MacAleister, 64-65
Lanetler, 63, 70, 158
Dans, vudu ritüellerinde,
61-62 Dawson, Jim, 103-106
"Ölü Bebekler," 134
Dekan, Douglas, 129
Ölüm ve Şeytan, 92-93
Dee, John, 58-59
Derin Boğaz, 148-149
Deja vu, 31
Dent, Eileen, 20, 32-39, 79-
80, 94, 120-121, 127-
128
Dent, Karen, 37
Dent, Roxanee, 120-121
Şeytan
 etkisi, 166-175
 Orta Çağ kavramı, 53
 isim, 171 kelimenin
 kökeni, 50 tarih öncesi
 kavramı, 50 çağırma, 68-
69
 Şeytan'a *bakın*
Şeytan ve Tüm Eserleri,
 The (Wheatley), 11-12
Şeytan tapınması
 Ortaçağda, 50-51
 ve Tapınak Şövalyeleri
 Tarikatı, 69-70
Vineland, New Jersey'de,
154 156
Ayrıca *bakınız* Kara büyü
Donovan, John, 144-145

- Uyuşturucu kullanımı, 18-20, 132, 168
- gizli uygulamalarla karşılaştırıldığında , 86-87
- ve şeytan tapınması, 156
- ve kötü güçler, 78—83, 86
- ve Leary, T., 139
- ve psişik farkındalık, 16-17
- Ayrıca bkz.* LSD; Esrar
- Dutchaellier, Mary, 158
- Depremler, 27-28
- Yeme alışkanlıkları ve uyuşturucular, 84
- Elektrik şoku tedavisi, 109
- Enochian, 58-59
- Enokyan anahtarları, 58-59
- Eğlence ve kötülüğün güçleri, 132-151
- Erzulie, 62
- Kötü güçler
- ve sanatlar, 140-142
- ve otomatik yazma, 104 - 105, 106, 107
- ışık güçleriyle savaş, 166-178
- Kaliforniya'da, 17-23
- ve Cooper, A., 132-136
- ve uyuşturucular, 77, 78-83
- ve hayaletler, 110-111
- ve edebiyat, 142-146
- ve Rabbin Duası, 29-30
- ve Manson, C., 14-17
- ve sinema filmleri, 146-150 yayılımı, 26-28
- Kötü ruhlar, 74
- Şeytan Çıkarıcı*, 143
- İnanç şifacıları, 51-52, 122-131 Tanındıklar, 46
- Aile*, (Manson), 92
- Farrow, Mia, 42
- Kara ayin şenlikleri, 54
- First Church of Satan, 57-58 Florrisant Valley College, 165 Fox, Terry, 141
- Freud, Sigmund, 30-31, 74
- Frykowski, Voityck, 13
- Gandhi, Mahatma, 24
- Gen, 101-102
- Genel Puro Şirketi, 157
- Hayaletler, 110-121

- Tanrı ve kara büyü
tarikatları, 92-93
“Tanrı Öldü” hareketi, 167 -
168
Vaftiz Babası, 146-148
Altın Şafak, 57
Goodman, Iden, 165
Greeley, Andrew M., 152,
172 Grier, Pembe, 24
- Hagar, Charles, 164 Haight-
Ashbury, 15 Haiti, vudu, 60
Hartocollis, Peter, 9-10
Şifa. İnanç şifacılarına
bakın
Helpine Gençlik
Danışmanlık Merkezi ,
86
Altıgenler, 158-161
Hitler, 17
Holly, Cynthia, 103—109
Hoodoo adamı. Rootdoctor
Houngan'a bakın , 60-61
İnsan kurbanı, 22
İlahiler ve inançla şifa, 125
Hipnoz, 17, 20, 57, 66
ve Kennedy suikastı, Orta
Çağ'da 25, 51
I Ching, 153
- Illustrated Business Week*,
157 Delilik ve okültizmle
oynama, 107-109
Yehova, 52-53
İsa, 52, 122
İsa çılgınlığı, 9, 10
Eyüp, 52
Yuhanna, 83-85
- “Kabala” 66, 67, 70
Karma, 16, 30, 71-73
Kasabian, Linda, 13
Keene, Laurence, 164
Kelley, Edward, 59
Kelly, 97, 98, 99
Kennedy, John F. Kennedy
25, 27, 168
Kennedy, Robert, suikast,
23-26
Kral, Martin Luther, 27,
168
Kirlian fotoğrafçılığı, 128
Komsomolskaya Pravda,
162 Kopley, Justin, 65-71
Krewinkel, Patricia, 13
Kuchnova, Agafya, 162
LaBianca, Bay ve Bayan, 14
Paris'te Son Tango, 148,

- 149 LaVey, Anton, 57-59
Leary, Timothy, 139 Leek,
Sybil, 51-52
Lisle, Dr. James D., 86-87
Edebiyat ve kötülüğün
güçleri, 142-146
"Long John Nebel
Gösterisi," 25
Rabbin Duası, 29-30, 97
Los Angeles, kötü güçler,
26 Los Angeles *Times*, 24-
25 Louis, 83-85
Louis XVI, Kral, 70
Aşk büyü, 30
Loyola Üniversitesi, 156
LSD, 77, 81, 83-85
Lucifer, 52-53. *Ayrıca bkz.*
Şeytan; Şeytan
Madison Square Garden,
okültizm ve sihir
gösterisi, 136-137
Manson, Charles, 13-17, 22,
24, 92
Marie, 65
Esrar, 67, 75-78
Mastürbasyon, vudu
ritüellerinde, 62
Materyalizm, 17, 71
Mathers, MacGregor, 63-65
Tıbbi Görüş, 159-161
Medyumlar, 44-46, 73-74
Meria, Patrick, 145 Mia I,
41-42, 48
Mia II, 43-44, 47-48, 88, 89
Orta Çağ, kara büyü, 50-51
Mitchell, Edgar D., 130-131
Miya-jima, 31
Molay, Jacques de, 70
Karamsar Maviler, 133
Morreiset, Claude, 158
Yosun, Thelma, 128
Sinema filmleri ve
kötülüğün güçleri, 146-
150
Shasta Dağı, 154
Murray, Margaret, 50
Tasavvuf
tutumlar, 10-11
çeşitleri, 10 canlanma, 9-
10
Mühendisleri ve Havacılık
İşçileri Derneği, 157
Ulusal Emek İlişkileri
Kurulu, 157
Nauman, Bruce, 141

- Newark Mühendislik Koleji, 55, 104
129
- Newell, Michael Patrick, Paleolitik adam, 50
154 156 Pangburn, Charles, 155
Newsweek, 156, 164 VI.Paul, Papa, 173-174
New York City, kötü güçler, Pentagram, 68, 69, 72
26 Güzel Philip (Fransa Kralı),
69-70
New York Times, 149, 152- Philip IV (Fransa Kralı), 69
153, 157-158, 172
New York Üniversitesi Tıp Gelecekteki olayların
fotoğrafları, 98-99
Merkezi, 129
Polanski, Roman, 24
Dokuz Şeytani Beyan, 58 "Koruma Duası", 97, 102 -
103
Oakland Üniversitesi, 165
Gizli uygulamalar Tarih öncesi çağlar ve kara
büyü, 50
uyuşturucu kullanımıyla karşılaştırıldığında, 86 -
87 Basın, okültizme ilgi, 152 -
162
tehlikeleri, 62-74, 103- "SÜREÇ ... Ölüm Üzerine,"
92-94
109, 154-156
üniversite müfredatına Kara büyüden korunma, 96-
103, 178
artan ilgi, 152-165, 164 - "Psişik Şifa: Mitten Bilime",
165 130
Off Broadway oyunları, 137- Psişik güç
139 ve Manson, C., 15-17
ve esrar, 76-77
Tapınak Şövalyeleri Puharich, Henry, 129
Tarikatı, 69-70
Diğer, 143
Ouija tahtaları, 32-37, 46, Irk savaşı

- ve kara büyü grupları, 23
Manson, C., 15
Şeytanın Gerçeği, (Anshen), 170-171
Reenkarnasyon, 31-48
Din
 rolü, 172-175
 ve cadı avları, 51
 Ayrıca bkz. Katolik Kilisesi;
 Hristiyanlık
İsteksiz Peygamber, 26, 172
Renvoize, Jean, 143
Reuters haber ajansı, 161, 162
“Alacakaranlığın Retoriği, The,” 164
İsyanlar, 168-169
Robert, 79-80
Roberts, Sözlü, 122
Rock müzik, 133-134
Ron, 83-85
Kök Doktorlar, 159
“Kök çalışması,” 158-161
Rosemary'nin Bebeği, 41, 42, 143
Yavaşça Koş, Hızlı Git (Wersba), 145-146
Salem cadı avları, 55
Salisbury, Rodezya, 162
San Francisco, kötü güçler, 26
Şeytan
 ve Ölüm, 92-93
 kelimenin kökeni, 50
 vudu ritüellerinde, 62
 Ayrıca bkz. Şeytan; Kötü güçler
 Cumartesi İncelemesi, 142, 145
Schneider, Maria, 149
İskoç, Reginald, 46
 ve vücut sanatı, 140-142
 filmlerde, 148-150
 ve şiddet, 156
“Cinsiyet değiştirme egzersizleri,” 141
Shunk, George, 155-156
Simon, Paul, 133
Şarkıcı, Philip, 164 -
Sirhan Sirhan, 24-25
“Altıncı Gün Okulu”, 154
Altıncı his ve uyuşturucular, 76
Smith, Francis Webb, 157-158

- Smith, M. Justa, 130
Snook, Rahip, 156
Ordo Templi Güneş Locası
Doğu, 22
Büyüler, 158. *Ayrıca bkz.*
Kök Çalışması
Sphinx Gizli Kitapçı, 153
Ruhlar. Hayaletleri *görün*
Manevi Sınırlar, 31-32
Steve, 71-73
Öğrenciler ve kara büyüler, 71-73, 152-154
Amerikan Çoğulculuğu
Çalışması, 172
İntiharlar, 88
Sweikert, Carl, 155
Tate, Sharon, 13-14, 24
Tate cinayetleri, 13-17
Teosofi Cemiyeti, 25
Üçüncü Reich, 17
Tituba, 55-56
Boğa, 41
Yeraltı gazeteleri, 26
Amerika Birleşik Devletleri
kara büyülerin yeniden
canlanması, 56 57
ve Vietnam savaşı, 169
vudu, 59, 62
Kaliforniya Üniversitesi Los
Angeles
Angeles, Nöropsikiyatri
Enstitüsü, 128
Chicago Üniversitesi, 152
Ulusal Görüş Araştırması
Merkezi, 172
Washington Üniversitesi,
164
Wisconsin Üniversitesi, 164
Vampirlik, 13-14, 22
Vaughn, 65-71
Vietnam savaşı, 169
Vineland, New Jersey, 154-
156 Şiddet
ve siyah filmler, 150
çocuk kitaplarında, 143-
146 ve Cooper, A., 134-
136 ve şeytan
tapınmasında, 154-156 ve
uyuşturucularda, 82-83
ve eğlencede, 136—139
ve Leary, T., 139-140 ve
mistisizm, 10
Vizyonlar, 99-101
Vudu, 22, 59-62, 157-158
Voodoo bebekleri, 155-156

- Voodoo tanrıları, 62
Voodoo *hounfort*, 60-61

Warlock'lar, kampüslerde,
153 Watson, Tex, 13, 14
Balmumu resmi, 63
Weprin, Barbara, 42-43
Wersba, Barbara, 145
Wheatley, Dennis, 11 Beyaz
büyü
 erken formları, 51-52 ve
 şifa, 123
"Wicca," 52
Dünyada Vahşi (Donovan),
 144-145
Vahşi Şey, A (Renoize), 143,
 144, 145
Williams, Richard, 155
Wintrob, Ronald, 159-161
CADI, 152
Cadı avları, 51, 53

Cadılık
 kitaplar, 29-30
 ve kediler, 40-48
 Birlik seçiminde, 157
 Ayrıca bakınız Kara büyü;
 Cadı avları; Cadılar
Cadılar
 ve yakınları, 46
 Amerika Birleşik
Devletleri'nde 156
Cadılar Bayramı, 52
Cehennemden Kadınların
Uluslararası Terörist
Kolordusu", 152 153
Orman, Richard, 156
Woodstock, New York, 78
"Doğüstü Dünya, The,"
 164

Doğu Yıldızınız, 31
Yuki, 42, 43-44, 88, 89-91